

15 Agustos Ruhuyla
Apocu Gençlik Zafere
Yürüyor

Dilgeş hunermendekî kurd e.

Hozan Dilgeş di sala 1952 de li Bajarê Merdîne hatiye ru dinê. Kasete xwe a yekemîn di sala 1978 de çêkir.

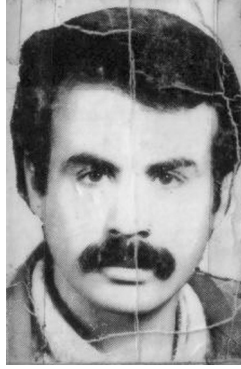
Di vê kasete xweda rewşa bindestiya gelê Kurdistan tîne ziman û dibêje: “ma qey bindestî para meye.” Kasete xwe a duwemîn di sala 1979 de derdixe. Di vê Kasete xwe de banga şer li dijî bindestiyê dike û dibêje “here şoreşê here kurê min / li te helal be şîrê berê min.” Kasete xwe a sisyan di sala 1980 de çêdike û di virde bala Gel dikşîne ser Kurdistana Rojhilat ku di bindestê Xumeynî de dinale û dibêje: ”xum xum xumeynî, tu xwîna kurda dimijî.”

Di kasete xwe a çaran de ku sala 1981 de derxistiye, terora cuntaya 12 Elunê li Kurdistana Bakur şermezar dike û banga xwe bi agirê Newrozê dike “Newroze Newroze cejna kurdane / Brano cejna we pîroz be.” Hozan Dilgeş şerê Gelê kurd li dijî zordestiyê wek doza Proleterya li dijî Kapîtalîzmê dinirxîne û di kasete xwe a pençan de (1983) banga Karkeran dike: “Ey Karker û Proleter tu dixebitî şev û roj / dunya li piştê teye tu çima birçiyê lo şev û roj.” Bi destpêkirina şerê çekdarî li kurdistana Bakur bandora xwe dide ser hunera Dilgeş jî . Dilgeş kasete xwe a şeşan heftan û heştan (1986-1990) bi alîkariya HUNERKOM çêdike û dişa banga xebatê dike û bîranîna şehîdan tîne ziman.

İçindekiler

15 Ağustos'un Yeni Yıl Dönümünde Erdallaşarak Agitleşmek.....	2
Cemal ŞERİK	
Apocu Gençlik Olarak Özgürlük Çağrılarına Cevap Olalım -I.....	6
Duran KALKAN	
Özgür ve Eşit Bir Yaşam Yaratma Yolunda Demokratik Gençlik Akademileri.....	11
Hivda RUKEN	
Kent Meclislerinin Öncüsü Gençliktir.....	20
Ruşen BEZAR	
Yeni Kuşak Gençlik 14 Temmuz Ruhuyla Öncülük Etmelidir -II.....	25
Mustafa KARASU	
“Armebrecher” İn Berlin.....	36
Kasım ENGİN	
Şevên me Yên Zivistanê.....	42
Fehîma DEŞTAN	
Olmaz Sözü Tanımıyan Militan	46
Caferi SOR	
Kürt Gençliğinin Saldırılarına Karşı Duyduğu Öfke Festivalin Çoşkusuyla Birleşti	54
Ciwanen AZAD	
Berfin.....	61
Saygın SOSYAL Zeynep ZAYCI	

Editörden

Merhaba gençler ve genç kalanlar!

Ağustos sıcaklığında Büyük komutan Agit arkadaşın öncülüğünde gerçekleşen 15 Ağustos atılımının 24. yıl döneminde yine birlikteyiz. Halkımız açısından da oldukça sıcak gelişmeleri yaşadığımız bu günlerde genç olmak daha da bir anlam ve değer kazanıyor. Özellikle bu gün bizler gençlik kuşağı olarak 15 Ağustos'un yarattığı kuşak olma onurunu da taşıyoruz. Çoğumuz o yıllarda gözlerimizi dünyaya açtık ve Apocu hareketin kültürüyle büyüdük. Bu büyük bir onur olduğu kadar bizlere büyük sorumluluklar da yüklüyor.

Başta bu günlere gelmemizi sağlayan Reber Apo bu gün büyük bir baskı ve işkence koşulları altındadır. En son Kürt halkının onuruyla oynama olarak ele aldığımız Önderliğimizin saçlarının kazıtılması bu baskıların zirveleşmesi oldu. Yine özgürlük savaşçılarımıza yönelik şimdiye kadar görülmemiş düzeyde imha operasyonları devam ediyor. Bununla birlikte halkımız her tarafta yine baskı, işkence ve katliam tehdidi altında. Yaşadığımız Avrupa ülkelerinde de başta gözümüz kulağımız olan ROJ TV'ye yönelik yasaklamalar, halkımıza ve Kürt siyasetçilerine yönelik baskılar tutuklamalar gittikçe yoğunlaşıyor.

İşte tüm yönelimleri boşa çıkarmak halkımızın yürüttüğü 2. Êdî Bese hamlesini başarıyla yürütmekten geçiyor. Bunda en büyük rol ve sorumluluk tabii ki biz gençlere düşüyor. Avrupa gençliği olarak bunun ilk adımını 11. Mazlum Doğan Festivalinde attık. Binlerce Kürt gencinin bulunduğu festival oldukça coşkulu geçti ve dost düşman da önemli mesajlar verdi.

Önemli olan bu gençlik coşkusunu ve eylem gücünü Êdî Bese hamlesinin başarıya ulaşması için bundan sonra doğru örgütleyip başarıya ve zafere kilitlemektir. İşte O zaman Mazlum Doğan Festivalini özgür ülkemizde gerçekleştirme hayalimizi gerçeğe dönüştürebiliriz. Daha büyük festivallerde;

Amed'de buluşmak dileğiyle...

15 Ağustos'un Yeni Yıldönümünde Erdallaşarak Agitleşmek

**Cemal
ŞERİK**

1 5 Ağustos'un yeni bir yıl dönümüne daha giriyoruz. 15 Ağustos halkımız ve mücadele tarihimiz açısından tarihsel bir anlam ifade etmekle birlikte, her geçen gün daha da derin anlamlar kazanarak, halkımızın bilincinde, ruhunda yaşamaya devam ediyor.

15 Ağustos ulusal diriliş günüdür

15 Ağustos halk tarihimizde ifade ettiği anlam itibarıyla ulusal diriliş günü olarak kabul edilmiştir. 15 Ağustos 1984 sonrası yaşanan gelişmelerde halkımızın ulusal dirilişini gerçekleştirdiği bir süreç olarak tarih içerisinde ki yerini almıştır. Bu gerçeklik, 15 Ağustos 1984 ile birlikte başlayan ulusal dirilişin başarılması temelinde halkımızı yeni bir dönem noktasına getirmiştir.

Dirilişin tamamlanması, sıranın kurtuluşa geldiği yönünde yapılan belirleme ise tamamıyla bu gerçekliği ifade etmiş-

tir. 15 Ağustos'un açtığı yolda yürüyen halkımız, sömürgeci yaşam ve kurumlaşmayı parçalayarak yeni yaşam ve kurumlaşma görevini başarmakla karşı karşıya gelmiştir. Bunun anlamı açıktır. Halkımız tarih sahnesinde yeni bir kimlikle yer alma sürecine girmiştir. Bu süreçle birlikte halkımız eski Kürt olma kimliğini bir yana savurmuştur. Halkımızın yeni kimliğinde ise, yeni söylemler, kavramlar öne çıkmıştır. Kürt, artık özgür ve kendi geleceğini belirleyecek bir iradeye sahip bir tanımlamaya kavuşmuştur.

Bu gün gerek uluslararası, gerekse de bölgesel siyaset belirlenirken, Kürtler hesaba katılmak zorunda kalmaktadır. Kürtlerin varlığını kabul etmeyen, onu hesaba katmayan hiçbir siyasal gücün Ortadoğu'da başarılı olma şansı bulunmamaktadır. Kürtler bununla da sınırlı kalmayarak bir siyasi irade ve aktör olarak

siyasal ve toplumsal yaşamda rolünü oynar bir pozisyona kavuşmuştur.

Kürtler sömürgeci inkar ve imha siyasetinin bir sonucu olarak oluşturulmuş olan yasaları kabul etmemektedirler, kendi kimlikleri ve iradeleri ile hareket etmektedirler. Bu konuda da hiçbir engel kabul etmemektedirler. Tamamen kendi meşruluklarını esas almaktadırlar.

Kürt halkının yaşadığı bu gelişme, 15 Ağustos 1984 ile birlikte başlayan sürecin doğrudan bir sonucu ve kazanımıdır. Kürt halkı bu kazanım temelinde geleceğini kurma mücadelesi içerisine girmiştir.

Koma Civakên Kürdistan (KCK) adıyla formüle ettiği kominal demokrasi temelinde yükselcek olan yeni toplumsal sistem yaratma mücadelesi bu gerçeğin en yalın ifadesidir. Kürt halkı yeni toplum şekillenmesini, toplumun devlet dışında öz dinamiklerine dayanarak, kendi tarafından kurulması olarak

"Agit arkadaş 15 Ağustos 1984'te öncü komutan olarak rolünü oynarken, Erdal arkadaş da halk ve mücadele tarihimizde böylesine derin bir anlamı ifade eden bu günün 19. yıldönümünde mücadele ettiği kutsal dava uğruna yaşamını feda etmiştir. Agit ve Erdal arkadaş bu anlamda 15 Ağustos özgünlüğünde bütünleşmişlerdir. Artık Agit arkadaş Erdal, Erdal arkadaş da Agit arkadaştan ayrı düşünmek olanaksız hale gelmiştir"

bir izaha kavuşturmuştur. Bunu en yalın haliyle toplumun devlet dışında örgütlenmesi olarak kabul etmiştir. Kominlerin, meclislerin kurulmasının öz savunmanın, kooperatiflerin, demokratik siyaset çalışmalarının, özgür yurttaş hareketinin geliştirilmesinin bu doğrultuda atılacak olan adımlarla mümkün olduğunu ortaya koymuştur.

Kürdistan’da ideolojik ve siyasal anlamda sömürgecilik tasfiye edilmiştir

Bu gün Kürt halkı bu doğrultuda ciddi bir kararlaşma ve ciddi adımların sahibi haline gelmiştir. Kürdistan’da sömürgeci yapılanma tamamen bir askeri zor olarak varlığını ancak koruyabilmektedir. İdeolojik ve siyasal anlamda sömürgecilik tasfiye edilmiştir. Burada ortaya çıkan Kürt halk iradesinden başka bir şey değildir. 15 Ağustos’un günümüzde yakaladığı bu gelişme düzeyi, 15 Ağustos’a yeni anlamlar yüklemeyi de beraberinde getirmiştir.

15 Ağustos’un yeni bir yıl dönümünde halkımız “Êdî Bese” hamlesinin ikinci aşamasını yaşamaktadır. Halkımız “Êdî Bese” hamlesinin ikinci aşamasında yeni hedefler belirlemiştir. “İmrâlî işkencesine son”, “Önderliğe acil tedavi”, “Rêber Apo’ya özgürlük” sloganlarında dile gelen bu hedefler Kürt halkı açısından içerisine girilen yeni bir dönemin özelliklerini de ortaya koymaktadır.

Uluslararası komplo ile esaret altına alınan Rêber Apo, uluslararası kompunun içersine girdiği dönem itibarıyla zehirlenerek katledilmek istenmiştir. Bu uluslararası komplocu güçlerin Kürt sorununa bakış açılarının da ne olduğunu göstermiştir.

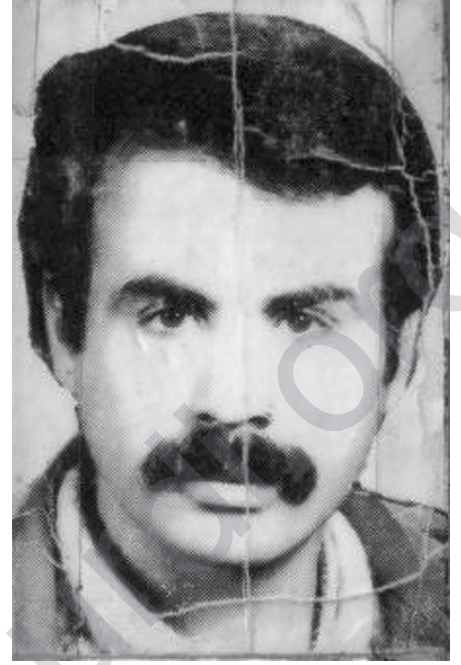
Komplocu güçler Kürt sorununa, PKK’siz ve Apo’suz bir yaklaşım içersisine girmişlerdir. Rêber Apo ile Kürt halk gerçekliğinin iç içe girmesi karşısında, komplocu güçler Kürtlere yeni bir soykırımı dayatmayı ve Rêber Apo’yu tasfiye etmeyi kendi çıkarlarına görmüşlerdir.

Uluslararası komploculara cevap “Êdî Bese” hamlesi olmuştur

Uluslararası komplocuların bu yönelimlerine karşı verilen cevap ise “Êdî Bese” hamlesi olmuştur. “Êdî Bese” hamlesinin birinci aşaması başarıyla tamamlanmıştır, sıra ikinci aşamasına gelmiştir. Êdî Bese hamlesinin ikinci aşamasında belirlenen hedefler doğrultusundan hareket edildiğinde de sonuca ulaşmak olanaklı hale gelecektir.

15 Ağustos halk ve mücadele tarihimize ifade ettiği derin anlamını, yarattığı sonuçlarla kazanmıştır. Êdî Bese hamlesinin yaratacağı sonuçlarda, halk tarihimiz içerisindeki yerini almasına neden olacaktır. Êdî Bese hamlesinin bu tarihsel önemdeki yerini alabilmesi de; onun örgütünü, hareketini, mücadelesini yaratması ve bu doğrultuda harekete geçirilmesi gereken güçleri belirlenen hedef doğrultusunda yönlendirmesi ile olanaklı hale gelecektir.

15 Ağustos 1984’te atılan tarihsel adım, Hêzên Rızgariya Kürdistan’ın (HRK) ilanı ile birlikte gerçekleşmiştir. Burada atılan adıma uygun örgütlenmeler de oluşturulmuştur. Belirlenen hedef, atılan adım ve geliştirilen mücadele ara-

sındaki ahenkli bir bütünlük, 15 Ağustos’un hedefine ulaşmasını sağlamıştır. “Êdî Bese” hamlesinin başarısı da aynı yaklaşıma sahip olmayı gerekli kılmaktadır.

15 Ağustos 1984’te atılan adımla başarıya doğru yol alınması, bu adımların sahibi olacak öncülük ve bir kadro şekillenmesine de ihtiyaç olduğunu kanıtlamıştır. Mahsum Korkmaz (Agit) arkadaş da ihtiyaç duyulan öncülük ve kadro özelliklerinin nasıl olması gerektiğini, şahsında somutlaştırmasını bilmiştir.

İdeolojik, siyasal mücadelenin yeni bir formasyonla, askeri özelliklerle iç içe geçerek dönemin kadrosunun nasıl olması gerektiğini gösteren Agit arkadaş o zamana kadar ki, öncülük ve kadro sorununda yaşanan yetmezliklerin aşılmasını sağlayarak, bu alanda yaşanan sorunlara da çözüm getirmeyi bilmiştir. Bu anlamda Agit arkadaş şahsında somutlaşan, o dönemin öncü ve zafere kilitlenen kadro gerçekliği olmuştur.

Agit pratiği Parti çizgisinde mücadele pratiği olmuştur

Agit arkadaşın şahsında gerçekleşen bu özellikler, o zamana kadarki süreçte yaşanan yetersizliklerin bir özelleştirisi olurken, aynı zamanda özgürlük mücadelemize karşı dayatılan asi-avare çete özelliklere karşı da bir duruşu ifade etmiştir. Agit arkadaş şahsında somutlaşan Parti çizgisinde mücadele pratiği olmuştur. Bu gerçeklik, bu gün özgürlük hareketi tarafından çetecilik olarak adlandırılan kimi duruş ve yaklaşımlara karşı geliştirilen, mücadele gerçekliğini ortaya koymuştur. O nedenle de bu duruş asi-avare ve çetecilik biçiminde adlandırılan yaklaşım ve çizgi sahiplerini paniğe düşürmüştür. Agit arkadaşın şahadete gitmesinde, çeteci çizgide ısrar eden kimi yaklaşım sahiplerinin rolünün olabileceği yönünde görüşler de bu temelde oluşmuştur.

Agit arkadaşın şahadetinden sonra, gerilla sahasında yaşanan asi-avare çetecilik biçiminde dışa vuran ve etkili olan yaklaşımlarda böyle bir olasılığı kuvvetlendirmektedir. Çünkü

Agit arkadaşın varlığı ve öncülük rolü asi-avare çete çizgisinde ısrarlı olanların hedeflerine ulaşması yönünde en büyük bir engel haline gelmiştir. Agit arkadaşın şahadetinden sonrada adeta çete çizgisinde ısrar edenlerin önü açılmış ve gerilla sahasında etkili konuma gelme arayışlarını geliştirmişlerdir. Gerilla içerisinde parti öncülüğü bu süreçle birlikte neredeyse kaybolmuştur. Öyle ki, uluslararası kompunun pratik uygulanma sürecinin ön koşullarını hazırlamıştır. Komplo öncesinde yaşanan tıkanma, çetecilik çizgisinin neden olduğu tahribatın bir göstergesi olarak yerini almıştır.

Agit kişiliği sapmalı yaklaşımlara karşı bir duruşu ifade etmiştir

Çeteciliğe karşı bir mücadele verilmesine ve kalıntılarının artık saflarda kalamayacağı gerçeğinin yaşanmasına rağmen, hala o süreçte izlerine rastlanması ve bunun gerilla mücadelesinde bir tıkanma biçiminde kendini göstermesi de bu gerçeği doğrulamaktadır. Aslında tüm bu yaşananlar,

15 Ağustos 1984'te içersine girilen mücadelede bir sapmayı, öncü ve kadro duruşundan uzaklaşmayı ortaya koymuştur. Bunlardan çıkarılan sonuçlar yeni bir hamlenin başlatılarak 15 Ağustos çizgisine girişin yeniden koşullarını da yaratmıştır.

Uluslararası komplo öncesinde, Rêber Apo bu gerçekliği görmüş ve yeniden yapılanma gerekliliğine dikkat çekmiştir. Ona göre de bir hazırlık sürecini başlatmıştır. Uluslararası komplo Rêber Apo'nun başlattığı bu süreci kesintiye uğratsa da, engelleyememiştir. Rêber Apo'nun esaretinden sonra örgütsel yeniden bir düzenleniş için, geri çekilme sürecine girilmiştir. Yaşanan bu geri çekilme, bir yönüyle 12 Eylül askeri faşist darbesi sürecinde gerçekleşen geri çekilmeye benzemiştir. Bazı farklılıklar olsa da birçok yönüyle ortak özellikler taşımıştır. O zamana kadarki örgütlenme ve mücadele süreci yeni bir döneme doğru evrilme sürecine girmiştir. Yaşanan bu durum, Rêber Apo tarafından doğru bir planlamaya kavuşturulsa da, sapmalı yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. 15 Ağustos'un hazırlanması ve Agit kişiliği, ortaya çıkan bu sapmalı yaklaşımlara karşı bir duruşu ifade etmiştir. Bu anlamda 15 Ağustos yeni dönemin mücadele ruhu ve Agit arkadaş da öncü ve kadro kişiliğini temsil etmiştir.

Rêber Apo'nun, tutsaklığının ardından yaşanan süreçte de Önderlik perspektifleri doğrultusunda yeni bir dönemin başlatılması için hazırlıklar içersine girilmekle birlikte, yine sapmalı ve yanılığlı yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Bir yandan yeni bir dönemi başlatabilmek için hazırlık çalışmaları yürütülürken, diğer taraftan da Önderliğin esareti-

ni dağılma olarak algılayan pratikler görülmeye başlanmıştır. Bir nevi Semir'in ruhu hareketimiz içerisinde yeniden dolaşmaya başlamıştır. Egemenlikli sistemle bütünleşme eğilimleri ortaya çıkmıştır. Bu durum, 1982'de gerçekleşen II. Kongre kararlaşması yönünde adımlar atılması gerekirken, onu boşa çıkarmaya çalışan yaklaşımların etkili olmak istemesine benzemiştir. Bunun karşısında ise, Rêber Apo parti içi mücadeleyi daha da üst boyuta çıkararak yeni dönemin mücadele hazırlıklarını yoğunlaştırmıştır.

Yeni 15 Ağustos ruhu Engin Sincer (Erdal) arkadaş şahsında somutlaşmıştır

Rêber Apo, esaretinden sonra da tutsaklık koşullarına rağmen, halka ve tarihe karşı duyduğu sorumluluk bilinciyle hareket etmiştir. Bu konuda uyarıcı ve yol gösterici olmuştur. Bunun bir sonucu olarak da yeni dönem hazırlık çalışmaları sürdürülmeye çalışılmıştır.

Engin Sincer (Erdal) arkadaş daa bu yeni sürecin öncü ve kadro kişilik özelliklerini şahsında somutlaştırmıştır. Bu anlamda diyebiliriz ki, nasıl Agit arkadaş 1980'de yaşanan geri çekilme sürecinin ardından yeni bir sürece başlamanın temsiliğini şahsında somutlaştırmışsa, Erdal arkadaş da Önderliğin esaretinden sonraki süreçte içerisine girilecek olan yeni dönemin öncü ve kadro özelliklerini kendisinde gerçekleştirmenin adı olmuştur. Bu yönüyle Agit arkadaş 15 Ağustos 1984 çıkışına, Erdal arkadaş da 1 Haziran 2004 hamlesinin başlatılmasına damgasını vurmuştur.

Agit arkadaş 15 Ağustos 1984'te

öncü komutan olarak rolünü oynarken, Erdal arkadaş da halk ve mücadele tarihimizde böylesine derin bir anlamı ifade eden bu günün 19. yıldönümünde mücadele ettiği kutsal dava uğruna yaşamını feda etmiştir. Agit ve Erdal arkadaş bu anlamda 15 Ağustos özgünlüğünde bütünleşmişlerdir. Artık Agit arkadaş Erdal, Erdal arkadaş da Agit arkadaştan ayrı düşünmek olanaksız hale gelmiştir.

15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünde Erdal arkadaşın da şahadetinin yeni bir yıldönümüne girmiş bulunuyoruz. Bu anlamda 15 Ağustos'un yeni bir yıldönümü, bir yandan halk ve mücadele tarihimizde yeni bir dönemin başlangıcının coşkusu ile karşılandığı, diğer yandan da anılara gerçek anlamda karşılıkların verildiği bir gün olarak karşılanmış oluyor.

Erdallaşarak Agitleşmek 15 Ağustos ruhuyla mücadeleyi sahiplenmektir

Bu bilinçle yaklaşıldığında, 15 Ağustos'un günümüzde nasıl anlamlandırılması ve karşılanmasını gerektirdiği de açığa çıkmış olmaktadır.

15 Ağustos yeni bir dönemin, Agit arkadaşla içerisine girilen böylesi bir sürecin adı olmuştur. Halka ve tarihe mal olan böyle bir süreç mücadele gerçekliği içerisinde yeni başlangıçların yapılmasının önünü açmıştır. Silahlı propaganda birlikleri, gerilla ordulaşmasına dönüşmüştür. Halk örgütüllükleri oluşmaya başlamıştır. Toplumun tüm kesimleri ayağa kalkmıştır.

Erdal arkadaşın şahadeti de geri çekilme sürecinin tamamlandığı ve hamlesel bir çıkışın eşiğine gelindiği bir dönemde, 15 Ağustos'un yıldönümünde yaşanmıştır. Hamle sü-

reciyle bütünleşen Erdal arkadaş da başlayacak olan yeni bir dönemin adı olmuştur. Hamle süreci ve Erdal arkadaşın şahadeti bir çağrıya dönüşmüştür. Gelişen meşru savunma direnişi, halk serhildanları ve meşru savunma gücüne sağlanan katılımlardaki yoğunlaşma bunun somut bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

15 Ağustos bugün, Agit arkadaşta, Erdal arkadaşta yaşamaya devam etmektedir. Bu gün Agit ve Erdal arkadaşın gerillanın tohumlarını serptiği, geliştirdiği coğrafyada mücadele giderek daha fazla gelişmekte ve güçlenmektedir. Agit ve Erdal arkadaşın yolunda mücadele etmekte kararlı duruşun sahibi olan yoldaşları şahadete ulaşmaktadır. Adil, Kurtay, Ferhat, Roza, Gülbahar, Nuda ve daha nice yoldaşları Agit ve Erdal arkadaşın mücadele ettikleri Botan'da, Gabbar'da yaşamlarını vermişlerdir.

Her 15 Ağustos'ta olduğu gibi, bu yıldönümünde de yeni görev ve sorumluluklarla daha da yükümlü hale gelmiş bulunuyoruz. Bu yönüyle 15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünü çağrı olarak kabul etmek gerekmektedir. Bu anlamda başta gençlik olmak üzere, özgürlük ve demokrasi güçlerimiz rollerini oynaya devam edeceklerdir.

Gençlik meşru savunma direnişine bir fiil katılımını artırarak, kendini daha da aktif kılmalıdır. "Êdi Bese" hamlesi içerisine girilen ikinci aşamasında belirlenen hedeflere ulaşılmalıdır. 15 Ağustos'un yeni bir yıl dönümüne verilecek olan karşılığın ancak bu bilinçle gerçekleştirileceği gerçeği görülerek hareket edilmelidir. 15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünde, Erdallaşarak Agitleşmek sözü de, ancak bu gerçeklik içerisinde yerini bulmuş olacaktır.

Apocu Gençlik Olarak Özgürlük Çağrılarına Cevap Olalım! - I -

**Duran
KALKAN**

Zaman, zaman benden gençlik dergilerine yazmam ve gençliğe ilişkin mesajlarımı iletmem isteniyor. Yazdıklarım ya da söylediklerimin ne kadar gençliğe ulaştığını bilmemekle birlikte, kuşkusuz bu görevi hep memnuniyetle yerine getirmeye çalışıyorum.

Geçen ay gerilla saflarında Amed’li henüz 16 yaşında, gencecik bir kız arkadaşımızla tanıştım. Kızların özgürlük kaleleri olan dağlara çıkmalarını, gerillaya katılmalarını geleneksel toplumun ve devletçi sistemin köleci baskısından kurtularak özgürce yaşam sürdürmelerini isteyen ve buna çağrı yapan yazımı okuduktan sonra gerillaya katılma kararına ulaştığını ifade etti. Kuşkusuz bu bende çok büyük bir memnuniyet yarattı.

Tanıştığımızdan dolayı ikimiz de çok memnunduk. Amed’li gerilla arkadaşımız, coşku, heyecan ve umut doluydu. Özgürlük mücadelemiz içinde doğmuş ve büyümüş olan, tümüyle Önder Apo’nun geliştirdiği özgürlük ruhu,

çizgisi ve eylemiyle dolu olan genç kuşağın, heyecanlı temsilcilerinden biriydi. Mücadeleye sahip çıkan, özgürlük bayrağını yükselten gençlikle tanıştıkça, onlarla karşılaştıkça, kuşkusuz bu hepimize büyük coşku, heyecan veriyor. Bizde derin bir mutluluğu sağlıyor.

Apocu gençlik olmak kolay bir iş değildir

Demek ki mücadelemiz yeni nesiller yaratmayı bilmiş, onları eğitip özgürlük bayrağını devralarak daha yükseklerde dalgalanma gücü ve heyecanı yaratabilmiş. Bunu görmek, özgürlük bayrağının nesilden nesle aktarıldığını, elden ele dolaştırıldığını, hep yükseklerde tutulduğunu görüp buna şahit olmak, elbetteki insan açısından en mutluluk verici bir durumdur.

PKK genç başladı, genç savaşıyor ve genç başarıyor. Her zaman böyle bir gençlik hareketi olmayı, gençliğin büyük ruhunu ve dinamizmini örgütleyip temsil etmeyi bildi. Şimdi de tamamen özgür-

lük mücadelesi içinde doğup büyümüş gençliğin örgütü ve hareketi olarak varlığını ve mücadelesini sürdürüyor.

Demek ki Apocu gençlik bir gelenek yaratmayı bilmiş. Kendisinden önceki genç kuşağa ihanet etmemiş, onun başlattığı özgürlük ve demokrasi mücadelesi, çizgisini devralarak daha da ilerletmiş ve yeni kuşaklara devretmeyi gerçekleştirecek, yürüttüğü özgürlük mücadelesi içerisinde böyle yeni genç kuşaklar yaratmayı, eğitmeyi başarmış. Bu elbette büyük bir toplumsal gerçekleşmeyi ifade ediyor.

Kürt halkının özgür ve demokratik geleceğinin güvencesini yaratıyor. Kendinden önceki kuşağa ihanet etmeyerek onu büyük bir özgürlük hareketine dönüştürmeyi başarmış olan Apocu gençliğin yürüttüğü mücadele ve geliştirdiği örgütlenmeyle ortaya çıkardığı hareketin yeni genç nesiller yetiştirmesi, bayrağı elden ele devretmesi, ihanete kendinden sonraki kuşaklar tarafından da uğramaması, elbette ki özgür toplum yarat-

“Demek ki Apocu gençlik bir gelenek yaratmayı bilmiş. Kendisinden önceki genç kuşağa ihanet etmemiş, onun başlattığı özgürlük ve demokrasi mücadelesi, çizgisini devralarak daha da ilerletmiş ve yeni kuşaklara devretmeyi gerçekleştirecek, yürüttüğü özgürlük mücadelesi içerisinde böyle yeni genç kuşaklar yaratmayı, eğitmeyi başarmış. Bu elbette büyük bir toplumsal gerçekleşmeyi ifade ediyor”

manın temelini oluşturuyor.

Mazlumlar, Kemaller 68 gençlik ruhunu 70'li yıllara taşıyan Che Gu-
everaların, Deniz Gezmişlerin ruhu-
nu ve çizgisini Kürdistan'a taşıyarak
devrimci Kürt gençlik hareketini ya-
ratan kuşağın seçkin temsilcileri
oluyorlar. Şimdi Avrupa'daki genç-
liğimiz her yıl Mazlum Doğan anısı-
na festival düzenliyor. Mazlum Do-
ğan gerçeğini temsil etmeye, anısını
mücadele ile yaşatmaya çalışıyor.
Bu elbette büyük bir duygu, ciddi
bir çalışmadır. Önder Apo'nun çağ-
rısı üzerine Mazlumlaşan, Kemalle-
şen, Agitleşen, Zılanlaşan gençlik
olduğunu ortaya koyuyor. Adilleşen,
Gülbaharlaşan, Viyanlaşan gençlik
olmaya çalışıyor.

Elbette bu kahraman şehitlerimiz-
de dile gelen Apocu çizgi, mücadele
ruhu ve gerçeğini doğru anlamak ve
doğru temsil etmek gerekiyor. Apo-
cu gençlik olmak, özgürlük ve de-
mokrasi çizgisini benimsemek öyle
kolay bir iş değildir. Bu öyle kendi-
liğinden de olmaz. Bu yüksek bir

duygu, derin bir bakış açısı, bitmez
tükenmez bir enerji ve moral gerek-
tirir. Yani gerçekten genç olmayı,
gençlik olmayı, özgür gençlik ol-
mayı gerektirir.

Elbette böyle bir bilince ulaştık-
tan sonra Kemalleşebilmek, Agit-
leşebilmek gerekir. Yani Apocu fel-
sefi ideolojik çizginin kalıcı
olmayı sağlamak gerekir. Çizginin
kalıcı olacak bir bakış açısına, ey-
lem keskinliğine, hareket tarzına,
dinamizmine, esnekliğe, cesaret ve
fedakarlığa ulaşmak gerekir. Ke-
malleri, Agitleri de böyle anlamak
gerekir. Yani gerillalaşmak, ko-
mutanlaşmak gerekli.

Apocu gençliğin çizgisi Mazlumlaşmaktır, Agitleşmektir Zılanlaşmaktır

Nerede olunursa olunsun kabına
sığmaz bir cesaret ve fedakarlık küpü,
her türlü zorluk ve engel karşısında
büyük bir eylem gücü haline gelmeyi
bilmeyi ister. Elbette bir de bunu Be-

ritan ve Zılan çizgisinde fedaileştir-
meyi de bilmek gerekir. Apocu çizgi-
nin kılıcı olma durumunu, Beritan ve
Zılan çizgisinde büyük bir fedai ruhu-
na, duruşuna, keskinliğine ve inancı-
na kavuşturmak gerekir. Beritan ve
Zılan çizgisini de böyle anlamak ve
özümsemek gerekiyor. Demek ki
Apocu gençliğin mücadele çizgisi ne-
dir, denildiğinde; Mazlumlaşmaktır,
Agitleşmektir, Zılanlaşmaktır, diye
cevap veriyoruz.

Mazlum derinliğinde Apocu çizgi
gerçeğini özümsemeyi bilmek, Ke-
mal ve Agit sağlamlığında keskin
mücadele militanı, komutanı olma
gücünü gösterebilmek, Beritan ve
Zılan çizgisinde yüksek bir inanç ve
cesaret küpü, fedakarlık duruşu hali-
ne gelebilmek demektir. Ancak böy-
le olduğu zaman işte Apocu genç-
liğin eylem çizgisi ortaya çıkar.
Öyle sıradan davranışla, ortalama
duruşla, kendine göre hareketle
Apocu olunmaz, hele Apocu genç
hiç olunmaz!

Apocu gençliğin eylem çizgisi zindan direniş çizgisidir

Mazlumlaşma, Agitleşme, Zılan-
laşma çizgisine girilmeden de Apocu
gençliğin mücadele çizgisi ve eylem
tarzı anlaşılabilir. Bu öyle öğrenile-
cek bir durum değildir. Birilerinin
emriyle yapılacak, yerine getirilecek
bir olay da değildir. Bu, bir ruhtur,
bir duygudur, duruştur, davranıştır.
Bir kişilik şekillenmesidir, yaşam
tarzıdır. Bireyin mücadeleye inanma,
ona bağlanma, onu yaşama ve yaşat-
ma durumudur. Mücadele tarzı ta-
mamen bir kişilik duruşunu ifade
eder. Kişilik duruşunun ne kadar çiz-
giye uygun olup olmadığını belirle-
yecek olan da kuşkusuz çizginin

özümsemme düzeyidir. O nedenle de gençliğin güçlü bir Apocu militan haline gelmesinin yegane yolu, Apocu çizgiyi, felsefeyi, ideolojiyi, örgüt ve eylem çizgisini özümsemekten ve anlamaktan geçiyor. Onun üzerine yoğunlaşmaktan geçiyor.

Apocu gençliğin mücadele ruhu kazanma ruhunu zafer ruhunu ifade ediyor

En zor koşullarda hiçbir araç ve gerece sahip olmadan, kendinden başka, bilinci ve inancından başka insanın elinden herhangi bir mücadele aracı bulunmadan mücadele etmeyi bilmek, düşmanı yenmeyi bilmek, zafer kazanmayı bilmek demektir.

Apocu mücadele çizgisi böyle bir çizgidir. Mazlum çizgisidir, Kemal, Hayri çizgisidir. 18 Mayıs direnme çizgisidir. 14 Temmuz direniş çizgisidir. Bütün bunlar hep kazanma çizgisi, zafer çizgisi oluyor.

Apocu gençliğin mücadele ruhu demek ki kazanma ruhunu, zafer ruhunu ifade ediyor. Elbette askerlikte kazanabilmek, siyasette kazanabilmek, örgütte kazanabilmek, her şeyden önce ideolojide kazanabilmeyi gerektiriyor. İdeolojik mücadele her şeyin başında geliyor. ideolojik zafer bütün zaferlerin önünde geliyor. Onun için peygamber, ideolojik mücadeleye 'cihad-ı ekber' diyor. Yani mücadelelerin en büyüğü. Nefes mücadelesini, ideolojik mücadeleyi

mücadelelerin en büyüğü olarak sayıyor. Diğer bütün alanlarda kazanabilmek için ideolojik mücadeleyi kazanabilmek gerekiyor.

İşte 14 Temmuz gerçeği, zindan direniş gerçeği ideolojik mücadelede zafer kazanma gerçeğidir. Kürt toplumuna dayatılmak istenen her türlü devletçi, kapitalist ideolojiyi, inkar ve imha ideolojisini yenilgiye uğratmayı yerle bir etmeyi ifade ediyor. Onun karşısında Apocu fel-

sefe ve ideolojinin zaferini temsil ediyor. Hem de en zor koşullarda hiçbir araç gerece sahip olmadan, yiğitçe, korkusuzca, her türlü zulüm ve baskıya karşı kahramanca direnerek, isyan edip başkaldırarak, nerede olursun olursun, özgürlük ve demokrasi için en büyük cesaret ve fedakarlığı gösterme gücüne sahip olarak bu mücadeleyi sürdürmeyi gerektiriyor. İşte mücadele çizgisi budur. Öyle başka türlü tanımlar ve yaklaşımlar kesinlikle getirilmemelidir. Orta yollu duruşlar, dar, örgütsüz, pasif yaklaşımlar hep somut koşullara sığmayan, düşmanın veya karşı tarafın saldırılarını abartan, kendi zayıflığını, örgütsüzlüğünü araç-gereç eksikliğini büyük gerçekçe yapan tutumların Apocu gençlik mücadelesiyle herhangi bir bağı olamaz. Bunların hepsini bir yana itmek gerekir. Hiç kimse dememeli ki gücümüz yok, aracımız yok, dolayısıyla imkanımız yok. Bunlar doğru olmaz, gerçekçi olmaz. Eğer bütün bu konularda zayıflık vardysa, yokluk vardysa, Hakilerin yoktu, Mazlumların, Kemallerin, Agitlerin, Zilanların yoktu. Bu çok açık bir gerçek değil mi?

Mücadele etmek bir duruştur bir ruhtur

Demek ki mücadele etmek ve kazanmak, doğru bir mücadele tarzına sahip olmak, imkan ve araçlara sahip olmaktan geçmiyor. Onlarla belirlenmiyor. Hayır, kesinlikle doğru bir mücadele tarzı ve eylem çizgisi tutturabilmek bir ruh olayıdır, bir anlayıştır, bir duruştur, katılım durumudur. Bir cesaret ve fedakarlık olayıdır. Cesur olamayan, fedakar davranamayan, gözü günlük yaşamda olan birisinin Apocu gençliğin

eylem ve mücadele çizgisine sahip olması, onu temsil etmesi asla mümkün olamaz. O nedenle de önce ideolojik çizgide netleşmek lazım. Kendini doğru katmak gerekli. Amaç bağlılığını en üst düzeyde yaratmak gerekli. Ondan sonra da bu amaç doğrultusunda kendini iyi kullanmayı bilmek lazım. Yani kendini amaca iyi yatacağsın. Günün gününe, anı anına, dakikası dakikasında nerede olman gerektiğini, ne yapman gerektiğini, nasıl mücadele etmen gerektiğini iyi bileceksin. Böyle yaparsan işte o zaman doğru bir tarzın ve eylem çizgisinin sahibi olursun. Söylediğin söz, attığın adım, yaptığın eylem yerini bulur. Doğru bir tarzı temsil eder.

Avrupa'da olmak bir marifet değildir

Böyle bir mücadele içerisinde Avrupa gençliğinin yeri nedir denilirse, biz zaman zaman bu konuda da bazı görüşler belirtmeye çalıştık. Mesajlarımızı iletmek istedik. Hem çıkış yolu göstermeye çalıştık hem de zaman zaman mevcut duruma ilişkin bazı eleştirilerimizi ifade ettik. Avrupa'da neden Kürt gençliği var? Her şeyden önce onun iyi bilinmesi lazım. Avrupa'da olmak bir marifet değildir. Bir üstünlük filan da değil, bir mükafat da değil. Bir gelişmişlik, kurtuluşluk filan da değildir. Hayır, böyle yaklaşanlar gerçeği anlamamış ve tersyüz etmiş olurlar. Tam tersine Avrupa'da olmak geri bir durumdur. Ters bir durumdur, kötü bir durumdur. İyi değildir.

Ülkenden uzak ol, halkından uzak ol, yedi düvel ötede, yaban ellerde karnını doyurmak için yaşamak ve çalışmak zorunda kal, başka toplum-

ların içinde, başka ülkelerin imar edicisi ol! Bu elbette ki bir toplum için, onun gençliği için, içine düşülebilecek en kötü durumlardan biridir. Nitekim Avrupa'da Kürt genci olmak, iyi bir durumda olmak demek değil, kötü bir durumda olmak demektir. Olunmaması gereken bir durumda olmaktır. Neden Avrupa'da Kürt genci olma gündeme geldi; elbette ki sömürgecilikten ileri geldi, inkar ve imha sisteminden dolayı geldi, özel savaştan dolayı geldi.

Avrupa daki gençlik Apoculaşmalı PKK'lileşmeli

Aç-susuz kalan insanlar bir kaşık çorba bulabilmek için yaban ellere, başka toplumlara ve ülkelere hizmet etmek zorunda kaldılar. İnkâr ve imha siyaseti gereği dayatılan katliamdan canını kurtarmak için insanlar başka ülkelere sığınmak durumunda kaldılar. Özel-kirli savaşın zulmünden, katliamından, imhasından kurtulabilmek için dört bir yana savruldu. İşte Avrupa'da Kürt toplumu da, Kürt gençliği de bu nedenle vardır. Dolayısıyla bu var oluş olumlanacak, kabul görecek, benimsenecek bir durum kesinlikle değildir. Her şeyden önce kesinlikle bu bilinci edinmek gerekiyor.

Buradan yola çıkarsak, gerçeği böyle ortaya koyarsak, geriye doğru anlamamız gereken ne kalıyor? Demek ki herkesten fazla mevcut durumu reddetmesi gereken, mücadelecisi olması gereken gençlik, Avrupa'daki Kürt gençliğidir. Öyle bazı imkanlar var, sokakları payidar, insanlara şeker veriyorlar diyerek Avrupa ortamına kendini kaptırmamak lazım. Orada o ortamlar olabilir, Avrupa'daki gençliğin o imkanları ola-

bilir, ama o imkanları kim yaratmıştır, kimin için yaratılmıştır. Kürt gençliği için yaratılmış bir imkan değildir. Kürt toplumunun, Kürdistan'ın imkanı değildir. Onlar başkasına aittir. Dolayısıyla sahipleri için iyi olabilir, Avrupa'nın gençleri o imkanlardan yararlanarak kendilerini geliştirip eğitebilirler, ama Kürt gençliği öyle olamaz. Aynı şeyi Avrupa'daki Kürt gençleri yapamazlar. Öyle anlama, öyle yapmaya çalışmak, öyle davranmak, gerçeği kaybetmek, gerçeği aldatmak olur.

Başkaların olanın kendisinin sanma yanılığsına, gafletine düşmek olur. Öyle davranmak isteyenler kesinlikle bir şey elde edemezler. Kimse onlara böyle bir hak ve imkan vermez. Dolayısıyla somut gerçeğe karşılaşıncaya tabii büyük bir hayal kırıklığı, derin bir öfke, ezilme durumu ortaya çıkabilir.

Her şeyden önce bu gerçeği iyi görmemiz, anlamamız gerekiyor. Buradan hangi sonucu çıkartmalıyız? Avrupa'daki Kürt gençliğinin, Kürdistan'daki gençlikten çok daha fazla bilinçli, örgütlü, eylemci olması gerekiyor. Daha çok Apocu çizginin mücadele gençliği olmalı, daha çok Apoculaşmalı, daha çok PKK'lileşmeli, kendisini daha çok örgütlemelidir. Neden? Çünkü herkesten fazla mücadeleye kendisinin ihtiyacı vardır. Ülkesinden, halkından, dağından, özgürlüğünden, kültüründen, tarihinden kopmuştur. En kötü şey bütün bunlardan kopmuş olmaktır.

Kendisini bunlardan koparan gerçeğe karşı mücadele ederek, yeneden öze dönme, bu gerçeklerle birleşmeyi, bütünleşmeyi aramak gerekiyor. O nedenle elbette ki Avrupa'daki gençliğin çok daha bilinç-

li, anlayışlı, gerçekleri daha iyi gören, daha cesur ve fedakar, daha örgütlü, Apocu mücadele çizgisini daha iyi anlayan ve büyük bir cesaret ve kararlılıkla bu mücadeleyi yürüten olmayı bilmesi lazımdır.

Avrupa'daki Kürt gençleri mücadeleyi örgütleyip zafer kazanmakla yükümlüdür

Bütün bunlar günümüz Ortadoğu sisteminin varlığıyla oluyor. Kürdistan üzerinde inkar ve imha sisteminin olmasıyla oluyor. Varlığını, yaşamını Kürt sorunun varlığına bağlamış bir güç hiçbir zaman bu sorunun çözümünü ister mi? Dolayısıyla istemiyor. Avrupa sistemi engelliyor, Kürt sorununun çözümünü, bunu herkes iyi bilmelidir.

Biraz Kürtler örgütlenir, güçlenirlerse hemen balyoz gibi tepelerine biniyor. Türkiye'ye destek veriyor, silah veriyor, imkan veriyor, tank veriyor, top veriyor, uçak veriyor "vurun" diyor Kürtleri. Onunla da kalmıyor işte Almanya'nın ve Fransa'nın yaptığı gibi dernekleri basıyor, insanları tutukluyor.

TV'leri kapatmak istiyor. Özgür Kürt duruşunu terörist ilan ediyor, yasaklamaya çalışıyor. Almanya'nın yaptıkları ortada değil mi? Fransa'nın yaptıkları açık değil mi? Bütün bunların ne anlama geldiği ortada değil mi? Türkiye'nin, İran'ın bile yapmadığı baskıları onlar yapıyorlar mı? Neredeyse Saddam katliamlarına taş çıkartacak bir baskı uygulamasını Kürtler üzerinde onlar yaratmıyorlar mı?

Saddam ömrü boyunca, var olduğu sürece Bağdat'ta Kürtçe yayın yapan radyo var oldu. Kürt müziği, Saddam yönetimi altında

Bağdat'ta her zaman yayımlandı. Saddam yönetimi bunu yasaklamadı, ama çok demokratik diye lanse edilen Almanya yönetimi yasaklıyor. Kürtler, türkü söyleyenler, dernek kurmasınlar, radyo çalıştırmassınlar diye.

Avrupa sistemine karşı demokratik siyaseti geliştirelim

Kürtlerin TV'leri olmasın istiyor. ROJ TV'nin kapatılması, yasaklanması bu anlama gelmiyor mu? Kürt gazetelerinin, dergilerinin kapatılmaya çalışılması bu anlama gelmiyor mu? Peki, nerede demokrasi? Nerede özgürlükler ülkesi olmak? Nerede Kürt sorununun çözümünden yana olmak? Bu tutum Kürt sorununun çözümünü engellemeye çalışma tutumu değil midir?

Önder Apo hep belirtti, biraz Türkiye'yi, biraz Kürtleri destekle, hangisi biraz ilerlerse biraz onun başına vur, hep bir tahterevallı gibi bir dengede tut, birbiriyle vuruştur, ondan sonra her ikisini de kendine bağla, Kürdistan'ı da Türkiye'yi de sömür ve ondan sonra istediğin gibi yaşa. Avrupa'nın siyaseti işte budur. Bütün bunlar nedeniyle de hem Kürt sorunundan sorumlu olması hem de Kürt sorununun çözümünü engellemesi nedeniyle

Avrupa sistemine karşı demokratik siyaseti geliştirmek gerekiyor. Eğer sorunu yaratan Avrupa sistemiyse, çözümsüzlüğü dayatan Avrupa sistemiyse, işte o zaman Kürt sorununun barışçıl, demokratik mücadelesinin en çok bu sisteme karşı yürütülmesi gerekiyor mu? Demokratik siyasi mücadelenin, Kürt sorununu yaratan ve çözdürmeyen sisteme karşı geliştirilerek

Kürt sorununun çözümünün önünün açılması gerekmiyor mu? Elbette gerekiyor ve günümüzde Önder Apo üzerindeki imha sürecini boşa çıkarabilmek için, gerillaya karşı dayatılan imha operasyonlarını etkisiz kılabilmek için, Kürt halkına ve demokratik kurumlarına karşı geliştirilen baskı, tutuklama ve işkenceyi sona erdirebilmek için Kürt sorununun demokratik çözümünü ve Önder Apo'nun özgürlüğünü yaratabilmek için demek ki sorunu ortaya çıkaran ve sorunun çözümünü engelleyen Avrupa sistemine karşı demokratik siyasi mücadelenin yoğunlaştırılması gerekiyor.

Bu da demokratik mücadelenin en önemli alanının Avrupa olduğunu gösteriyor. Avrupa'daki halkımızın ve gençliğin mücadelesi bu anlamda günümüzde özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirebilmek açısından büyük değer ifade ediyor, anlam taşıyor. Bu gerçeği görmemiz lazım. O halde Avrupa, Kürdistan parçalarından daha önemli bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi alanı durumundadır. Avrupa'daki Kürt halkı, işçileri, kadınları, gençleri böyle tarihi bir mücadeleyi örgütleyip geliştirmek ve zafer kazanmakla yükümlüdür. Bu temelde diyoruz ki mücadele Avrupa'daki Kürt gençliğini daha fazla katılıma çağırıyor.

Özgürlük dağları, Kürt gerillası Avrupa'daki gençliğimizi daha fazla katılıma çağırıyor, kendine çağırıyor, birleşmeye çağırıyor. Bu çağrıya cevap verelim;

***Agitleşelim!
Erdallaşalım!
Viyanaşalım!
Adilleşelim!
Botanlaşalım...!***

Özgür ve Eşit Bir Yaşam Yaratma Yolunda Demokratik Gençlik Akademileri

Hivda RUKEN

“Akademielerde geliştirilecek yöntem, sistemin geleneksel anlamda yarattığı koşulların ve ideolojik şartların ağır bir baskı yaratacak nitelikte olmalıdır. Bu da kendiyile beraber, gençliğin dinamizmiyle yeniliklere açık uygulama yöntemlerinin yaratılacağı mekânlar işlevini görmesini de sağlayacaktır. Gençlik demokratik bir toplumun eşit ve özgür koşullarda oluşmasının her aşamasına, böylece daha güçlü katılarak aslında bir yönüyle kendini gerçek anlamda görece ve yeniden bir doğuşu gerçekleştirecektir”

Bugün bin yıllardır yok edilmek istenen toplumların özgürlük tutkusu Ortadoğu topraklarında yeniden boy vermekte. Özgürlüğün en somut ifadesi olarak oluşum sürecine girdiğimiz Demokratik Konfederalizm, toplumların özgürlük eğilimi olarak Kürdistan da tomurcuklanıyor. Bu tarihsel gelişmenin canlı tanığı olan hatta onun da ötesinde bire bir yaratıcısı olan bir neslin içinde olmak günümüz gençliği için büyük bir şans. Önderliğin ortak, eşit ve özgür bir yaşama dayanan komünalizme yeniden ruh veren Demokratik Konfederalizm projesinin hayat bulması kuşkusuz yeni toplumu yaratmakla iç içe geçecektir.

Yeni bir toplumsal yapı ise ancak onun yeni zihniyeti ile gelişebilecektir. Tarihin tüm önemli süreçleri ve oluşumları etkili zihniyetlerle gelişmiş, iradesel duruşlarla somut ifadelerle kavuşmuş, yaşam alanları haline gelmişlerdir. Yeni

toplumu yaratmak, bunun yeni zihniyeti yaratma süreçleri yoğun ve kararlı bir çalışma gerektirir. Güçlü bir bilinçlenmeyi ister. Özellikle gençlik toplumsallaşmasında buna daha fazla ihtiyaç olduğu ortadadır.

Demokratik gençlik akademileri biz gençler için olmazsa olmazdır

Toplumda demokratikleşmeyi geliştirmek, özgür yurttaşlığı geliştirmek için öncelikle kapitalizm tarafından en fazla saldırıya uğrayan gençlerin, özgürlük için mücadele etmeleri gerekir. Bu da ancak bizler tarafından geliştirilecek bir bilinçlenme ve aydınlanma hareketiyle yaşam bulabilir.

Bin yılların kirinden arınmış ve tarihin üstündeki örtüyü kaldırarak gerçeği arayan biz gençler yaşamın anlamını nasıl bulacağımızı da bilmeliyiz. Bunun için kullanacağımız yöntemleri doğru belirlemeliyiz.

Verili olanı çözümlenerek, çözümlenerek red etmek ve alternatifini oluşturmak temel yaklaşım olmalı.

Doğru yöntem, doğru sonuçları da doğuracaktır. Kendi zamanımızın zihniyet oluşumunda kullanacağımız mekânlar bu açıdan önemli. Bu nedenledir ki Önderlik demokratik siyaset akademilerinin en kısa zamanda oluşturulmasını tüm toplumsal kesimler için belirtti. Demokratik gençlik akademileri de aynı şekilde biz gençler için olmazsa olmaz kabilinde.

Tabii öncelikle egemen zihniyetin eğitim sistemini yorumlamak ve ona karşı tavrımızı belirlemek zorundayız. Tarihteki bütün sınıflı toplumlarda eğitim, egemen sınıfın ideolojisinin yeniden üretimini ve topluma yayılmasının, kabul ettirilmesinin bir aracı olarak işlev görmüştür.

Egemen sınıflar, hegemon konumlarını koruyabilmek ve bireyleri üretim ilişkilerine uygun olarak yetiştirmek için eğitimi

kendi çıkarları doğrultusunda kullanmışlardır. Bu bağlamda eğitim, egemen sınıfların ideolojik araçlarından biridir. Antik toplumlardaki eğitim sisteminden feodal toplumdaki kilselere ve kapitalist toplumdaki üniversitelere kadar eğitimin başlıca amacı, egemen sınıfların çıkarlarına göre şekillendirilen toplumu mevcut sistemin devam etmesi gerektiğine ikna etmek, yeni kuşakları sistemin kendini yeniden üretebilmesi için gerekli biçimlere sahip hale getirmektir.

Kapitalizm için eğitim kendi egemenliğini sürdürebilmesi için bir araçtır

Egemen sınıfın kalıpları dışına çıkan eğitim anlayışları, tarihin her döneminde şiddetle reddedilmiş, yasaklanmış ve engellenmiştir. Kapitalist toplumda da eğitimin anlamı farklı değildir, ancak kendisinden önceki toplumlara göre çok daha karmaşık bir işleve ve işleyişe sahiptir. Kapitalizm için eğitim, bir yandan burjuva sınıfın toplum üzerindeki egemenliğini sürdürebilmesinin bir aracı ve eğitim kurumları da burjuva ideolojisinin üretildiği ve yayıldığı yerlerken, diğer yandan da sermayenin hizmetine sunulmak üzere nitelikli işgücünün yetiştirildiği, kapitalistler sınıfı için meta üretiminin yapıldığı kurumlardır. Bu durum kapitalizmin ortaya çıkışından bu yana böyledir ve bu niteliği gittikçe artmaktadır.

Dini kurumlar, eğitim sistemi, hukuk sistemi, medya gibi tüm araçlar ideolojik aygıtın birer parçasıdır. Kapitalist sistem bu araçları son derece etkin bir şekilde kullanarak ve her gün bu araçlara yenilerini ekleyerek, hatta kimi zaman kendisine karşı olan araçları bile tersyüz edip

içini boşalttıktan sonra topluma iade ederek ideolojik bombardımanı sürdürür.

Kapitalist sistemde dünyaya gelen herkes, doğduğu andan itibaren bu ideolojik bombardımana maruz kalır. Önce aile içinde, sonra okulda ve ardından üniversitede verilen eğitim tek bir amaca yöneliktir; bireyi kapitalist toplumla uyumlu bir hale getirmek ve bu şekilde tutmak. Okul evresi bittiğinde, ideolojik eğitim başka araçlarla devam eder. Bu kapsamda burjuva medyanın ulaştığı güç korkutucu boyutlardadır. Medyanın yanı sıra din, kültür, ahlak gibi araçlarla süregiden ideolojik eğitim kişiyi ölüncüye kadar bırakmaz. Kapitalist sistemin toplumun tamamını genel ve zorunlu bir eğitime tabi tutması kuşkusuz kendisinden önceki toplumlarla karşılaştırıldığında muazzam bir gelişmişliği ifade eder.

Fakat kapitalist sistemin eğitim amacı, toplumu oluşturan bireyleri, kendisinin ve yaşadığı dünyanın bilincinde olan ve edindiği bilgiyi toplumun yararına kullanan özgür insanlara dönüştürmek değildir. Bu bilgiyi kendi sisteminin çıkarları doğrultusunda kullanan, insanları terbiye eden ve bunu da fazla soru sormadan, sorgulamadan, anlam gücü kazandırmadan itaatkâr bir şekilde yerine getiren ücretli ya da ücretsiz kölelere dönüştürmektir.

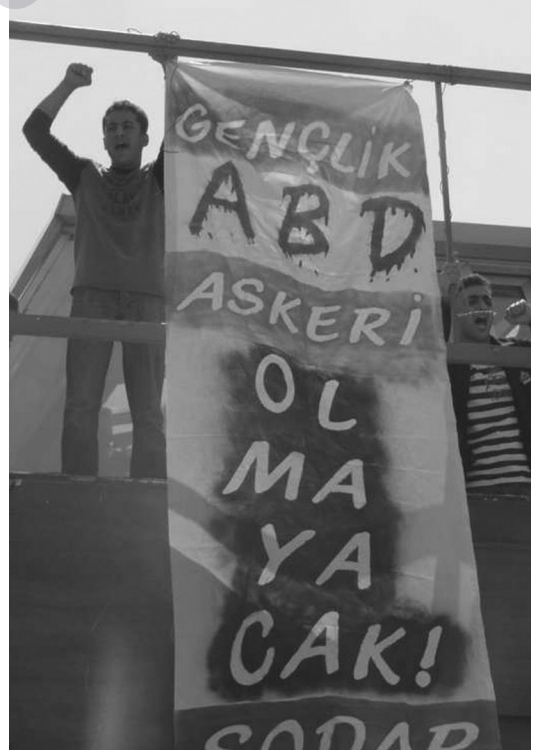
‘Ücretli veya ücretsiz

kölelik’ diyoruz çünkü toplumun geneline uygulanan eğitim sistemi sadece küçük bir azınlık ile toplumun geri kalan çoğunluğunun arasında her alanda olduğu gibi eğitim alanında da derin bir uçurum vardır.

Araştıran sorgulayan ve eleştiren kapitalist sistemin kölesi olmaz

Egemen sınıfın çocuklarının okuduğu okullar ile toplumun geri kalanının eğitim gördüğü okullar arasındaki fark, kapitalist toplumun sahip olduğu eşitsizlikle doğru orantılı olarak her geçen gün daha da artmaktadır.

Bu kapitalist sistemin gereğidir. Çünkü kendini sürdürmek için buna ihtiyacı vardır. Ama sonuç yine değişmemektedir. Sonuçta ne kadar cılalansa da sistem kendi okullarında

köleler yetiştirmektedir. Kapitalist sistemin bütün ideolojik argümanları, eğitim sisteminin içeriğine de yansımıştır. Esas olan anlamak ve anlamlandırmak değil, ezberletmek ve bir nevi robotlaştırmaktır. Araştıran ve sorgulayan, doğru bulmadığını eleştiren, doğru bildiğini sonuna kadar savunan bir düşünme tarzı, kapitalist sistemin anlayışıyla asla bağdaşmaz. Onun istediği kendisinin doğru dediğine doğru diyecek, yanlış dediğine yanlış diyecek, kısacası egemen ideolojiyi tartışmasız kabul ederek, pasifleşmiş ve edilgen hale gelmiş beyinlerdir, tenekeleşmiş yüreklerdir.

Verili eğitim sistemiyle biz gençlerin, kendi geleceğini yaratmasının mümkün olmadığıdır. Sistem hangi maskeyi takarsa taksın gerçek yüzünü gizleyememektedir. Ve bugün hepimizin hep bir ağızdan 'kral çıplak' diye bağırmasının önüne kimse geçemez. Bir parça ekmek için kralların soytarıları olma, kırk takla atma dönemi artık hiç kimse için kabul edilemeyecek bir gerçektir.

Okulları polis ve mafyanın işbirliği ile uyuşturucu bataklığına dönüştürülmektedir

Kapitalist sistem ve onun işbirlikçilerinin çıplaklıklarını gizleyememektedirler. Sistem eğittiği gençlerle, bir yandan ihtiyaç duyduğu nitelikli işgücü açığını kapatmaktadır. Ancak bir yandan da kendi çıkarları için evet kendi çıkarları için sürekli olarak bir işsizler ordusunun yedekte bulundurmaktadırlar. Üniversiteden mezun olmak için yıllarca ter dökenler büyük bir çoğunluğu bile iş bulamamakta veya işsizlik korkusunun etkisiyle çok düşük ücretlere ve son derece kötü koşullarda çalışmaya razı olmaktadır. Eğitimlerin sisteminin tüm kademelerinde, bireylerin kültürel ve ulusal kimlikleri, dilleri ve dinleri birer baskı sebebi olarak kullanılmakta, milliyetçi ve şoven bir anlayışla hazırlanmaktadır. Kendi anadilinde eğitim görme hakkı tanınmamaktadır.

Aynı zamanda açık hava hapishanelerine çevrilen okullar, polis ve mafyanın işbirliği sayesinde birer uyuşturucu bataklığına dönüştürülmektedir. Gençleri eğitim amacıyla bu binalara dolduran ve ardından onları kapitalist düzenin en iğrenç yöntemleriyle zehirleyen de yine aynı ka-

pitalist sistemdir. Tüm bunlar herkesin gözleri önünde olup bitmektedir. Ancak toplumun, duyularının sistem tarafından köreltilmesi, refleksiz, tepkisiz bırakılması onu başka çaresi yokmuş gibi kendinden sonra gelenleri de bu sisteme yem olarak hazırlamaktadır.

Demokratik toplumu yaratmak gerçek bir bilinçlenmenin aydınlanmanın yaşanmasıdır

Karanlığa çılgınlık olmak ama bile rek, anlayarak ve yaratarak!

Bunu için kapitalist sistemin sınırları içinde, ondan bağımsız, hatta onu aşan bir eğitim sisteminin yaratılabileceğini savunmak tümüyle sakat bir yaklaşımdır. Bu gün muhalif kesimler tarafından yaşanan en büyük yanılgı kapitalist sistemde, kapitalist olmayan bir eğitim sistemi kurulabileceği yanılsamasını yaşamaktır. O halde devrimci gençliğin yürüteceği mücadele hangi politik eksen üzerinde ilerlemelidir? Demokratik siyasetin yani demokratik toplumun yaratılmasının, mücadele yöntemlerinin geliştirilmesinde gençliğin oynayacağı rol nedir?

Sorularına verilecek öncelikli cevap, gerçek bir bilinçlenme ve aydınlanmanın yaşanmasıdır. Sorunun özü mücadelenin ve örgütlenmenin kapitalist sistemden ve onun ideolojisinden kendini koparmaktır. Sistemici-leştirilmeye karşı, alternatif bir yaşamı oluşturmaktır. Tabii özgürlüğümüzün mücadelesini doğru temellerde vermek için öncelikli ihtiyacımız kendimizde yeni bir zihniyet yaratmaktır. İşte tam da bunun için demokratik gençlik akademileri gereklidir. Yeni yaşamı yaratmada özellikle gençliğin oynayacağı rol düşünüldüğünde gençliğin, kendi demokratik akade-

milerini oluşturmaları tarihsel ve güncel olarak büyük bir öneme sahiptir.

Gençlik akademilerinde yüksek bir düşünsel üretim düzeyi yakalamak mümkündür

Akademiler, tarihte de mevcut sistemin dışında, soru sormayı ve cevaplarına kendi öz düşünce gücüyle ulaşmayı sağlayan mekânlar olarak ortaya çıkmıştır. Belirlenen düşünce kalıplarının dışına çıkan ilk çağ filozofları, özgür tartışma ortamlarını geliştirerek, insana ait olan düşünme, duyumsama, hissetme ve anlamlandırma gücünü daha fazla açığa çıkarmıştır. Akademilerin, günümüze kadar kurumlaşarak gelmesi ve adeta bir geleneğe dönüşmesi sahip olduğu bu güçle birbir bağlantılıdır.

Günümüzde de kapitalist sistemin verili eğitimine, alternatif olacak bir kurumlaşmaya gitmek, eğitim sistemimizde yarattığımız demokratizasyon ve düşünce dünyamızdaki üretim ile olacaktır. Bunun için kendi özgür mekanlarımıza ihtiyacımız vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi gençlik kendi toplumsallığını yaratırken, bin bir hileyle, tuzaklarla ve çıkar ilişkileri ile karşı karşıyadır. Bunu aşmak ve alternatif bir yapılanmayı geliştirmek öncelikle gençlik akademilerinde yakalayacağımız düşünsel üretim düzeyi ile olacaktır.

Akademilerde geliştirilecek yöntem, sistemin geleneksel anlamda yarattığı koşullanma ve ideolojik şartlanmayı ağır bir baskı yaratacak nitelikte olmalıdır. Bu da kendisiyle beraber, gençliğin dinamizmiyle yeniliklere açık uygulama yöntemlerinin yaratılacağı mekânlar işlevini görmesini de sağlayacaktır. Gençlik demokratik bir toplumun eşit ve özgür koşullarda oluşmasının her aşamasına, böylece daha güçlü katılarak aslında bir yönüyle kendini gerçek anlamda görece ve yeniden bir doğuşu gerçekleştirecektir.

Yani demokratik gençlik akademileri gençlerin kendini keşfettiği mekânlar olacaktır. Yeniden soluklandığı mekânlar. Tüm bu gerçeklikler, gençliğe özgün, onun özüne uygun bir toplumsal eğitim ile araştırarak, sorgulayarak özgür düşünceler yaratarak olacaktır. Tabii genç-

liğin eğitiminin aynı zamanda büyük çaba ve sabır isteyen bir iş olduğunu da unutmamak gerekir.

Akademlerimiz kendi iradesel gücüyle başarılan insanı yaratmalıdır

Fakat sistemin yaşamı anlamsızlandırma saldırıları karşısında yaşamı anlamlandırma gücü ile beraber, düşünce ve duyguları büyüdükçe bunun karşılığında önemli bir gelişme yaratma gücünde ortaya çıkacaktır. Gençlik kendi amaçlarında netleştiğinde, bunun yöntemlerini iyi kavradıkça girdiği her işte bir başarı sağlayacaktır.

Bunun için demokratik gençlik akademilerini yeniden tanımlamaya ve yöntemini belirlemeye ihtiyaç vardır. Şimdiye kadar yaşamı anlamsızlaştıran verili sistemlerin eleştirisi üzerinden, geliştireceğimiz akademilerimizin gençlik açısından hemen hayata geçmesi ve içeriğinin zenginleştirilerek sonuç alan bir tarzın yaratılması gençlik açısından hayati önemdedir.

Gençlik akademilerimiz düşünen, sorgulayan, hisseden insanı yaratmalıdır.

Düşündükçe, sorguladıkça, hissettikçe yeni anlamlarla buluşan ve yeni anlamlarla buluştukça yaratan, yapan insan yaratmalı. Her şeyden önemlisi, kendi iradesel gücüyle bunu başarılan insanı yaratmalı. Bu nedenle Önderliğimizin yeniden gündemleştirdiği akademileri en kısa zamanda işlevine uygun oluşturmak, vereceğimiz en büyük özleş-tiri olacaktır. Tüm genç beyin ve yürekler için; bilerek, anlayarak ve yaratarak;

Tüm Toplum İçin Karanlığa Çılgık Olalım!

Gençlik ve Gençliğin Kültür Soykırımını

**Gulan
BOTAN**

"Yüregim yangın yeri, siz kör öfkelerinize rağmen duyumsayabilir misiniz? Anlam biçemediğiniz kör savaşlarınızda sürüldüğüm kör kuyuları görüyor musunuz? Çekinmeyin söyleyin siz söylemeseniz yarın ben değil çocuklar o halleriyle anlayacak ve tarihle tükürecekler yüzünüze. Ben şimdi duyumsuyorum halkın hak arayan acı çığlıklarını tüm öldürdüğünüz benliğime rağmen. Ruhumda ektiğiniz bina kültürlerini size bırakıyorum, ben yaşamı duyumsamak ve kendim olmak istiyorum"

Yaşam daima evrelerini yaşayan canlılarla zenginleşir. Çiçekler gonca olur sonra gül ve daha sonra yeniden tohum olur. Bu bir gelişim diyalektiğidir. Bunu bana toplumun hepsi gözü kapalı defalarca tekrarlayıp durur. Ama neden sıra bana gelince ben gonca ve açılış dönemimi yaşayamıyorum. Ve neden sorusuna karşı da hep tehditlerle ret ediliyorum.

Neden çağlardan beri anlam biçemediğiniz yükleri bana yüklüyorsunuz. Siz hangi anlamı verdiniz kör savaşlarınıza. Masa başında hesap yapmak nasıl bir şey bilmiyorum. Ama ben ölen ve öldürülen tüm gençler için yeniden ölüp yeniden diriliyorum.

Beni öldürmek o kadar kolay olmuş ki kim savaş kararı alırsa meydanlara ben sürülüyorum. Gençliğim dinamizmin o zaman akıllara geliyor. Düşlerimi, genç olarak yaşama bakışımı hiç kimse sormuyor.

Tüm meydanlarda savaşırken yaşayan ve ölen ben olduğum halde yaşamı nasıl algıladığımı da sorulmuyor. Ölen benim oysa nasıl ölmek istediğimi bile sormuyorlar.

Ben var olduğum için ölmek isterim. Ama hangi çağda görsel ve moda ad altında beni öldürdünüz bende bilmiyorum.

En büyük savaş insan olarak var olma savaşımıdır

Gençlik potansiyel bir tehlikedir... Türk mü Kürt mü ya da Laz ne fark eder? Gençtir akıldan uzaktır o zaman yaşamdan ve yaşam kararından da uzak durmalı deniliyor. Savaşırıysam ne için savaştığımı bilmek istiyorum.

Neden savaşıyorum, onurum nerde? Sizin bu onur dediğiniz kör öfkeleriniz beni ve geleceğimi borçlara boğmaktan öteye gitmiyor görmüyor musunuz? İlk önce bana öğret-

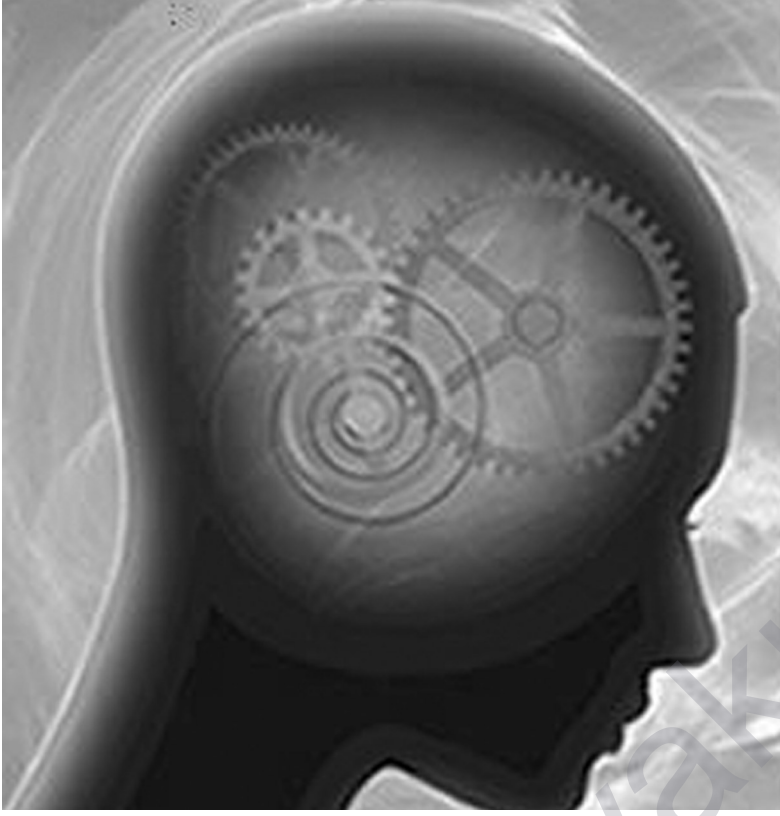
meyi unuttunuz ama yüreğimden asla silinmeyen bir şey var belki siz kendinizde unuttunuz ama ben insan olduğumu unutmadım.

Vermem gereken en büyük savaş da insan olarak var olma savaşımıdır. Yine aynalarda yabancı bir yüz görmek istemiyorsam genç olmalıyım.

Gencim! Ama genç olarak kültürüm yani radikalizimim nerde? Şahin gibi gerçeğe göz kırpan eyleme koşan duygularım nerde. Yani gençlimi var eden kültürüm nerde.

Gençliğim beden olarak çok kısa ömürlü olmuş, düşsel ve duygusal olarak inkar ediliyorum. Ama gece bile olsa düşlerimi yeniden kaldıran bir çığlık var.

Gençlik ve eylemi, hani toplumda yaşıyorum ya onun ihtiyacına da amansız koşuyorum. İsteği dili oluyorum çünkü bende onun bir parçasıyım. Eylemler şimdi kaygılarla dolu gençliğin ruhundan uzak.

Gençliğin kültürü insanlığa cesaretilice kucak açar

Ölen sisteminize rağmen çok kez yankılandı isyan nidaları karanlık sokaklarda. Coplarla bastırıldıysa da gençliğin çılgılığı ölmeyen insanlığın yüreğinde yeniden karanlık sokakları aydınlatan meşalelerle yürüdü. Gençliğin bir kültürü var insanlığın hepsine korkusuzca cesaretilice kucak açar. Oysa beni yaşadığım için bile senelerce zindana kapatıyorsun. Sistemin kör savaşlarından yaşayarak dönmemeliyim öyle mi? İnançlarım yok ya ben karar veremiyorum yaşamım için savaşmıyorum bile o zaman bu benim savaşım mı? Hiçbir ananın yüreği heyecanla çarpıyor, hiçbir genç kadın katılmıyor, sevinç dalgaları yok o zaman bu halk savaşı değil. Halkın olmayan bir meydan da be-

nim ne işim var. Ben bu toplumun bir parçasıyım. Onun ölen düşlerinde benim varlığım ve yokluğum sorgulanıyor. Anlıyorum çünkü sesim soluğum kesilmiş, gözlerim ilerde gösterilen hedeflerde kalmış, kendi düşlerim bile bedenimi terk etmiş.

İnsanın yüreği ve beyni olmalı ki zaferi olsun

Sokaklar karanlık, bir kıvılcım bekler. Meydanlarda savaşan bir onur yok, meydanlar savaşan bir kişilik ister. Anlamıyor musunuz kişiliğiniz yok zaferiniz elbette ki olmayacak. Önce insanın yüreği ve beyni olmalı, yani kişiliği olmalı ki zaferi olsun. Gençlerin ölen bedenleriyle yeni bir Çin seddi örebilirsiniz. Hani sizde o yürek. Bana moda adı altında özüm-den utanmayı öğrettiniz. Biliyorum

suç bende yüreğimi bıraktığım yerde. Halkla koptuğum kendimi ayrı gördüğüm yerde. Oysa ben onun en korkusuz dalı olduğum zamanlar bile beni kasırgalara karşı savunmak için çırpındı. Şimdi her yerde öldürülüyorum bazen toprağa bile gizli gömülüyorum. Eğer gizli isem onurum nerde hangi amaç için savaştım. Neden ak eller üstünde uğurlanmıyorum? Beni genç olarak adlandıran ve gençliğim üzerinden geleceğimi pazarlayanlara sesleniyorum. Kaldırdığımız her uçakta geleceğimden ne kadar satıyorsunuz ya da ne demeli ne kadar öldürüyorsunuz. Ben meydanlara da boylu boyunca uzanırken toprağın üstüne neden gizlice gömülüyorum. Anamın yüreği neden bölük pörçük, neden gözyaşlarını hiç kimse duymuyor. Ben ondan çoğaldım bunu mu unutmalıyım. Gençlik kültürü her gün yeni bir talana uğruyor sessizce öldürülüyor çılgılığım.

Ben yaşamı duyumsamak ve kendim olmak istiyorum

Yüreğim yangın yeri, siz kör öfkelerinize rağmen duyumsayabilir misiniz? Anlam biçemediğiniz kör savaşlarınızda sürüldüğüm kör kuyuları görüyor musunuz? Çekinmeyin söyleyin siz söylemeseniz yarın ben değil çocuklar o halleriyle anlayacak ve tarihle tükürecekler yüzünüze. Ben şimdi duyumsuyorum halkın hak arayan acı çılgınlıklarını tüm öldürdüğünüz benliğime rağmen. Ruhumda ettiğiniz bina kültürlerini size bırakıyorum, ben yaşamı duyumsamak ve kendim olmak istiyorum. Esaretinizin kiri altında ihtiyar bakamam yaşama. Dolu dizgin akmalıyım yaşamın her yerine.

O Agit'in Emanetiydi...

**Seyit
EVİRAN**

Şu gördüğünüz patikalardan 19 yıl önce geçmiştim. Evet biz hareket olarak ekme parası bulamayacak günlerden bugünkü düzeye geldik. Ama kanımızı dökerek, canımızı vererek. Uykusuzluk, yorgunluk, açlık nedir bilmeden, karanlık, kar çamur, fırtına demeden yürüyerek geldik.

Kürtlerin başı sağ olsun! Sarı İbrahim'in (Ramazan Toptaş) öldürüldüğünü duyunca Kürt halkına bu sözü söylemek gerek. Çünkü gerillacılık yapmaya başladığı günden bu yana Kürdistan'da adım basmadık bir karış toprak, kovuğunda yatmamış bir ağaç ve dibinde oturmamış bir kaya bırakmayan Sarı İbrahim'i geçtiği ve kaldığı yerlerde halktan kişilerin tanımadığı kimse kalmamış.

Gerek 80'li yıllarda henüz silahlı propaganda birimindeyken onu görenler olsun, gerek 90'lı yıllarda geçip kaldığı yerlerde onu görenler olsun ve gerekse Amanos, Karadeniz ve Koçgiri'de gerillacılık yaptığı günlerde onu görenler

olsun hala ondan sonra giden arkadaşlarına onu soruyorlar. Kimisine gülüşüyle etki bırakan Sarı İbrahim, kimisine de duyarlılığıyla etki bırakmıştır. Gezip gördüğü, gerillacılık yaptığı her yeri adım adım bildirdi. O yüzden oturduğu her gerilla mangasında, çadırında herkes çevresine toplanır pür dikkat onun anlatımlarını dinlemeye başlardı.

Çünkü konuştukları yılların gerisinde kalmış güzel, mücadele, arkadaşlık ve yoldaşlık dolu günlerdi. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tarihiydi anlattıkları. Gerillanın moral ve coşku dolu gerçek dünyasıydı. O yüzden girdiği her ortama bir pir havası estirir, yeni eski tüm gerillaları çevresinde toplardı.

Her Kürdistan'lı ve onu gören Türkler bile hep onu sorar ve onu anlatırdı arkadaşlarına. Kimisi duyarlılığını anlatırken, kimisi gülüşünü, kimisi bakışını anlatırken, kimi efsane gerilla komutanı Mahsum Korkmaz'ın silah arkadaşlığını anlatırdı birbirine ve onu tanımayanlara.

Bazen gerilla olarak ya

da gerillalarla birlikte bir yerden geçerken bir çay içmek için durduğunuz Kuzey, Güney, Doğu Kürdistan köyü olsun fark etmez yanınıza yaklaşan bir yaşlının Sarı İbrahim'i tanıyor musunuz, durumu nasıl acaba diye sorularıyla karşılaşırız. Evet o çokça sorulan, tanınan Kürdistan'ın 25 yıllık gerillası Sarı İbrahim'di.

İlk karşılaşmamız!

Onunla ilk kez 14 yıl önce Amed Eyaleti'nin Muş Güney'i bölgesi olarak tanımlanan Şen yaylasında karşılaştım. O sırada yine mesleğim gereği yanlarına gitmiştim.

O sırada bölgede 500'ün üzerinde gerilla vardı. Henüz tanışmamıştım. Ancak hareketliliği, her üç adımda bir birkaç gerilla tarafından yolu kesilerek bir şeyler sorması, bunun üzerine onun konuşmaya başlaması, konuşurken kafasını sağa-sola sallaması ve çevreyi kolaçan etmesiyle farkı belli oluyordu. Bir de yaşıyla farkı belli oluyordu.

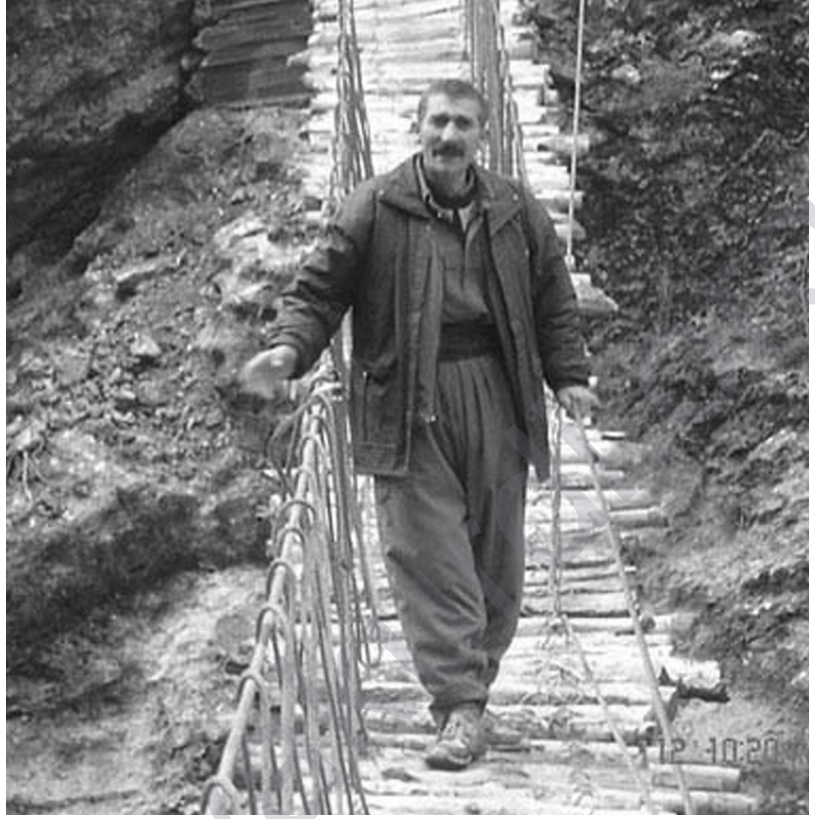
"Yanımdan ayrıлып kaldığım yere doğru yol alırken, bir süre önce gördüğüm Kaniya Tuye geldi aklıma. Evet Sarı İbrahim de oradan geçmişti ilk kurşun yıllarında. Oraya ayak izlerini bırakanlardan biri de oydu. Kürt gençlerinin peşine takılarak aradığı ayak izlerinden birinin sahibi yanı başlarındaki Sarı İbrahim'di. Belki defalarca oradan geçmişti ancak belirgin olan onun ilk günkü ayak izleriydi"

İnsanların yüreğinde yer edinmeyi bilmişti

Yaşına rağmen koruduğu umutları, gençlik ruhuyla içinde bulunduğu gencecik gerilladan hiçbir farkının olmadığı anlaşılabilir da olgunluğu, yüzündeki derin çizgilerden belli oluyordu. Yanımdaki gerilla komutanlarından Muşlu Rêzan'a o kadar ilgiyi üzerine çeken gerillanın kim olduğunu sormuştum. Rêzan Kürtlerin efsane gerilla komutanı Mahsum Korkmaz'la kalan Kürtlerin Sarı İbrahim adlı gerillasının o olduğunu söyledi. Yanına yaklaşıp Mahsum Korkmazla olan günlerini kendisinden dinlemek istediğimi söylemiştim.

Beni hoş geldin diyerek güler yüzle karşılamasına rağmen o günleri kendisinden dinlemek istediğimi söylediğimde kafasını eğip ayaklarının altındaki toprağa baktı. Bir süre sonra başını kaldırarak "o ağır ve zor günleri anlatmak da zor. O günleri anlatabilmek için güç gerekir. Çünkü aradan yıllar geçmesine rağmen hala o anın, yiğit komutanımız Mahsum Korkmaz'ın aramızdan ayrılışının ağır etkisinden kurtulabilmiş değilim" diyerek Kürt halk kahramanı Mahsum Korkmaz'a bağlılığını ve şahadetini kabulleneemediğini anlatıyordu. Olayın ağırlığını fark ettim. O yüzden fazla üstelmeden yanından ayrıldım.

Yanlarındabir süre daha kalmama rağmen çok fazla göremedim. Ben henüz işimi bitirip ayrılmadan o oradan ayrılıp Kürdistan dağlarının bir başka bölgesinde onu bekleyen görevler için gitmişti. Orada çok az kalmasına rağmen yanlarından ayrılırken uğradığım Kulp'un köylerinde köylüler beni tanımamalarına rağmen onu sordular. Evet belki az

kalmıştı orada. Ama az kalmasına rağmen oradaki insanların yüreğinde yer edinmeyi bilmişti. Ve arkasından artık onlarda onu soruyordu.

Yedi yıl aradan sonra...

Yedi yıl sonra bu kez Güney Kürdistan'ın Kandil sahasında yeniden karşılaştık Sarı İbrahimle. Bu yedi yıl içinde Sarı İbrahim, Amed'i, Dersim'i, Serhat'ı, Garzan'ı, Koçgiri'yi, Amanosları, Akdeniz ve Karadeniz'i bir Kürt gerillası olarak adım adım gezerek gelmişti. Köz başında yine çevresinde toplanmış bir grup gerillaya bir şeyler anlatır şekilde gördüm onu. Yine mi sen diyerek yerden kalkıp gülerken bana doğru geldi. Yerinde oturmam için ısrar etti. Eliyle doldurduğu çayı elim tutuşturup bir de tütün sarmam

için tabakasını uzattı.

Arkasından kafasını kaldırıp arkamızdaki dağlara bakarak oradan geçen patikalara bize göstererek, "Şu gördüğünüz patikalardan 19 yıl önce geçmiştim. Yani 1980 yılı sonbaharının son günlerinde buradan geçmiştim. Sırtımda ise kira almak için taşıdığım kaçakçı malları vardı. O zaman partimizin ekonomik durumu iyi değildi. Ve bazen ekmek alacak para bulamıyorduk. İşte ben de o zaman birkaç kuruş kazanmak için birkaç kere kaçakçıların yüklerini taşıyarak bu patikalardan geçmiştim. Şimdi ise buralarda yüzlerce gerilla arkadaşım var yanımda.

O patikalara her baktığımda o zorlu günlerimiz geliyor aklıma. Ve dönüp yanımdaki arkadaşlarıma bakın işte nereden nereye geldiğimizi

anlatmaya çalışıyorum. Evet biz hareket olarak ekmek parası bulamayacak günlerden bugünkü düzeye geldik. Ama kanımızı dökerek, canımızı vererek. Uykusuzluk, yorgunluk, açlık nedir bilmeden, karanlık, kar çamur, fırtına demeden yürüyerek geldik” diyerek Kürt özgürlük hareketi, mücadelesi ve savaş tarihini anlatıyordu.

Mahsum Korkmaz’ın emanetiymi!

Sarı İbrahim Kürt halkı içinde olduğu kadar gerilla arkadaşları arasında da çok tanınan, adı, sanı, cesareti, emekçiliği, dürüstlüğü, kahramanlığı ve efsanevi gerillacılığıyla biliniyordu. Gittiği her yerde ilgi odağı ve büyük bir saygıyla karşılanırdı. Çünkü o Kürdistan dağlarındaki gerillaya efsanevi gerilla komutanı Mahsum Korkmaz’ın bir emanetiymi. O yüzden onu ilk görenler gülüşünde, yüzünde, mimiklerinde, davranışlarında Mahsum Korkmaz’ı göreceklermiş gibi bakarlardı. Gerilla arkadaşları çevresine toplanıp sohbetlerini dinler, onlara Agit’li günlerden aktaracağı birkaç kelimeyi dinlemek için pür dikkat onu dinlerlerdi.

Evet o Kürt halkının tanıdığı Sarı İbrahim olduğu kadar gerilla yoldaşlarının, Agit’le kalmış, onunla savaşmış, onunla yürümüş, onunla eylemlere katılmış, onunla özgürlüğe koşmuş bir kavga arkadaşlarıydı. Silah ve kavga arkadaşları şimdi üzgün, kızgın ve intikamını öfkesiyle biliyorlar. Çünkü kutsal emanet Sarı İbrahim ‘böyle ölmemeliydi’ diyorlar. ‘O çözüm gününe kadar yaşamalı ve gelecek kuşaklara, yarının çocuklarına Mahsum Korkmaz’ı anlatmalıydı’ diyorlar...

Son görüşmemiz olaydan 3 gün önceydi....

Sarı İbrahim’i 1992 yılında ilk kez gördüğümden bu yana sürekli görmek istemiştim. Onu görüp gerilla arkadaşlarının merak ettiği Mahsum Korkmaz’ı bana da anlatmasını istiyordum. Her gördüğümde ‘ilk sorum Heval İbrahim bu sefer anlatacak mısın’ o da her seferinde gülererek, ‘Arkadaşlara sürekli anlatıyorum.

Ama sana da bir gün mutlaka özel olarak anlatırım’ diye cevapları. Kürtler için farklı bir anlamı olan Ağustos ayının yaklaştığı günlerde yakınlarında bulunduğum Sarı İbrahim’in kapısını, Ağustos sıcağını anlatması için yine çalacaktım. 1 Ağustos’ta uğradığı silahlı saldırıdan 3 gün önce 4 saatlik bir yolculuğun sonunda yine kapısına dayandım. Beni gördüğünde gülererek ‘yine sen ve bana Agit arkadaşı anlat diyeceksin değil mi?’ dedi. Ben de evet Heval İbrahim yine ben ve bana Mahsum Korkmaz’ı anlat diyeceğim diye cevapladım.

Ve yine ‘Agit’i anlatmaya daha zaman var. Yani birkaç yıl daha bekleyeceksin’ diyerek gülüyordu. Mahsum Korkmaz üzerine onu bu seferde konuşturmayı başaramamıştım. Ancak ilk kurşunu sıkın gerillaların Hêzên Rizgariya Kürdistan yani HRK’yi bana anlattı. HRK’lilerin ruhunu, mücadeleye tutkuyla bağlı oluşlarını, yoldaşlık sevgi ve saygılarını anlattı. Botan, Amed, Dersim, Koçgiri’yi, Serhat’ı, Amanoslar, Karadeniz ve Akdeniz’i anlattı. Oradaki gerillacılığını anlattı. Hayat boyunca tedbirsiz davranmadığının altını çiziyordu. Ancak son dönemlerde biraz duyarsızlaştığını da vurguluyordu. Yanında kaldığım iki

gün boyunca ne yaptıysam bir tane bile fotoğrafını çekmeme izin vermedi. Çünkü ben sevmem bu tür şeyleri diyerek bu halkın o kadar çok adı, sanı, bilinmeyen kahraman evladı var ki, beni çekip yazacağına onları araştırıp yazsan daha iyi edersin diyordu.

Bu kez ayak izlerini bırakarak sonsuzluğa aktı...

Yanımdan ayrılıp kaldığım yere doğru yol alırken, bir süre önce gördüğüm Kaniya Tuyê geldi aklıma. Evet Sarı İbrahim de oradan geçmişti ilk kurşun yıllarında. Oraya ayak izlerini bırakanlardan biri de oydu. Kürt gençlerinin peşine takılarak aradığı ayak izlerinden birinin sahibi yanı başlarındaki Sarı İbrahim’di. Belki defalarca oradan geçmişti ancak belirgin olan onun ilk günkü ayak izleriydi. Ama bu kez ayak izlerini bırakarak eski yoldaşlarının izleri üzerinden sonsuzluğa akıyordu. Akıp gitti berrak bir su gibi. Akıp gitti gökyüzündeki yıldızlar gibi. Akıp gitti gökyüzünden süzülen şahinler gibi.

Kürdistan’ın dört parçası ile Türkiye’nin bir çok yerinde gerillacılık yapmasına rağmen tuzağına düşmediği ölüme bir kontranın silahından çıkan mermilerle yakalandı. Kürtlerin ve gerilla arkadaşlarının en çok zoruna giden de bu olsa gerek. Bu yüzden Kürtlerin ve Kürt gerillası ile dostlarının başı sağ olsun. Ancak bu kadar ucuz gitmemeliydi Kürtlerin gerilla komutanı Sarı İbrahim....

Güle güle Sarı İbrahim! Arkanda intikamını alma hırsıyla bilenen gerilla arkadaşlarını bırakarak gittin. Artık kim onlara Efsanevi Komutan Agit’i anlatacak....

Kent Meclislerinin Öncüsü Gençliktir

**Ruşen
BEZAR**

Yaratılmak istenen demokratik komünal sistem devasa bir toplumsal organizasyonun kuruluşunu gerektiriyor. Bir toplumsal kuruluş. Bir parti, örgüt, kurum veya bir hareket kuruluşu değildir. Bu, Özgürlük Hareketimiz için yeni bir olgudur. Bir örgüt kurmak, onu idare etmek, denetlemek ve yürütmek değildir.

Demokratik-komünal kuruluş yeni bir düzlemdir

Aynı zamanda örgütler arası birlik veya bir cephe kuruluşu da değildir. Verileri ve ipuçları kendi Özgürlük Hareketi tarihimizde çokça bulunan, ama günümüze kadar da eşi bulunmayan bir yeni toplumsal örgütlenme modelidir. Demokratik-komünal kuruluş bizim için gerçekten yeni bir düzlemdir. Yeni bir boyuttur.

Geçmiş bütün örgütsel kurumsal şekillenmelerimiz bu toplumsal organizasyon karşısında çok dar/kaba ve yüzeysel kalmaktadır; aynı

zamanda bu konudaki algılarımız ve kavrayışlarımız da ortaya çıkan bu yeni boyutlarda sadece kaba ve dar değil, zaman-zaman modernist paradigmanın da ağır etkisinde kalıyor.

Sistemin kuruluş çalışmalarında yaşanan sorunları genel toptancı bir tarzla salt iktidarcı, bürokratik-elit kadro veya kurum şekillenmelerine veya rantçı-sınıfçı yaklaşımlara indirgemek çok doğru ve yeterli olmayacaktır. Bu yönlü yürütülen tartışmalarda ve hâkim bakış açısındaki kısır döngüyü, aştırtmayan tutum ve yaklaşımları artık gelenen aşamada aşmak gerektiği ortada. Bu tutum ve yaklaşımların bir noktadan sonra çözümlenmesi ve misyonunu yüklediğimiz devasa bir yeniden toplumsal kuruluş görevi karşısındaki darlık, yüzeysellik ve yaratıcılıktan uzaklığımızın da sonuçlarının görülmesi gerekmektedir.

Sistemin kuruluşunda ulaştığımız her aşamada, gelenen her eşikte yaşanan tıkanıklığın sebeplerini ve çözüm yol ve yöntemlerini

daha derinlikli tartışmamız ve pozitif-bilimsel ve yapıcı-sağlıklı bir geçişi sağlamamız gittikçe daha önem kazanmaktadır. Sorunların tartışılma biçim/zemin ve çözüm yöntemlerinin değişmesi, geline aşamada amacın kendisi kadar değerli olmaktadır.

Yeni paradigmanın somut ve önemli farklılığı burada yatmaktadır. Yaratılmak istenen toplumsal sistemin kuruluş ve gerçekleştirme sorunlarıyla somut dönemsel pratik verilerle günümüzde karşılaşılıyor, onları şimdiden yaşıyoruz; yaşadıkça çözüyoruz.

Kendi sistemimizi kurma sorunlarımız, egemenlikli sistemi aşma sorunlarımızla iç içe geçiyor. Bu bağı hala güçlü bir şekilde kurabilmiş değiliz. Aştığımız kadar kurmak, reddettiğimiz kadar yerine alternatifini geliştirmek hepsi iç içedir. Oluşumun karakteri gereği teori ile pratik hiç olmadığı kadar birbirine yakın ve ilişkili olmak zorundadır. Birbirine bağlantılıdır. Amaç-araç ve yöntem ikilemini birbirinden koparma ya

"İçerisinde Gençliğin yer almadığı veya zayıf kaldığı herhangi bir toplumsal örgütlenme düzlemi -köy, mahalle, sokak, kent vs.-, sadece sistemin kendisini değil, Gençliği de zayıf ve hatta biraz tanımsız bırakacaktır. Çok yoğun bir dinamizm ve eylemsellik içerisinde de olabilir, hatta kendisini sistem içerisinde güçlü tanımlaya da bilir, fakat onun örgüsünde ve örgütlülüğünde demokratik-özzerk katılımını gerçekleştirmediği müddetçe kendi güç kaynaklarını, dinamizmini ve gelişim diyalektiğini bulamayacaktır"

da aradaki bağı kuramama gibi bir durumla karşı karşıya gelebiliyoruz.

Gençlik toplumsal bileşenler arasında kendi kimliği ve kominalite sistemi ile çalışır

Demokratik çözüm başta olmak üzere bütün sorunlarımızın çözüm yol ve yöntemlerinde bir tıkanmaya ve donmaya yol açtığını rahatlıkla belirtebiliriz. Sorunların bir bütünlük içerisinde ve sistemsel perspektifle ele alınamaması, her bir bileşen ve örgütlenmenin kendi örgütsel ve parçasal perspektifinden bakması, kendisini demokratik-komünal toplum sistemi içerisinde doğru konumlandırılmaması, ilişki bağlarını demokratik-özerklik perspektifi içerisinde oturtamaması başlı başına temel sorunlarımız arasındadır. Gençlik de bu anlamda kendi içinde darlıkları ve bütün karşısında kopuklukları yaşamaktadır.

Kurulacak olan sistemimizin temel iki özelliği; birincisi, demokratik oluşu, ikincisi ise komünalitesidir. Örgütlerin veya bileşenlerin kendisini tanımlaması, kimliklendirmesi genellikle soyutlaştırma, ayırıştırma ve kendini merkezi öge haline getirme biçiminde olabilmektedir. Yaşanan sorunların yapısal ve sistemsel niteliği, bütünselliği çoğu zaman göz ardı edilmekte veya aslında tam kurulamamaktadır.

Oysa uzak bir alanda bile bileşenlerin birinin zayıf örgütlülüğü veya dışta kalışı, kendisini bütünlük içerisinde konumlandırılmaması, diğer bileşenlerin gelişimini, güç almasını ve hatta kendisini tanımlamasını etkileyebilmektedir. Her bir bileşenin -hele de bunlar Kadın-Gençlik gibi toplumsal bileşenler ise katılım ve kimliği gerçek anlamda demokratik ve komünal örgütlülüğü içerisinde ortaya çıkmaktadır.

Kent Meclisleri gençliğin güç, süreklilik kazanma ve gelişim zeminidir

Kısaca somutlaştıracak olursak; içerisinde Gençliğin yer almadığı ve ya zayıf kaldığı herhangi bir toplumsal örgütlenme düzlemi -köy, mahalle, sokak, kent vs.-, sadece sistemin kendisini değil, Gençliği de zayıf ve hatta biraz tanımsız bırakacaktır. Çok yoğun bir dinamizm ve eylemsellik içerisinde de olabilir, hatta kendisini sistem içerisinde güçlü tanımlaya da bilir, fakat onun örgüsünde ve örgütlülüğünde demokratik-özerk katılımını gerçekleştirmediği müddetçe kendi güç kaynaklarını, dinamizmini ve gelişim diyalektiğini bulamayacaktır.

Kent Meclisleri bu anlamda Gençliğin güç, süreklilik kazanma ve gelişim zeminidir. Bu sinerji oluşmadığı oranda Gençlik -çok radikal ve eylemci de olabilir- toplumsal kimliği içerisinde kendisini bulamayacaktır. Bunun bir ideolojik yaklaşım sorunu olduğunu belirtmek gerekir. Aynı zamanda gelişimin de belki de en kritik noktası olmaktadır.

Toplumsal kuruluş ağına katılmak, kendini bu kimlik içerisinde şekillendirmek, ama gençliğini korumak, yani toplumsal değişimin en canlı ve değişime açık halkası haline getirmek ve bu konumu korumak temel bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Bu salt gençliğin kendi kimikleşmesi açısından değil, sistemin kendi oluşumu açısından da hayati bir öneme sahiptir. Canlılığını, özgünlüğünü ve demokratik-özerkliğini kuramamış bir gençlik, toplumsallaşmanın değişime ve özgürlüğe en açık ucunun kapanması demektir. Felçli toplum, yürüyemeyen toplum, özgürlüğe ve yenilenmeye koşmayan bir toplum gerçekliği yaşlanmaya yüz tutmaktadır. Bunun Kent meclisleri ile bağlantılarını tabi kurmak gerekiyor. Kent meclislerine katıl-

mayan bir gençlik, aynı zamanda donup kalacak, kendi içerisinde kısa sürede güç dengelerini kuracak ve gelişim dinamiğini yitirecek kent meclisi anlamına gelmektedir.

Gençlik Kent Meclisleşmesinin değişime ve özgürlüğe açık yüzü ve aynası olmaktadır

Anı anına yapılaşan, yeniden-yeniden kendisini oluşturan, kuran, kısacası oluşum halinde olan Kent meclisi aynı zamanda her türlü iktidarcı-devletçi ve sınıfçı yapılanmalara karşı kendisini donatan bir Kent Meclisi anlamındadır. Gençlik Kent Meclisleşmesinin değişime ve özgürlüğe açık yüzü ve aynası olmaktadır. Bu konumu geliştirmek ve korumak başlı başına bir mücadele ve varlık gerekçesidir gençliğin. Çok radikal ve aynı zamanda çok net bir ideolojik ve örgütsel duruşu, çok güçlü bir espri anlayışını gerektirir. Espri, işin ruhudur. Kokuşan, her an gelişimi donduran ve ipe kapatan, büzüştüren her türlü anlayış ve kurumlaşmaların altını oymak, onun içerisinde gedik açmak gençliğin duruşu olmak durumundadır.

KCK sisteminde Gençlik kendisini hala güçlü bir şekilde tanımlayabilmiş olmaktan uzaktır. Bunun yarattığı sonuçlar mücadele sürekliliği ve işin esprisindeki radikalliği sistem kuruculuğunda ortaya koyamamaktadır. Bir radikal çıkış, ardından hemen ipe büzülme, geri çekilme ile sonuçlanmaktadır. Sistem kuruculuğunda genç olmak, bütün devletçi-iktidarcı anlayış ve zihniyet yapılanmaları karşısında bir mücadele gerekçesidir. Dolayısıyla genç olmak ve gençliğini korumak tam bir mücadele zeminidir. Yoksa gençlik sadece fiziki ve yaşla alakalı bir durum değildir. Salt fiziki olarak genç olduğun için, hiç kimse sana sistemi sorgulama, değiştirme ve özgür-

lüğe taşıma hakkını vermez. Tam bir mücadele işidir. Bunun espirisi, fel-sesefini güçlü kurmak zorundayız. Gittikçe kapitalist modernite içeri-sinde ihtiyarlaşan toplumlar gerçek-liği elbette ki, salt biyolojik bir so-run değildir.

Toplumları canlı heyecanlı ve yüzü geleceğe dönük kılan hep gençliktir

İktidarın, kurulduğu her yerde ve anda, altını oyacak olan, güç dengele-rini hep bozacak olan da yine kadımla birlikte gençlik olmak durumundadır. Bunun elbette ki, örgütsel-sistemsel ifadesi olmalı. Kentlere ve özünde egemen sistemin ana merkezlerine ta-şınan gençlik, kişilik olarak da, bir ideolojik-örgütsel kimlik olarak da bütün çelişkilerin çarptığı ve kendisi-ne bir akım gücü ve yönü yarattığı kan-al konumundadır.

Genel olarak kadro formasyonunda-ki darlıklar ve yüzeysellikler sistemin gelişim sorunlarının üstünü örtüyor. Sistemin neresine geldik? Bu aşamayı nasıl tanımlamalı ve sorunlarını nasıl tespit etmeli? Bu konularda işin ehli, kurucu nitelikte derinleşen, uzmanla-şan, yüksek ve yaratıcı bilinci-tutkusu ve perspektifiyle genel/vasat kadro öl-çülerinden farklılaşacak öncü kadrolar-ın ortaya çıkması gerekiyor.

Bu sistemin kuruluşunu gerçekten bir noktada düğümlüyor. Bilinçte, duygularda, tarzda ve ahlakta bunu yakalayamayan, kendi geriliği ve dar-lığı içerisinde kalan kadronun biz ol-duğumuzu, bu darlığımızı yetmeyen yanlarımızı sorunları hep aynı noktada dondurarak, dönüp-dönüp sorunları gereçelendirerek tutuculuğuna sarıla-nın biz olduğumuzu görmeli.

Kent Meclislerine ilişkin yürütülen tartışmalardaki kısırlık ve değerlendirmelerden de bu anlaşılıyor. Geçen yıl-dan beri yürütülen bu tartışmalar bir

türlü tam olarak rayına oturtulamıyor; gittikçe genişleme ve büyüme potansi-yeli olan canlı toplumsal organları da adeta frenliyor, darlaştırıyor ve marji-nalleştiriyor. Her alan çalışmasında yaşanan küçülme ve içe büzülmenin nedeni, demokratik yol ve yöntemlerin önünün kapatılmış olmasıdır.

Kent Meclisleri sivil toplum örgütlerini kapsayan bir içeriğe sahiptir

Bunun zeminleri de maalesef yara-tılmış değildir. Kent Meclislerinin oluşumu kararıyla bunun perspektifi belli oranda ortaya çıkmış, fakat soru-nun yerinde ve zamanında giderilmesi, ihtiyaçlar üzerinden bir araya gelişin sağlanması kısır tartışmalarda boğulu-yor. Bu sistemin gelişim ivmesini ve doğrultusunu gerçekten geriye çeki-yor; hatta çarptıyor. Oluşturulan her bir örgütlenme, kurulan her bir komün veya meclisin neden uzun süreli ola-madıkları ve nitelik kazanamadıkları, kurumlarımızın neden bu kadar marji-nalleştiği sorusunu salt “iktidarcı yak-laşım, bürokratik-elit siyaset tarzı” diye cevaplayamayız. Bunun gerekçe-si salt bu olamaz. Sistem nasıl işliyor, sistemin ana karakteri nedir; gelişim yasaları nasıl işliyor? Bu kadar sınıfla-ştıran, iktidarcılığı da içimizde besle-yen, yaratılan bütün örgütlenmeleri küçülten ve birbirinden yalıtın, aslın-da her birini birbiri karşısında iradesiz-leştiren nedir?

Kent meclislerinin işlevleri için de bazı hususlar belirtmek gerekir. Geli-nen aşamada sürecin karakteri olarak sava-ş ve barış başta olmak üzere, her konuda salt sorunları dile getirme, bir yerlerden isteme, bekleme yerine, çözüm geliştirmek gerekiyor. Bu açı-dan kent meclisleri sivil toplum ör-gütlerini de kapsayan bir içeriğe sa-hiptir. Fakat kendisi sivil toplum örgütü veya örgütlerinin platformu

değildir. Aynılaştırma yaklaşımları ortaya çıkmakta veya farklılıkları ye-terince anlaşılmamaktadır. Bu ne-denle meclisler, toplumun her türlü sorununu tartışma, çözüm üretme ve uygulama yeri olacaktır. Sivil top-lum örgütleri ise daha çok sorunları dile getiren, gündemleştiren veya ih-tiyaç olarak kurulduğu amaç çerçe-vesinde çözmeye çalışan toplumsal örgütlülüklerdir. Bu anlamda kent meclislerinin, sadece talep eden de-ğil, kendisini bu çerçevede kuran de-ğil, tersine tartışan karar alan, aynı zamanda uygulayan, bunun örgütlü-lüğünü, kaynaklarını yaratan, inşa ve çözüm meclisleri olmaları gerekir.

Konfederal sistemde kent meclis-leri, tabanda komün ve mahalle mec-lislerinde alınan kararların idare ve koordinasyonunu sağlar, belirlenen politikayı hayata geçirir. Diğer taraf-tan günümüzde dünyanın değişik bölgelerinde ve Türkiye’de kent kon-seyleri, kent kurultayları, vb. ad al-tında daha çok belediye çalışmalarını takip etme, yönlendirme, katılımcılı-ğı sağlama çerçevesinde, danışma meclisleri şeklinde oluşumlar vardır. Bunlar incelenebilir.

Fakat bu konuda KCK sisteminde-ki sistemsel farklılık göz ardı edil-memelidir. Kurulacak kent meclisle-ri, yerel yönetim çalışmalarını da kapsayan ancak, yukarıda vurguladı-ğımız gibi daha geniş bir hedefi, iş-levi olacak ve güncel ihtiyaçlardan, nedenlerden dolayı da, danışma, ida-ri, yürütme işlevlerini iç içe yapmak durumundadır. Tartışılan bir diğer konu da, çalışmaların başlaması ve yürütülmesi esnasında çıkması muh-temel sorunlardır. Bütün söylemleri-mize, iddialarımıza ve hatta inancı-mıza rağmen, zihniyetten kaynaklı engellemeler, karşılaşıcağımız temel sorunların başında gelecektir. Yine ideolojik, teorik tespitlerin yaratıcı ve gerçekçi bir şekilde uygulamaya

geçirilmesi, bu konuda yöntemlerde demokratik bir yaklaşımın gelişimi önemli bir husustur.

Meclisler halkı cinsiyet özgürlükçü değerler ekseninde demokratik sosyalist bir çizgide irade haline getirmektedir

Bir taban çalışması olarak farklı ideolojik, siyasal çevrelerin de ilgi göstereceğini hesaba katarsak, çalışmayı yürüteceklerin en başta ideolojik bir netliğe ve kararlılığa sahip olması gerekir. Uygulamada ise, paradigmal perspektifi göz ardı etmeden, güncel siyasal, örgütsel ve yasal gerçeklikleri dikkate alarak yaratıcı yol ve yöntemleri esas almak durumundayız. Fakat özellikle Kent Meclislerinin kuruculuğunda ortak yaklaşımın oluşturulması, bu konuda işin ciddiyetine denk bir tutumun geliştirilmesi en önemli husus olmaktadır Kent Meclislerinin oluşumundaki temel espri; halkı demokratik-komünal ve cinsiyet özgürlükçü değerler ekseninde demokratik sosyalist bir çizgide örgüt, irade haline getirmektir. Dolayısıyla sınıfçı, devletçi ve cinsiyetçi ataerkil zihniyet ve yapılanmalar karşısında mücadele zeminine kavuşturmak, yol ve yöntemini, bunun mekanizmasını oluşturmaktır.

Bu demokratik bir iç mücadeleyi ve zeminini gerektirir. Kent Meclislerini bu anlamda sadece örgütlerin bir araya geldiği, bir hukuk oluşturduğu bir platform gibi ele alamayız. Halkı örgüt ve eylem noktalarında bu kadar felçli kılmak, iradesini koyacağı örgütsel-siyasal mekanizmalardan yoksun bırakmak zaten bürokratik-elit her an sınıflaşmaya meyilli bir zemini besliyor. Büyütüyor. Oysa Kent Meclisleri bireyleri, grupları, örgütleri, kurumları, özgür yurttaş meclis ve komünlerini demokratik komünaliteye çekme mekanizmasıdır. Buna katılmış

yorum demek başından demokratik mücadeleye girmemektir. “Halka dayanmıyor” demek işi tersinden ele alışır. Zaten Kent Meclisleri Halkın özgücünün ve iradesinin örgütlenmesi için bir mekanizmadır. İçte mücadele yol ve yöntemlerinin demokratikleşmesinin zeminidir.

Kurumlar arası, örgütler arası çelişki ve iktidarcı yaklaşımları, devletçi, sınıflaşmaya açık yönlerini aşağıya çekecek halkın denetimine açacak zeminidir. Bunun en temel aracıdır, mekanizmasıdır. Kent Meclislerinin oluşturulmaması, -hangi gerekçeyle olursa olsun- demokratik komünalizin felç edilmesidir. Devleti ve her türlü devletçi yaklaşımın halkın yaşam sahaslarına, toplumsal yaşama çekilmesidir. Bunun böyle değerlendirilmesi gerekiyor.

Demokratik siyaset değiştirme dönüştürme gücüdür

“Meclis kuruluyor, biz yokuz” gibi bir yaklaşım, kent meclislerinin demokratik komünalitenin gelişiminde oynayacağı rolü görmemektir bir yerde. Sanki meclis kuruldu mu, kim kurduysa onun malıymış gibi yaklaşmak, zaten mülkiyetçi, iktidarcı yaklaşımın kendisi olmaktadır. Oradaki dinamiği, sürekli oluşum halini ve mücadeleyi anlayamamaktır. Demokratik komünalite demek sürekli mücadele, ama demokrasiye ve komünaliteye çeken, katan, içine alan, değiştiren-dönüştüren bir süreçtir.

Öyle bir çırpıda demokratik-komünal meclis oluşmaz. Kimse de bunun sahibi olamaz. Bunun bir mücadele ve bir süreç işi olduğu; bu sürecin ve bu mücadelenin de bizim kendi demokrasimizi ifade ettiği ısrarla vurgulamak gerekiyor. Radikal demokrasi, talep demokrasisini aşan, kendi içine çeken, değiştiren-dönüştüren bir demokrasidir.

Demokratik siyaset bu anlamda değiştirme, dönüştürme gücüdür. Bunun için halkın örgüt ve eyleme ve bunun mekanizmalarına kavuşturulmasıdır. Yoksa bir iktidar dağıtım alanı değildir. Ama sanki iktidar alanı oluşmuş, artık dağıtılmış, bize bir şey kalmamış, dolayısıyla işlevsiz kalmışız gibi değerlendirilebiliyor. Bu KCK sistemini anlamamaktır her şeyden önce. Demokratik sosyalist çizgiyi daha derinlikli kavramaya ihtiyacımız var.

Basitten karmaşıklığa doğru daha kompleks bir gelişim seyri içerisinde olan sistemlerin -hele de toplumsal sistemlerin- kendisini yaşatabilmesi, daha esnek-demokratik ve daha gelişkin örgütlenmeleri gerektirir. Yerellik, siyasetin toplumsal bir nitelik kazanması, yaşam alanlarında bizzat sorunların çözüm ve değişim gücü olarak gelişmesinde ve demokratik komünalizin gelişim sorunlarına cevap oluşturması önemli kuşkusuz.

Bu anlamda “yerele inme” ya da “mahalleye inme” dönemin temel şiyarıdır. Ve yerele inildiği yerlerde gelişim gözle görülür oluyor. Ama bir yerelin serpilip genişlemesi, kendi organik yapısına kavuşabilmesi ancak karşılıklı bağımlılık ilkesi ve dayanışma ile gerçekleşir. Asıl olarak yerelin, mahallenin, sokağın, ya da bir komünün diğerleri ile ilişki ağı içerisinde akışkan bir iletişim ortamında, ortaklaştırılan karar ve icra süreçleri içerisinde canlı-organik bir yapıya kavuşması mümkündür. Bakın şimdi oluşan yerel meclisleri ne gerçek işlevine kavuşabiliyor ne de nitelik kazanabiliyorlar. Çünkü içerisinde yer alması gereken mekanizma oluşturulamamıştır. Toplumsal yapılanmalarda parçanın bütün içerisinde, bütünü parça karşısındaki konumunu doğru bir örgüt içerisinde tanımlamak gittikçe daha önem kazanmaktadır.

Aynı şey öz-biçim tartışması açısından da geçerlidir. Bir uçtan biçimi-mekanizmayı, araçları- esas alan, di-

ğer uçtan ise özü -işin esprisini- esas alan, iki ayrı şeymiş gibi yaklaşımlar da, ulaşılacak istenen toplumsal bütünlüğü zorlamaktadır. Burada anlatılmak istenen nedir? Sistemin kuruluşunda gittikçe karmaşıklaşan ve artan örgütlenme ihtiyaçları ne salt “yerellere inmek ve yerel meclis ve komünlerin oluşturulması” ne de salt “idari mekanizmalarının üstten tesis edilmesi” ile karşılanabilir. Bundan bir-iki yıl önce yerelde bir komünün veya bir yerel meclisin oluşturulması çok önemliydi; şimdi de önemli, sistemin temel ayağıdır çünkü.

Yine yaygın örgütlenmelerin ve kurumlaşmaların gelişimi de öyle. Ama kendi başına sistemin kendisi bu değildir kuşkusuz. Sadece meclis oluşumuyla veya salt yaygın örgütlenmelerle kendiliğinden toplumsal sistem kurulmuş olmuyor. Biz bu anlamda sivil toplumu geliştiriyoruz, ama sivil toplumu da değiliz. Şimdi her bir örgütümüz, kurumumuz kendi talepleri etrafında kendi özgünlüğünde yaygın bir eylemliliğe, hatta ortak bir eylemliliğe de gidebilir, bunda gerçekten sonuç alıcı da olabilir, -kaldı ki, bu belli oranda yaratılmıştır da- ama bu bir toplumsallaşmayı getirmez.

Devleti toplumsal yaşamın dışına taşıramaz, devleti kendi sınırlarına çekemez. Demokratik toplumsallığı da yaratamaz. Fakat dediğimiz gibi, iki yıl önce sistemin temel yapıtaşlarının oluşmasına adımın atılması çok önemliydi. İşin özü ortaya çıkıyor, esprisi veriliyor, ruhu kendisini hissettiriyor. Ama tespihin bir de imamesi ve bütün oluşmuş/oluşacak taneleri birbirine bağlayacak olan mekanizma gereklidir. Mekanizma tanelerin tamamlanmasıyla oluşmaz. Hatta tanelerin gerçekten tamamlanabilmesi, işleyebilmesi, misyonunu yerine getirebilmesi, kendisi olabilmesi mekanizmayı bir aşamadan

sonra gerekli kılar. Yoksa taneler birbiriyle yalıtılmışlık içerisinde gerçek işlevinden ve var oluş gerekçesinden uzaklaşmış olacaktır.

Demokratik mücadeleyi doğru yöntemlerle doğru zeminlerde yürütmek zorundayız

Şimdi bu ikisinin buluşması bazı sancuları ve zorlukları beraberinde getiriyor. Getirecektir kuşkusuz. Ama kesinlikle birbirini dışlamayan, birbirini işlevsizleştirmeyen, iradesizleştirmeyen, tam tersine birbirini irade kılan, işlevli kılan bir süreçtir aynı zamanda. Bu buluşmanın zemini ilk elden kentler olacaktır kuşkusuz. Her açıdan daha zenginleşen, çeşitlenen ve daha karmaşıklaşan bir örgütsel mekanizmayı gerektirir. Kendi içinde devletçi, iktidarcı yapılanmalara ve sınıflaşmaya açık yönlerin de, ama demokratik-komünal yapıların da demokratik özerklik çerçevesinde büyük bir zenginlik, çeşitlilik içerisinde yer alacağı toplumsal bir dinamığa dönüşebileceği bir zemin. Her ikisini de gözden kaçırmamak gerekiyor. Dikkat edelim, tarihte de demokratik-komünal değerlerle, sınıflaşan, devletçi niteliğe bürünen yönlerin en çok mücadele ettiği, karşı karşıya geldiği zeminler kentler olmuştur.

Demokratik-komünal değerlerin kendi içinde dışı kapalı, dar ve salt öz yeterlilik üzerinde kendisini geniş bir örgütsel ağa ve bütünlüklü bir yapıya kavuşturmadan kendisini sınıflaşan, devletleşen yönler karşısında koruması kentsel yapılarda çok zordur. Doğru bir mücadele zeminini ve perspektifini gerektirir.

Demokratik mücadeleyi içimizde doğru yöntemlerle, doğru zeminlerde yürütmek zorundayız. Ve bunun mücadele zeminleri hep kentler olmuştur. Bu mücadelenin en önde gücü kadın ve gençliktir. Kırdaki demokratik

komünal değerlerin daha güçlü korunmuş olmasının sebeplerini de bu anlamda iyi çözmek durumundayız. Biz kırsal alanda ne kadar demokratik-komünal bir eko-sistemin zeminlerini oluşturabilmişiz?. Böyle bir perspektifimiz var mı? İşin bir yönü bu. Fakat asıl yönü Kent Meclisi yeni toplumsal sistemimizde neyi ifade ediyor ve burada toplumun temel dinamik gücü olarak gençliğin misyonu, katılım düzeyi ve yaklaşımı ne olmalı, ne olacaktır?

Kendini tanıma rolünü oluşturma ve kurma daha esaslı olmaktadır

Örgütlü Gençliğin buradaki rolü nedir? Genel doğrular bu konuda daha da açıklanabilir, fakat biz gençliği biraz da demokratik-komünal sistemin kuruluş çalışmalarında ve burada ortaya çıkan ve çıkacak olan sorunlar ve verilerle, sistem örüldükçe daha iyi tanımlıyor ve kimliklendirebiliyoruz. Dolayısıyla her an kendini tanıma, rolünü oluşturma ve kurma daha esaslı olmaktadır.

Sonuç olarak bu konuda ki tartışmalarımız yenidir hemen keskin biçimlere gitmek değil genel çerçevede dâhilinde ele almak daha doğru olur. Tabanda yürütülen çalışmaların bir karakteri de, en doğru teorik belirlemeleri de yapsanız, en iyi planlamaları da ortaya koysanız, doğası gereği toplumsal kuruluş sorunları, mevcut koşullar, zorluklar, imkânlar bütün kimlikleri kendine uyarlar, onlara biçim verir. Öyle yerli-yerine oturmuş, oluşmuş bir toplumsal gerçeklik ve gençlik de yoktur. Ama kuruluş sürecine girmiş ve kendisini oluşturan bir gerçeklik ve gençlik vardır. Dolayısıyla Kent Meclis tartışmalarımız ve burada Gençliğin rolü ve kimliği tartışmalarımız bundan böyle de devam edecektir...

Yeni Kuşak Gençlik 14 Temmuz Ruhuyla Öncülük Etmelidir -II-

**Mustafa
KARASU**

1 4 Temmuz; yaşamı anlamlandırmanın zirvesi, yaşam felsefesinin kutsallık derecesinde ortaya konulması kadar, mücadele felsefesinin de günümüzdeki özgürlük mücadelesinin başarısının mayası ve temeli olarak değerlendirmek gerekir.

14 Temmuz direnişçileri direnerek umutsuzluğu kırdılar

14 Temmuz direnişçileri; gerçekten de bir insanın nefes almasının bile zorlaştırıldığı, baskının ve zulmün insanı bezdirdiği, koşulların gelecek açısından umut verecek hiçbir belirti göstermediği bir süreçte direnerek, yaşamını feda ederek umutsuzluğu kırmak, en zor koşullarda olsa bile mücadele edilebileceğini göstermek istemişlerdir.

O koşullarda bırakalım ölüm orucunu sonuca götürmek, bir ölüm orucuna başlamak bile büyük bir cesaret işidir. İnkarcı-sömürgecilik tutsaklar üzerinde o kadar baskı kur-

muş, o kadar zulüm yapmıştır ki, yarattığı bu zulüm ve baskı ortamında açıkça “her hangi bir direnişe kalkarsanız direndiğiniz bile pişman ettiririz, direnişi bile ne yapar, ne eder kırarız” yaklaşımıyla hareket etmektedir. Direniş yürütmenin değil, direnişe başlamanın hatta direnişi düşünmenin pahalıya ödetileceğinin sürekli hatırlatıldığı bir işkence düzeni, zulüm düzeni kurulmuştur.

Gerçekten de öyle bir zulüm düzeni kurmuşlardır ki, 14 Temmuz direnişçileri aylarca direnişin zamanının tartışmışlardır. Hatta direnir de başarmazsak daha kötü durumlara düşer miyiz, korkusunu yaşamışlardır. Aslında yaşadıkları korku, direniriz, yaşamımızı kaybederiz korkusu olmamıştır.

Direnşe başlamadan önceki tek kaygı; direniriz de başarmazsak ne olur? Ya da direnişin zamanlamasını iyi yapmazsak istediğimiz sonucu alır mıyız, almaz mıyız? korkusuyla, kaygıyla hareket etmişlerdir.

Düşman bırakalım baskıları azaltmayı daha da arttırmıştır

Çünkü bir yıl önce başlatılıp ta 45. gününde sonuçlandırılan ölüm orucu sonrası düşman, bırakalım baskıları azaltmayı, daha da arttırmıştır. Direnişi tutsaklara pahalıya ödettirmek için zulmünü çeşitlendirmiştir.

Bu nedenle 14 Temmuz ölüm orucu eylemi, aylarca tartışılmış, kılı kırk yararcasına hesap yapılmış, moral, motivasyon olarak hazırlanmış, en uygun zamanda başlatılma kararlılığı içinde olunmuştur. Tabii ki 14Temmuz direnişinin başlatılmasında, savunmalar öncesinde direnişe geçilecek savunma hakkının elde edilmesi Kürt Özgürlük Hareketinin ve PKK'nin mahkemelerde savunulması esas alınmıştır. Esas olarak da Kürt Özgürlük Hareketini zindanın en zor koşullarında savunma ve böylelikle tarihsel rolünü yerine getirme biçiminde bir anlayışla hareket edil-

“Bugün Kürdistan dağlarında direnen gerilla 14 Temmuz ruhuyla hareket etmektedir. 14 Temmuz ruhuyla mayalanmış Kürt Özgürlük hareketi gerilla gücü, koşullar ne olursa olsun yaşamasını bilen ve bu koşullarda mücadele etmesini bilen bir gerilla tarzı tutturmuştur. Türk devleti, inkarcı-sömürgeci güçler ve tüm dünya on yıllardır, bu gerilla nasıl ayakta kalıyor, bu baskılara rağmen kendini nasıl yaşıyor? Sorusunu sormaktadır”

miştir. Ancak dörtlerin (Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık, Mahmut Zengin) gerçekleştirdiği 18 Mayıs'taki eylem 14 Temmuz direnişini tetikleyen, artık beklenmesinin gerekmediği kararna götüren bir etkide bulunmuştur. 14 Temmuz direnişinin kararı dörtlerin şahadetinin duyulmasından sonra, ana davanın Diyarbakır duruşmalarında karar altına alınmış ve Urfa grubunda başlatılmıştır.

14 Temmuz başarıyla sonuçlan bir direniş olmuştur

Direniş kamuoyuna duyurmak için tutsak sayısının fazla olduğu ve aile katılımlarında bulunduğu Urfa grubu tercih edilmiştir. Dolayısıyla bu yaklaşımlar bile direnişe ne kadar siyasal ve tarihsel bir anlam yüklediğini göstermektedir.

14 Temmuz çok zor koşullarda başlatılan, yürütülen ve başarıyla sonuçlandırılan bir direniş olmuştur. Bu yönüyle imkansızlıklar ya da zor koşullar altında gerçekleştirilen bir direniştir. Bu karakteriyle Kürdistan

devriminin özelliklerini taşımaktadır.

Kürdistan devrimi de çok zor koşullarda sürdürülen ve sürdürülmesi gereken bir mücadeledir. Kürt halk Önderliği daha baştan ilk arkadaşlarına, Kürdistan devriminin koşullarının zor olduğunu, bu zorlukları bilerek mücadeleye girmeleri gerektiğini, bu zorlukları bilmeden, görmeden mücadeleye atılmanın doğru olmadığını belirterek, bir nevi bu mücadeleyi başlatırken mücadele arkadaşlarına zor koşullarda mücadele etmenin, devrimi gerçekleştirmenin ve bunun sorumluluğunun üstlenmesinin sözleşmesini yapmıştır.

Kürt Özgürlük devrimi zor koşulların devrimi olarak başlamıştır

Bu açıdan Kürt Özgürlük devrimi daha ilk günde zor koşulların devrimi olarak başlamıştır yada zor koşulların derin bilinciyle Apocu grup oluşmuş, PKK gerçeği de zor koşullarda devrimi gerçekleştirmenin öncü partisi olarak tarih sahnesine çık-

mıştır. Kürdistan özgürlük devrimi ancak zor koşullara katlanabilen, zor koşullarda mücadele edebilen, bu koşulları göğüsleyebilen kadrolar öncülüğünde geliştirilebilir bir devrimdir. Zor koşullara katlanamayan, dayanamayan, onu göğüsleyemeyen, bunu daha baştan göze alamayan kadroların Kürdistan'da mücadele geliştirmesi zordur. Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütmesi gereken bir pati ancak zor koşullara katlanabildiği, dayanabildiği, zorluklarda ayakta kaldığı müddetçe mücadeleye öncülük yapabilir.

14 Temmuz direnişçiliği Kürdistan devriminin tarzıdır

Bu yönüyle 14 Temmuz direnişçiliği: Kürdistan devriminin tarzını ortaya koyan, Kürdistan devriminin ruhunu ve tarzını mayalayan bir direniş olmuştur. Bu nedenle Kürt halk önderi 14 Temmuz direnişine "PKK'nin ruhu" demiştir. "PKK'nin mücadele tarzı" olarak değerlendirmiştir. Bu açıdan 14 Temmuz direnişçiliği Kürdistan halkına çok şey vermiştir. Kürdistan tarihine çok şey katmıştır.

Kürt Özgürlük Hareketi Kürdistan devriminin tarzını ortaya çıkarmadan geliştirilemez. Kürdistan devriminin tarzı da, Kürt Özgürlük mücadelesinin tarzı da, Kürdistan'da yaşamının tarzı da dün olduğu gibi, bugünde, yarında zor koşullara katlanmakla mümkündür. Kürdistan'da zor koşullara katlanmadan, zorlukları göze alamadan ne saldırılar göğüslenebilir, ne de ortaya çıkarılan mevziler korunabilir. Bu nedenle Kürdistan'da öncü kadrolardan en sıradan halka kadar herkesin Kürdistan'da yaşamının, yaşam ve mücadele tarzının zor koşullara katlanmak olduğunu bilmelidir. İşte 14

Temmuz direnişini ile Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürdistan devrimi Kemal'lerin, Hayri'lerin, Akif'lerin, Ali'lerin şahsında zor koşullarda mücadele etmenin tarzını elde etmiştir.

Zor koşullarda mücadele etmenin tarzı Diyarbakır zindanında ortaya çıkmıştır. Bir yönüyle de 14 Temmuz direnişini Kürdistan devriminin tarzını ortaya çıkararak, onu somutlaştırarak Kürdistan halkının özgürlük tarihine çok büyük katkılarda bulunmuştur. Zaten bir halk kendi coğrafyasının, kendi ekonomik ve sosyal koşullarının, tarihsel koşullarının gerektirdiği bir mücadele anlayışını, örgütlenme anlayışını, yaşam ve mücadele anlayışını kazanmadan kendisini yaşatması ve özgür kılması mümkün değildir. Bu açıdan 14 Temmuz direnişinin Kürt halkı için en değerli olan şeyi kazandırdığı ve verdiği söylenebilir. Bu da, Kürdistan devriminin mücadele tarzıdır, yaşam ve mücadele felsefesidir.

14 Temmuz'da Kürt halkına ve PKK kazandırılan Kürdistan devriminin yaşam ve mücadele tarzıdır. Kürt halkı önderi bunu daha başından itibaren belirtmiştir Kürdistan'da zor koşullara katlanmadan yaprak bile kıpırdanmayacağını vurgulamıştır. Ancak bunun somut örnekleri, somut duruşu Diyarbakır zindanlarında ortaya çıkmıştır. Diyarbakır zindanı, Kürdistan devrimi gibi ancak çok zor koşullarda mücadele edilirse insanca yaşamının ve devrimci onuru korumanın mümkün olduğu bir mekandır. Diyarbakır zindanında bu büyük direnişle PKK'nin onuru, Kürt halkının onuru korunmuş, PKK'nin ve Kürt halkının onuru korunduğu gibi, Kürdistan devriminin başarıya gitmesinin tarzı da ortaya çıkarılmıştır.

Diyarbakır zindanında büyük direnişle PKK'nin onuru Kürt halkının onuru korunmuştur

Bugün Kürdistan dağlarında direnen gerilla 14 Temmuz ruhuyla hareket etmektedir. 14 Temmuz ruhuyla mayalanmış Kürt Özgürlük hareketi gerilla gücü, koşullar ne olursa olsun yaşamasını bilen ve bu koşullarda mücadele etmesini bilen bir gerilla tarzı tutturmuştur. Türk

devleti, inkarcı-sömürgeci güçler ve tüm dünya on yıllardır, bu gerilla nasıl ayakta kalıyor, bu baskılara rağmen kendini nasıl yaşatıyor? sorusunu sormaktadır.

Bu sorunun cevabı, 14 Temmuz direniş ruhunda gizlidir. 14 Temmuz direniş ruhunun en zor koşullarda yaşama iradesinde gizlidir. Inkarcı-sömürgeci güçlerin ve başka güçlerin anlayamadığı da bu gerçektir. Gerilla 14 Temmuz ruhuyla 15 Ağustos hamlesini başlatmış ve on yıllardır yaşadığı tecrübe ve deneyle de 14 Temmuz ruhunu, 14 Temmuz'da ortaya çıkarılan Kürdistan devriminin tarzını daha da somut, zengin hale getirmiştir.

14 Temmuz ruhunun zor koşullarda başarmanın tarzı, Kürdistan'daki gerilla mücadelesi içinde o kadar zenginleşmiş, somutlaşmış, öyle zorluklar, sıkıntılar içinden çıkarak bu günlere gelmiştir ki, 14 Temmuz'un Diyarbakır zindanındaki direnişini ve kararlılığı daha da derinleşmiştir, gelişmiştir. Bugün Kürdistan özgürlük gerillasının böyle zor koşullarda başarıma irade ve kararlılığı vardır. Türk devleti ve onun birçok kalemşörları 1999'da ve daha sonraları "toprağa gömülen savaş baltaları bir daha çıkartılamaz" demişlerdir. Onlara göre gerilla bir daha ayağa kalkamaz, mücadele edemezdi.

Yine Türk ordusunun gücü karşısında, dünyayı arkasına alarak gerillaya saldırması karşısında, gerillanın ayakta kalması düşünülemezdi. Bu nedenle her yıl, her ay, her gün gerillaya ömür biçmişlerdir. Bugün bitti, bugün-yarın bitecek, biçiminde bir beklentiye sürekli girmişlerdir, ama beklentileri de hiçbir zaman gerçekleşmeyince her zaman büyük hayal kırıklıklarıyla, bunlar nasıl ayakta kalıyor, demişlerdir.

Buradaki aşk Kürt halkına verilen sözün yerine getirilmesidir

Kemal Pir'in şahadete giderken ki duygularını, Hayri'nin şahadete giderken ne düşündüğünü, Akif'in şahadet yaklaştıkça duygularının nasıl güzelleştiğini, Ali Çiçek'in ölüm orucu sürecindeki coşkunu bilmeyenler, anlamayanlar Kürdistan'daki mevcut direnişi de anlayamazlar, bu direnişin büyüklüğünü kavrayamazlar, bu direnişin arkasındaki büyük inanç derinliğini ve kararlılığını göremezler.

Şunu herkes bilmelidir ki, 14 Temmuz'da şahadete giden yoldaşlar, ölüm yaklaştıkça coşkunun zirvesine ulaşmışlardır. Ölüm orucunun günleri ilerledikçe, ulaşmak istedikleri aşklarına ulaşmanın heyecanını duymuşlardır. Hatta hiçbir aşk böylesi büyük olmamış ve hiçbir âşık böyle bir duyguyu yaşamamıştır. Tabii ki buradaki aşk; Kürt halkına verilen sözün yerine getirilmesidir. Buradaki aşk; Kürt halkının özgürlüğü için gerekli olan tavırın konulmasıdır.

Buradaki aşk; Önderliğine, örgütüne karşı sorumluluğunu yerine getirmenin başarısına yaklaşımdır. Öyle bireysel bir aşk değildir. Milyonlarca insanın beynini, yüreğini kazanmanın, milyonlarca Kürt'ün bağlanacağı, sevdalanacağı, âşık olacağı insanlar haline gelmenin yürüyüşünü yapmışlardır. Kemal Pirleri anarken, onların ölüme giderken yaşadıkları bu heyecanı, bu coşkuyu kesinlikle anlamak gerekir. Burada tabii ki "yaşamı uğruna ölecek kadar sevme" felsefesinde bulunan güzel yaşamı yaratmada rol almanın heyecanı yaşanmaktadır. Halkın, tarihin, partinin, Önderliğin, yoldaşların kendilerinden beklentilerine cevap vermenin huzurunu yaşa-

maktır. Bu duygularla mayalanmış Kürt Özgürlük Hareketinin gerçeğinden söz etmek gerekir.

Kemal, ölüm orucunun 50. günlerine yaklaşırken gözlerini kaybetmiştir. İki gözü göremez hale gelmiştir. Ama bu gözlerin kör olması onun içi ulaşmak istediği hedefe yaklaşmanın heyecanı olmuştur. Gözlerini kaybetmekten hiçbir korku ve kaygıya kapılmamıştır. Gözlerini kaybetmek onun için yaşamının o anda daha da anlamlı hale gelmesi olmuştur. Nitekim doktorlar "ölüm orucunu bırak, tedavi görürsen gözlerin iyileşir" dediği zaman doktorlara verdiği cevap onun yaşam felsefesinin ne olduğunu açıkça ortaya koymuştur. "Kemal'in gözü olsun, eli olsun, ayağı olsun, ama Kemal'in inancı olmasın, iradesi olmasın, Kemal'in kendisi olmasın diyorsunuz" diyerek yaşam felsefesini ortaya koymuştur.

Kürdistan gençliği bu şehitlere bu duruş ve ruha karşı sorumludur

Gözlerinin yeniden görmesinin karşılığı olarak Kemal'e kişiliğini, kimliğini, iradesini kaybetmesi dayatılmıştır. Kemal ise buna hiç tereddüt etmeden "hayır" demiştir. Olduğumuz gibi kabul edilmeden, inancımız, irademiz dikkate alınmadan bizim için gözün de, elin de, ayağın da, yaşamın da anlamı yoktur, duruşunu göstermiştir. Bu duruşu gösterirken bir saniye bile tereddüt etmemiştir. Görmeyen gözleriyle düşmana ve onun sahte yaşam çağrılarına meydan okuması onu daha da büyütmüş, daha da heybetli hale getirmiştir.

Yaşadıklarını sananlar, Kürt özgürlük tutsakları üzerinde baskı

kurduğunu sananlar, tutsakların ellerinde olduğunu ve onlara her şeyi yapacağını düşünen inkarcı-sömürgeciler Kemal'in bu duruşu karşısında cüceleşmişlerdir, ne kadar zayıf olduklarını görmüşlerdir. Kemal'in ölüm orucu sırasında gözleri görmezken o, inkarcı-sömürgeci Türk devletini nasıl küçük düşürmüştü, nasıl onları zayıf duruma düşürmüştü, en zor koşullarda onların baskısı, zulmü karşısında saçından tırnağına kadar ayakta kalmışsa, işte bugün Kürdistan devrimini yürüten güç de, enerji de, ruhta Kemal'in o duruşuyla ortaya çıkmıştır, mayalanmıştır.

Kürdistan gençliği 14 Temmuz'daki duruşu ve ruhu çok iyi anlamalıdır

Kürdistan devrimi de bugün aynı zorluk ve sıkıntılarla yürümektedir. Kürdistan devrimini kadrosu, sempatizanı, çalışanı, yurtseveri eğer bu devrimin zorluklarına uygun bir tarzla bir yaşam ve mücadele felsefesiyle hareket etmezse Kürdistan'da özgürlüğü kazanmak mümkün olamaz. Herkeste görmektedir ki, eğer bugün Kürdistan'da yürütülen özgürlük ve demokrasi mücadelesi Afrika'nın, Latin Amerika'nın, Uzak Doğu'nun bir köşesinde verilseydi, o toplumlar yada o topraklar şimdiye kadar birkaç defa özgürleşirdi.

Bu gerçek gösteriyor ki, Kürdistan'da yürütülecek devrimin kadrosu, çalışanı, sempatizanı, yurtseveri dünyanın her hangi bir köşesindeki gibi bir kadro, yurtsever, çalışan gibi olamaz. Ya da başka yerlerdeki kadrolar gibi olalım, başka yerlerdeki çalışanlar gibi, yurtseverler gibi olalım denildiği andan itibaren bu mücadele kaybedilmiş olur.

Gençlik bir önceki kuşaktan daha fazla özgürlük ve demokrasiye bağlanmak demektir

Bu açıdan 14 Temmuz ruhunda ortaya konulan ve bugün Kürdistan devriminin tarzında, yaşamında, kadro durumunda, çalışan ve yurtseverlik sorumluluğunda yürütülen bir mücadele söz konusudur. Bunu anlamadan ya da bu kadro duruşundaki, çalışan, sempatan ve yurtsever duruştaki ölçüler içselleştirilmeden bu mücadele yürütülemez. Bu ölçüler geri çekilerek ya da bizlerde dünyanın başka köşesindeki gibi olalım, diyerek Kürdistan'da özgürlük ve demokrasinin kazanılması mümkün olamaz.

Kürdistan gençliği de 14 Temmuz'daki duruşu ve ruhu çok iyi anlamalıdır. Kürdistan gençliği bu şehitlere, bu duruş ve ruha karşı sorumludur. Dörtlerin içinde yer alan Necmi duruşunun yiğitçe, kahramanca kişiliğine sahiplenilmeden, Necmi Öner ve Ali Çiçek'te bulunan zulme karşı öfke içselleştirilmeden gençlik tarihsel rolünü oynayamaz. Gençlik demek, bir önceki kuşaktan daha fazla özgürlük ve demokrasiye bağlanmak demektir.

Gençlik demek, yaşam ve mücadele felsefesinde bir önceki kuşaktan daha fazla derinleşmek, yaşama daha fazla anlam vermek, mücadele felsefesinde daha fazla ilkeli olmak demektir. Gençlik de, değerlere bağlanmak da, özgürlüğe ve demokrasiye bağlanmak da, yaşamı uğrunda ölecek kadar seven bir duruşta daha da ilerlemek demektir.

Çünkü gençlik, kendinden önceki tarihsel birikimleri özümseme, bu çerçevede daha da derinleşme, özgürlük ve demokrasiye daha fazla bağlanma, onu daha fazla anlama, bu temelde de özgür ve demokratik

olmayan yaşamı yaşam saymama durumunda daha da ilkeli, daha da kararlı hale gelmektir.

Kürt gençliği Kürdistan dağlarına âşık olmalıdır

Zaten gençlik bu anlama gelmeyecekse, böyle bir yaklaşımın sahibi olmayacaksa, o zaten genç olma sıfatını kaybeder. Genç olmak, o güne kadar yaratılan değerlere dinamizmiyle, coşkusuyla, heyecanıyla sahiplenmek demektir. O güne kadar yaratılan özgürlük ve demokrasi değerlerine en güçlü biçimde sahiplenme kararlılığı ve duruşu demektir. Dolayısıyla özgürlük ve demokrasi değerlerinden uzaklaşma, kendine göre olma, kapitalist sistemin etkisiyle insanlığın ve toplumun yarattığı bu değerlerin yerine bireysel yaşam peşinde koşma, tüketim toplumunun çarkı olma, duyguların bencilleşmesi kesinlikle gençlik olmaktan çıkmak demektir.

Kemal Pir ve Ali Çiçek ölüm orucunun sonlarına doğru kısa bir süre sonra şehit düşecekleri bilinciyle ve birbirlerine duydukları sevgiyle, böyle yoldaşlara sahip olmanın gururunu yaşıyorlardı.

Kemal içinden, iyi ki benim böyle bir genç yoldaşım var, diyordu. Ali Çiçek, iyi ki böyle bir önderi tanımışım ve böyle bir hareketin içinde olmuşum, diyerek gençliğini anlamlandırmanın coşkusuyla yaşıyordu. Kemal Pir, bir Türk olarak Kürt halkının özgürlüğü için yaşamını verirken yaşadığı coşkuyu, Ali Çiçek; böyle büyük bir insanla yoldaş olmanın şansına eriştiği için Kemal'le konuşurken bir aşkla konuşuyordu.

Bugün Kürdistan gençliği Ali Çiçek'in Kemal'e aşkla bağlanması

gibi, Kürt özgürlük hareketine aşkla bağlanmalı, Kürt Özgürlük Hareketinin kendilerine verdiği bu mücadele şansını bir onur olarak görerek Kemal Pir'lerin yaşam ve mücadele felsefesinde, bu mücadelede yerlerini almalı, yürümeli ve her türlü fedakarlığı göstermelidir.

Kürdistan dağları Kürdistan gençliğini bekliyor. Kürt gençliği esas olarak Kürdistan dağlarına âşık olmalıdır. Gerçek aşkı Kürdistan dağlarıyla bütünleşmekte bulmalıdır.

Bu temelde tüm gençleri aşklarıyla buluşmaya davet ediyoruz. 14 Temmuz şehitlerine bu temelde bizlere bu mücadele imkanlarını sağladığı için tekrar şükranlarımızı belirtiyoruz. Gençlik de bu mücadeleye bağlı olduğu sözünü, mücadelesiyle, örgütlenmesiyle, duruşuyla, eylemiyle ortaya koymalıdır. 14 Temmuz şehitlerinin ve 14 Temmuz'un içinde yürüyerek şahadete ulaşan Kürt gençliğinin yeni kuşak Kürt gençliğine mesajı budur. Halen baskı ve zulüm altında olan, özgürlüğe ve demokrasiye layık görülmeyen Kürdistan halkının evlatları olmak, ancak bu büyük devrimcilerin içinde yürümekle mümkün olmaktadır.

Bu açıdan biz, Kürdistan gençliğini Ali Çiçek ve Necmi Önerlerin içinde yürümeye, 14 Temmuz direnişinin ruhunda olan **“yaşamı uğruna kadar sevme ve zor koşullarda mücadeleyi geliştirme”** yaşam ve mücadele felsefesine bağlı olarak örgütlenmeye, şehitlerimizin yarattığı değerlere sahiplenmeye, şehitlerimize bağlılık temelinde yaşamın her saniyesini anlamlandırmaya, yaşamı anlamlandırmanın da ancak 14 Temmuz ruhunun ve şehitlerin içinde yürümekle mümkün olduğunu bilerek hareket etmelerini bekliyor ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Botan Yoldaşın Yaşam Çizgisi Apocu Gençlik Hareketinin Mücadele Perspektifidir

Köleliğe karşı özgürlük savaşını büyüterek cevap ver

Özgürlük ve dünyayı sınıflı-devletli toplum sistemlerinden kurtarıp eşit-özgür bir gelecek yaratma kavgamız tüm sıcaklığıyla sürüyor. Emperyalist-işgalci batı devletleri ve onların yerli uşakları olan statükocu bölge devletlerinin, Kürt halkını, yoksulları, kadınları, gençleri ve toplumun özgürlük isteyen tüm kesimlerini çeşitli yollarla kendine bağlayıp köleleştirme çabasına karşı, özgürlük hareketi olarak, özgürlük kavgasını her yerde büyüterek cevap veriyoruz. Bu kavgada, büyük kahramanlık ve fedakârlık timsalleri ile Zap direnişinde olduğu gibi; yüzyılın en gelişmiş savaş teknolojisini ve gerici dünya devletlerinin desteğini arkasına alarak bizim topraklarımızda, bizi imha etmeye, irademizi teslim almaya gelen düşmanımıza gerekli cevap verilmektedir. Mücadele tarihimizin defalarca gösterdiği gibi, Apocular teslim alınamamıştır, kimseye kolay lokma olmamışlardır. Teslim alma, imha etme hesabı yapanların hevesleri, hep büyük direnişler sergilenerek kursaklarında bırakılmıştır.

PKK'nin, inkâr, imha, yoksullaştırma, köleleştirme ve iradesizleştirmeye karşı cevabı dün direniş olmuştur, bugün direniştir ve hep direniş olacaktır. Çünkü PKK, Mazlumların, Hakilerin, Hayrilerin, Kemallerin ve daha nice ölümsüzlerin direnişiyle mayalanmıştır. Bugün de aynı öz üzerinden süren direniş geleneği her geçen gün yeni değerler yaratarak adım, adım özgürlüğe doğru ilerliyor. Yaşanan direniş, sıradan bir direniş de değildir. İnsan toplumunun şimdiye kadar tanıdığı en vahşi, adaletsiz, ahlak tanımayan sistemi, kapitalizme ve onun ırkçı-faşist devletlerine karşıdır. Bu direniş; kanımız, canımız ve yiğit yoldaşlarımız pahasıdır. Bu direnişte düşmana ağır kayıplar verdirerek yenilgiye uğratmanın yanında, her biri büyük zafer gününe giden yolun birer kilometre taşı olan yoldaşlarımızı şehit vermek de vardır.

Botan yoldaş da şehitler kervanı içerisindeki yerini aldı

Medeni, Kurtay, Adil, Gülbahar gibi değerli komutanlarımız ve düşmanın imha konseptini büyük direnişleriyle yenilgiye uğratan özgürlük savaşçıların şahadetleriyle, öfkemiz ve zafere olan inancımız bilenerek daha da keskinleşiyor. 2007-2008 mücadele yılında Apocu Gençlik Hareketi saflarında yetişmiş, öncülük etmiş, değerli yoldaşlarımız, Erdal, Argeş, Tirej, Arjin yoldaşlarla birlikte, düşmana olan kinimizi ve zafere olan inancımızı büyüten şahadetiyle, Botan yoldaş da şehitler kervanı içerisindeki yerini alarak, devrim yolunun kat edilen yeni bir kilometre taşı olma onuruna kavuştu.

Botan yoldaş, K. Kürdistan ve Türkiye'de, demokratik mücadele alanında gençlik hareketi içerisinde başlayan devrim ve özgürlük kavgasını gerilla saflarında savaşarak taçlandırmıştır. Önder Apo ve Özgürlük Hareketinin demokratik çözüm ve barış çabalarına katkı sunmak amacıyla 2004-2005 yıllarında geliştirdiğimiz "Canlı kalkan" eyleminin öncüsü ve örgütleyicisi olmuştur.

Botan yoldaş ZAP direnişinde yoldaşların cesaretiyle moral kaynağı olmuştur

K.Kürdistan'da operasyon alanlarına gidip çatışmaları engelleme çabalarımız Türk devleti tarafından, her defasında saldırı, gözaltı, tutuklama ve hakaretle karşılanıp bu eylemimizin barış için yeterli olmadığını gördü-

ğümüzde Medya Savunma Alanlarına gelip, eylemimizi bu şekilde devam ettirme yönünde ilk kararlılık belirten Botan yoldaş olmuştur. Yine Türk devletinin, tüm barış çabalarımıza karşısın imha ve inkârda direterek cevap vermesine Canlı Kalkan aktivistleri olarak eylemimizi HPG saflarına katılarak sonuçlandırma kararı almamızda da Botan yoldaşın belirleyici bir etkisi olmuştur. Apocu gençlik hareketi olarak geliştirdiğimiz Canlı kalkan eylemi ile Medya Savunma Alanlarına gelmemizden sonra da Botan yoldaş Komalen Ciwan kuruluş kongresine katılmış, bu kongrede Komalen Ciwan Koordinasyonuna seçilmiş ve bir dönem bu görevi yürüterek Gençlik Hareketi içerisindeki çalışmalarına devam etmiştir. Bir süre bu görevi yürüttükten sonra askeri alanda yer almak üzere HPG çalışmalarına geçen Botan yoldaş, bu çalışmada da Gençlik Hareketi içerisinde olduğu gibi, emekçiliği, fedakârlığı ve örgütçü kişiliği ile askeri yaşam ve çalışmada kısa zamanda öne çıkmış, görev almıştır. ZAP direnişinde ön cephede yer alarak savaşa katılmıştır. Savaş alanındaki cesareti ve coşku-suyla etrafındaki yoldaşların moral kaynağı olmuştur.

Botan yoldaşın yaşam çizgisi Apocu militin çizgisidir!!!

Mücadele saflarına katıldığı günden şahadet anına kadar, güçlü yurtseverlik duyguları, her koşul altında mücadeleye, Önderliğe sarsılmaz bağlılığı, yoldaşlığa verdiği büyük değeri ve çocukluk saflığını korumayı bilmiştir. Onu yakından tanıyanlar, onunla yoldaşlık yapanlar, çok belirgin olan bu kişilik özelliklerinden dolayı Botan yoldaşın kitle çalışması yaptığı dönemde, çalıştığı alanlarda halk ve gençlik kitleleri tarafından ne kadar sevildiğini bilirler. Botan yoldaş, halk ve ülke sevgisi demektir. Çocuklardan yaşlılara kadar herkesle ilişkilenebilen, kısa zamanda insanların gönlünü fethedebilen bir arkadaşıdır. Bunun yanında direnişçi karakteri de güçlüydü. Gerek yaşadığı gözaltı ve tutuklamalarda, gerek gençlik hareketi olarak yaşadığımız zor zamanlarda; birlikte yürüdüğümüz, gençlik öncülüğü yapma adına ortaya çıkan birçok kişi zorluklar karşısında sistemin çöplüğünde yaşam kırıntıları aramaya yönelirken Botan yoldaş yüzlerce gençle birlikte özgürlük dağlarının yolunu tutmuştur.

Denilebilir ki bu tutum; bir taraftan, Kürt gençliğinin 1 Haziran atılımına verdiği cevap olurken, bir diğer yönüyle Gençlik Hareketi içerisinde 2003 tasfiyeciliğinin, teslimiyetçi etkisiyle yaşanan iddiasızlaşmaya, dökülmeye karşı bir tavır niteliğindedir. Botan yoldaş, bu cevabın, bu tavrın öncüsüdür. Bu yönüyle Apocu Gençlik Hareketi olarak, Botan yoldaşın yaşam çizgisi ve militan duruşunu sahiplenilmesi gereken bir miras olarak ele alıp bu çizgiyi geliştirmek devrimcilik görevimiz ve yoldaşları olarak vefa borcumuzdur. Botan yoldaşın kısa, ancak içerisine en değerli anlamlar sığdırılmış yaşam çizgisi Apocu gençlik hareketinin mücadele perspektifidir. Bu perspektifin gerekleri; onun emekçi kişiliği, fedakârlığı, mücadeleye ve Önderliğe olan bağlılığı, dürüstlüğü, yoldaşlık yaklaşımı esas alınarak yerine getirilebilir. Bize kazandıracak olan da budur.

Onun anısına, Kürt gençliği olarak özgürlük dağlarına daha büyük yürüyüşlerin örgütleyicisi olmak, daha büyük eylemlerin sahibi olmak, daha çok örgütlenmek, özgürlük felsefesini daha derinden öğrenmek en anlamlı cevap olacaktır. Başta Apocu Gençlik Hareketi kadroları olmak üzere, tüm Kürt gençliğini bu anlamlı cevabın sahibi olmaya çağırıyoruz. Onunla mücadele saflarında yan yana bulunmuş, aynı yaşamı paylaşmış mücadele arkadaşları olarak, bu cevabın sahibi olmak için daha çok çaba sarf edeceğimize, onun silahını yerde bırakmayacağımıza, anısına özgürlüğün zaferini mutlaka yaratacağımıza bir daha söz veriyor, onun şahsında tüm devrim şehitlerinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

**BIJİ REBER APO!
BIJİ PKK!
ŞEHİT NAMIRIN!**

KOMALEN CİWAN KOORDİNASYONU

Şanlı 15 Ağustos Atılımı ve Doğru Devrimci Siyasetinin Zaferi

Özgürlük Notları

Abdullah ÖCALAN
1985
Çözümlemelerinden

"15 Ağustos tarihsel atılımı, böylesi bir dönemde gerçekleştirildi. Umutsuzluğun, yığınların, tasfiyeciliğin ve teslimiyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekilere bir kabus gibi çöktüğü, böylesi bir ortamda, bu inanılmaz adeta mucize gibi bir şeydi çoklarıncı. Yine düşman ve efendileri için, bu tam bir şoktu. İnanamadılar önce, sonra geçmişteki isyanların bir benzeri sandılar. Ordu "İsyan var" diye ayağa kalktı. Kürdistan' a yığıldı. Ancak ortada ne bir isyan ve ne de eylemi yapanlar vardı"

Partimizin silahlı direnişinin 8. yılı ve bunun üst bir evreye sıçratılmış biçimi olan 15 Ağustos Atılımının I. yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Tarihsel ve güncel somut gerçeklerimiz, bu süreçte ileriye yönelik yaşanması gereken düşünce ve eylem ile aşılması gereken, çürüyen yapıların ne olduğunu, her zamankinden daha parlak bir biçimde ortaya koymaktadır. Salt bir silahlı direniş olmaktan da öteye, çok çeşitli özelliklere sahip olan bu tarihsel atılımın, gerek geçmişin aydınlatılması ve gerekse daha da önemli olarak, önümüzdeki dönemin devrimci kazanımlarının neler olabileceğinin hesaplanması açısından, derinliğine kavranmasında hayati önemi vardır.

Gelişmenin altındaki doğru düşünce kadar, onun ruhunu ve bu ruhun biçimlenmesi için adeta çıplak yüreğini ortaya ko-

yarcasına sergilenen eşine ender rastlanır direnişçiliğinin de öğreteceği çok şey vardır.

15 Ağustos düşmanı yangın alevleriyle tutuşturmuştur

Hemen belirtmek gerekir ki, direnişin herhangi bir sömürgeciliğe karşı değil, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve günümüzde faşist baskı ve sömürüyü en çok geliştiren, çağdışı ve çağdışı olduğu kadar da, kendini en ince yöntemlerle gizleyen bir egemen sınıfa, emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı, kendi öz tarihinden ve çağdaş insanlık gelişiminden uzak bırakılmış, unutulmuş bir halk olan Kürt halkı adına verildiği, asla unutulmamalıdır. İşte bu gerçek beyinlerimize kazınırmasına kavranır ve sürekli yoğun bir tarzda dile getirilirse, atılımın önemi ancak o zaman ortaya çıkabilecektir.

15 Ağustos Atılımı, yalnızca Partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir rol oynamakla sınırlı kalan bir eylem değildir.

O başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, bütün bir kapitalist emperyalist düzenin temsilcilerini sarsmış ve onları telaşa boğan bir yangının alevlerini tutturmuştur. Bu yangın yalnızca bulunduğu yeri sarmakla kalmamış, alevlerinin sıcaklığı Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu halkları başta olmak üzere, ilerici dünya halklarının yüreklerini ısıtırken, sömürgeciler ve her türden işbirlikçi ve uşaklarına ise, terler döktürmüştür.

Bu atılımın yarattığı yeni gelişmeler karşısında, çeşitli güçler mevcut politikalarını gözden geçirmek, yeni çözümler ve arayışlara girmek zorunda kalmışlardır. Bu eylemlerin yarattığı çok yönlü etkileri kavrayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmek için, onun ortaya

çıkacağı ortamın ve dönemin özelliklerine bakmak, bu eylemler karşısında çeşitli güçlerin içine girdikleri tutumları incelemek gerekmektedir. Bu yapıldığında, ancak onun tarihe damgasını vuran karakteri ve rolü anlaşılacaktır.

15 Ağustos faşist cuntanın planlarını boşa çıkarmıştır

15 Ağustos Atılımı, Türk sömürgecilerinin devlet yapısı içerisinde faşist kurumlaşmayı önemli oranda sağladığı ve bu faşist özü gizleyecek biçim değişikliklerine gitmek amacıyla planlar oluşturduğu bir dönemde gerçekleştirildi. 12 Eylül darbesinin adından, hızla sürdürülen çalışmalarla dört başı mağrur bir faşist düzen, tüm topluma egemen kılınmıştır. Ancak içte ve dışta yönelecek muhalefeti etkisizleştirmek için, uygulamaların göz boyayıcı bir tarzda yürütülmemesi gerekmektedir.

Bu amaçla “Demokrasiye dönüş” aldatmacasına başvurulur, düzenin fideğinde oluşturulmuş Partilerle, seçimlere gidilir. Türkiye’nin belli şehirlerinden başlayarak, sıkıyönetim görünüşte kaldırılmaya başlanır. Yapılan planlar gereği muhalefet etkisiz kılınmış olduğundan, 83’le birlikte “Ülkede demokrasi tesis edilecektir.” Cunta azgınca saldırılarında olduğu gibi, bu göz boyama faaliyetinde de gerek içteki ve gerekse dıştaki dayanaklarından tam destek almaktadır. Böylece iktidarını sağlama bağlama çabası içindedir.

Faşist cuntaya hazırlıksız yakalanan sol hareket ise, geçmiş hatalarının bölünmüşlüğüne kefaretni çok ağır bir tarzda ödemiş, yalnızca darbeler altında ezilmekle de kalmayarak, soylu davasına sahip çıkamaz ha-

le getirilmiştir. Tutuklananlar dışında kalan kesim, örgütsüz bir tarzda çıktığı Avrupa’da tasfiye ile yüz yüze bırakılarak teslim alınmıştır. Tasfiyeciliğin çemberinden bir türlü çıkmayan sol hareketler, yalnızca kendi kendilerini tüketmekle de kalmayarak, geçmiş tarihlerinde de ortaya çıktığı gibi, 12 Eylül rejiminin politikalarının adeta birer uygulayıcısı haline dönüştürülmüşlerdir. Adeta birbirleriyle yarışmasına, devrimcilik adına ne kadar soylu değer varsa, hepsine karşı saldırıya geçmiş, teslimiyet ve ihaneti bir meziyet gibi meşru kılmaya çalışmışlardır. Faşist cuntaya, karşıdevrimi örgütleme görevine sırt çevirerek, umutlarını “Demokrasiye dönüş” çabalarına bağlamış ve 1988 seçimlerinde, parlamento adaylıklarını koyma umudu ile yaşamaya başlamışlardır.

PKK dışında kalan güçler tasfiye edilmiştir

PKK dışında kalan güçleri böylece etkisizleştiren faşist cunta, hedeflerine ulaşmada önünde en büyük tehlikenin PKK olduğunun bilincindedir ve Ona da son bir darbe vurarak imha etmek amacıyla, 1983 Mayıs’ında, Güney Kürdistan’ a müdahale eder. Amaç; PKK hareketinin tüm kadrolarını bu alanda imha ederek, teslimiyeti dayatarak, başaramadığını kılıç ile başarmaktır. Ancak bu plan, faşist Türk ordusunun ağır kayıplar vermesi ile sonuçlanır. Bu saldırı ile birlikte, aynı dönemde devrimci hareketimize dayatılan provakasyon hareketi de boşa çıkartılır.

Diğer taraftan Önderleri, devrimci hareketleri ya imhaya, ya da tasfiye edilen ve bağları kopartılan kitleler, cuntanın azgın saldırıları ve pasifi-

kasyon politikası sonucu, iyice sindirilmiş korkunç bir umutsuzluk, yoksulluk ve acı içine çekilmişlerdir. Cuntanın insanlık dışı dayatmalarına tepki duysalar da, öndersiz oldukları için, bunu açığa vurmamakta, cuntanın demogojileri altında, devrimci mücadele umutları önemli oranda sarsılmış bulunmaktadır. Devrimci hareketlere vurduğu darbelerle, artık bir daha güçlü, bir muhalefetle karşılaşmayacağını uman ve suskun kitlelerin durumuyla da bu umutları pekişen faşist cunta, artık iktidarını daha rahatça yürütebileceği inancındadır ve üstelik dünya kamuoyunu da buna inandırmış durumdadır.

15 Ağustos düşman ve efendileri için tam bir şoktu

İşte 15 Ağustos tarihsel atılımı, böylesi bir dönemde gerçekleştirildi. Umutsuzluğun, yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve teslimiyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekilere bir kabus gibi çöktüğü, böylesi bir ortamda, bu inanılmaz adeta mucize gibi bir şeydi çoklarınca. Yine düşman ve efendileri için, bu tam bir şoktu. İnanamadılar önce, sonra geçmişteki isyanların bir benzeri sandılar. Ordu “İsyan var” diye ayağa kalktı. Kürdistan’ a yığıldı. Ancak ortada ne bir isyan ve ne de eylemi yapanlar vardı. Gelişmeleri hafife almak istediler bu kez, fakat kendilerini en rahat hissettikleri bir dönemde, böylesine güçlü örgütlü eylemler gerçekleştirebilen ve üstelik, hiçbir kayıp vermeden geri çekilen devrimcilerin gücü karşısında bunu da yapmadılar. TC, tarihinde ilk kez karşılaştıkları böylesi eylemlerin, kendi sonlarını getirecek bir yangının ilk kıvılcımı olduğuna inanmak istemediler, ancak gerçekler acımasızdır

ve o gerçeklere boyun eğmek zorunda kaldılar. Ordularının büyük bir kısmını Kürdistan' a aktararak, her yerde devrimci avına çıktılar. Kürdistan' ı baştan sona kapsayan operasyonlar gerçekleştirdiler. Devrimcilerin barınma koşullarını tamamen ortadan kaldırdıklarına duydukları güvenle, onların eylemi gerçekleştirmek sınırından geri çekildiklerini söylemeye başladılar.

Düşman acizliğini gizlemek için yalan haberler dizmeye başladı

Ordunun içine düştüğü acizi gizlemek için, daha iyi bir gerekçe bulunamazdı da. “Yakaladık, çember daralıyor, sonları geldi” propagandalarının sonu gelmeyip, bir tek devrimci dahi yakalanmadıkça, Kürdistan' ın zor coğrafik koşullarının da etkisiyle ordu içinde kaynaşmalar, bunalımlar, kaçışlar baş göstermeye başladı. Kahraman Mehmetçik, daha savaşın ilk adımlarında tökezleyip, kofluğunu açıkça ortaya koydu. “Yenilmez Türk Ordusu” efsanesi yerle bir oldu.

Ordunun yapısında görülen bu sarsıntı, tüm devlet yapısında da ortaya çıktı. Devlet otoritesi yerle bir oldu. Dört yıl boyunca yapılan devrimcileri bir daha dirilmemek üzere, “Bitirdik” demagojisinin kofluğu açığa çıkınca, tüm devlet yetkilileri birbirlerine girdiler. Sorumlu aramaya başladılar. Cuntanın başı, “Dokunulmaz ilah Evren”e dahi, tepki gösterilerek önüne koyduğu hedeflerdeki başarısızlığının, devlet varlığını tehlikeye soktuğu ifade edildi. Hükümet içinde çalkantıların önü alınamaya- rak çeşitli kılıflar altında tasfiyeler başladı. Her türlü sorunun tek çözüm gücü olduğunu iddia eden faşist rejimin

inanırlılığı yerle bir oldu. Cunta efendileri emperyalistler karşısında da güç duruma düştü.

Unutulan Kürdistan gerçekliği 15 Ağustos ile ortaya çıktı

Kürdistan' da ki bu yeni gelişmeler, yalnızca Türk cuntasını gafil avalamakla, onu şaşkırtmakla kalmadı. Cuntanın devrimcileri bitirdiği, demagojisine inanan emperyalist çevreler ve uluslararası kamuoyu da, derin bir şaşkınlık içine düştü. Emperyalist çevreler, olayların gerçek karakterini kavrayarak Türkiye'ye yaptıkları yatırımlardan vazgeçmeye ve yine dünya basın yayın organları, eylemleri ve Kürdistan halkının mücadelesini uzun, uzun işlemeye başladılar. Tüm dünyaya unutturulmaya çalışılan Kürdistan ve Kürt gerçekliği, böylelikle etrafındaki tecrit duvarının yıkılması ile tartışılmaya, dikkatler buradaki mücadeleye çekilmeye başladı. Emperyalist ülkeler, Kürdistan politikalarını bu çerçevede yeniden gözden geçirmeye başladılar.

Diğer taraftan, yıllar yılı Kürdistan gerçekliğine gözlerini kapatan sosyalist çevreler de, bu yeni gelişmelerle birlikte, Kürdistan' da ki mücadele ile, biraz daha yakından ilgilenme sürecine girdiler. 15 Ağustos Atılımı, böylelikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile, dünya sosyalist ulusal kurtuluşçu ve ilerici devrimci güçleri arasında bir köprü rolü oynamış oldu.

15 Ağustos eylemleri, faşist Türk devletinin yüzündeki tüm maskeleri yerle bir eden eylemler oldular. O güne kadar demokrasiye döndüğü yolundaki safsatalarla, dünya kamuoyunu aldatan Türk faşist cuntası Kürdistan halkına yönelttiği insanlık

dışı saldırılar ve operasyonlarla bu konuda nasıl bir aldatmaca içinde olduğunu sergiledi. Türk egemen sınıflarının bu en son temsilcileri, görülmemiş bastırma, demagojik saptırma, teşhir ve örtbas etme yöntemlerini çeşitli biçimlerde kullanarak, direniş gerçekliğimizi halkımıza ve dünya halklarına çarpık bir tarzda yansıtmaya çabasına girdiler. Eylemlerin kendilerinin demokrasiye geçiş çabalarını sabote etmeye yönelik olduğunu iddia ettiler ve eşkıyalık suçlamasında bulundular. Ancak tüm bu demagojiler, kendilerinin demokrasi ve halk düşmanı yüzünün açığa çıkmasını engelleyemedi ve ilerici insanlığın bu çağdışı barbar güce tepkisi yeniden artmaya başladı.

Devrimci eylemlerimizi böyle saldıranlar yalnızca Türk sömürgecileri değildi

İcazetli sol ve Kürt küçük burjuva reformistleri de, hep bir ağızdan bu eylemlerin provakasyon olduğunu ve demokrasiye dönüş çabalarını baltalayacağını ileri sürerek, en alçakça saldırılarla yöneldiler. Liberal burjuvazinin peşine takılmış olan ve tüm planlarını 1988 seçimlerine göre yapan bu sahte sol güçler, ortamın kızışmasından son derece rahatsız olarak, kendilerine de bir mücadele çağrısı olan bu soylu eylemlere, kraldan daha kralcı kesilerek saldırdılar. Düzene karşı durması gereken bu güçlerin, sosyal şoven reformist anlayışlarından dolayı gerçekler karşısında kör ve sağır kalmaları, hatta bununla da kalmayarak direniş saldırımları ve devrimci hareket karşısı kutsal ittifaklar oluşturmaları, kendileri açısından gerçek bir talih-sizlik olmuştur.

Toprağa düşen her direniş kahramanının söyleyeceği bu iflah olmazlara kabul ettireceği çok şey vardır

Bütün bu tutumlar, bu güçlerin PKK' nin Önderliğindeki silahlı direnişin, Ağustos Atılımının değerini düşürme ve onu örtbas etme çabalarının ifadesi olmakla kalmamakta, halkların çıkarlarına ne kadar ters düştüklerini de ortaya koymaktadır. Onların bu konuları, halklarına karşı yerine getirmeleri gereken, ancak ısrarla kaçındıkları görevlerinin neler olduğunu da ortaya koymaktadır. Ve bu aynı zamanda, bölgemizde, tarihte ve günümüzde, emperyalizmin işbirlikleri vasıtasıyla karmakarışık bir hale getirdiği çelişkiler yumağının, nasıl çözüme kavuşacağı konusunda da birazcık sağduyu sahibi olan insanlar için, zengin deneylerle doludur.

Bin yıldan beridir süren mücadele konusunda, başta Türk basını olmak üzere, onunla beraber neredeyse nağmelerine kadar aynı telden çalan sahne sol ve reformist akımların yayın or-

ganları, inkarcılığa başvuruyor ve çarpıtmalarda bulunuyorlar. Ne pahasına olursa olsun yaşamak isteyen, haklı olan ve saygı duyulması gereken halk gerçekliğimize saldırmaktan çekinilmiyor. "Eşkyların hareketi, bölücü çıkış, yıkıcılık" Türk burjuvazisinin kendi katliamlarını gizlemek için, basını, radyosu ve televizyonunda tekrarladığı günlük nakaratlardır. Diğer taraftan PKK' ye, Apo'culuğa karşı kutsal ittifaklar kuran, yerli, işbirlikçi, reformist kesimler ve her zaman onunla işbirliği içinde olan sosyal şovenizmin, sorunları çarpıtması, gerçeğin ismini bir türlü koymak istememesi, sanki gelişmeler bir Önderlik olmaksızın kendiliğinden ortaya çıkıyormuş gibi davranmaları, Türk burjuvazisi kadar olsun namuslu olamamaları, ne pahasına olursa olsun direnişe isim olarak sahip çıkmaları, ama onu gerçekleştiren gücü ve direnişin kahramanlarını yerle bir etme konusunda, her türlü çılgınlığa başvuracak kadar sağduyu yoksunu olmaları gerçeği... Bu konuda söylenecek çok şey vardır. Akıtılan her damla ka-

nın, toprağa düşen her direniş kahramanının söyleyeceği, bu iflah olmazlara kabul ettireceği çok şey vardır.

Yüreğimizdeki pası ve üzerimizdeki betonları parçaladık

15 Ağustos yüce atılımını ve sonrasında gelişmelerle, PKK kendi Önderliğinde halkımızın makûs talihini yıkma yolunda, tarihsel bir adım atmıştır. Yüreğimiz üzerindeki pası, ondan da öte Türk burjuvazisinin deyişle beton kalıpların parçalanmış, halkımızın başucuna dikilen mezar taşlarını alıp fırlatmış, ölümü pek de kolay kabul etmeyecek bir halk gerçekliğinin ifadesi olmasını bilmiştir.

Elbette ki halen eksiklikler, zayıflıklar çok fazla ve yetkinleşme gereği var. Düşmanın hâlâ imha sevdasından vazgeçmeyecek kadar, bize hayat hakkı tanımaması söz konusu. Eskisi kadar kör bir inkarcılık tarzında olmasa da, ilerici insanlığın, hâlâ çok haksız bir biçimde halkımızın kaderine karşı ilgisizliğinin sürüp gitmesi gerçeği var. Ama bütün bunlara rağmen gerçekler inatçıdır. Ve hele halkların ilerici devrimci gerçekliği, çok daha fazla inatçıdır ve hakkını alma konusunda, her türlü baskıcı, gelişmiş barbarlık yöntemlerinden daha güçlüdür. Buna inanarak mücadeleyi sürdüren öncü, elbette ki susmayacaktır. Elbette ki bu barbarlıkları ve düzenbazlıkları açığa çıkaracak, kendi zayıflıklarını güce dönüştürmesini bilerek, kendisi için kader diye çizilen tüm geçersizliğini ortaya koyacak ve çağımızın en büyük haksızlığını ortadan kaldırmak için, büyük bir namus ve onur savaşını sonuna kadar götürmesini bilecektir.

“Armebrecher” In Berlin

Kasım ENGİN

Als ich die Bilder von Berlin gesehen habe, sind mir zuerst die faschistischen und Widerstand in Rewanduz gebrochen hat. Der deutsche General war einer von denen, die seitens psychopathischen Polizisten von den diesjährigen Newrozfeiern in den - Sinn gekommen und der deutsche General Moltke, der um die 1830 mit den Osmanen zusammen, den kurdischen der Osmanen zur Erneuerung ihrer Armee aus Prusya gebracht worden sind. Statt aber das Heer zu erneuern, haben sie durch die Brechungversuche des kurdischen Widerstandes im 18. Jahrhundert gemordet.

Ich weiß nicht, was für ein Unglück sich da gefunden hat, aber der deutsche Staat hat sich mit uns Kurden immer negativ auseinandergesetzt. Die erste Bekenntnis in Deutschland wurde durch einen kurdischen Maulwurf, Cafer Çetiner, durchgeführt. Vor diesem Bekenntnis hat Deutschland, fast schon

als Spezialbeauftragter in der NATO, gegen uns PKK'ler, besonders in der Mitte der 80er Jahre harte Angriffe gegen das kurdische Volk gestartet. Wieder war es Deutschland, die den Plan, der als “Düsseldorfer Gericht” in die Geschichte einging und die PKK als Terrororganisation einstuft, berief.

Deutschland hat uns nicht weniger leiden lassen

Die ersten Verbote, und auch alle anderen Anfänge des Unglücks haben mit Deutschland am Anfang gehabt.

Es ist möglich, Worte wie makaber, unglücklich und volksfeindlich mit Deutschland in Verbindung zu bringen. Speziell wenn es um die Kurden geht, hat sich Deutschland mehr als jeder andere verantwortlich gefühlt und hat uns nicht weniger leiden lassen, wie der faschistische unberechenbare Staat. Wir können sogar sagen, dass wahrschein-

lich Deutschland der Staat ist, der sich am meisten gegen die kurdische Freiheitsbewegung gestellt hat, diese am meisten angegriffen hat, unmenschliche Handlungen durchgeführt hat. Als ein Jugendlicher, der in Deutschland aufgewachsen ist, kann man das ohne Übertreibung aufführen.

Wieso können sie uns nicht ertragen

Ein Mensch kann die Frage nicht umgehen: Wieso so viel Feindschaft? Wieso wird der terroristische türkische Staat so offen unterstützt? Wieso so viel mit Waffen beliefert? Wieso greift man als Befürworter des faschistischen Staates, von den Christdemokraten bis zu den Sozial-Demokraten, von den Grünen bis zu den so genannten Rechten, die kurdische Freiheitsbewegung so sehr an? Wie schnell sind die Bilder von den Guerilla vergessen worden, die auf unmenschliche Weise an deutsche

Tanker gebunden am Boden geschliffen worden sind? Wieso ist das Senfgas, dass in Halepçe genutzt worden ist, in Deutschland patentiert?

Es ist möglich, weitere Fragen als Liste aufzuführen. Wieso könnt ihr uns nicht ertragen, wieso seit ihr so erbarmungslos, wieso ist euer Geist so auf Verbote eingerichtet? Und aus diesem Grund, solche Ali Cengiz Spiele?

Man denkt über die letzten Angriffe auf die kurdischen Jugendlichen in Berlin und versucht die Gründe zu finden.

Der Topf hat seinen Deckel gefunden

Wie bei jedem Pferderennen setzen die Imperialisten in jedem Gebiet, in denen sie sich befinden, auf den Jockey, mit dem sie am Besten ausnützen und unterdrücken können. Sie tun alles dafür, damit dieser Jockey gewinnen kann. Der Jockey von den Deutschen waren die Osmanen, der Jockey von den Osmanen waren die Deutschen. Die Deutschen wollten mit Hilfe der Osmanen in den Mittleren Osten einmarschieren, die Osmanen wollten sich mit der Unterstützung der Deutschen vor dem Untergang bewahren. Der Topf hat seinen Deckel gefunden. Durch die Verluste im 1. Weltkrieg ist Deutschland aus dem Mittleren Osten befördert worden und das Osmanische Reich ist vernichtet worden. Der Topf hat also seinen Deckel gefunden, aber weil der Topf leer war, hat man nur den Schlag des Deckels hören können.

Die Imperialisten können nicht so einfach von ihren Willen fern gehalten werden. Sie werden, egal was passiert, ob es nun lange oder kurze

Wege sind, immer die Möglichkeit suchen, wie sie wieder an die Schlüssel der Kolonialisierung gelangen können. Auch wenn dies die Lampe von Aladin ist, muss diese in ihre Hände gelangen.

Deutschland hatte aber mit der PSK gespielt

Es ist ja bekannt, dass England, Frankreich und Italien von sich aus in den Mittleren Osten eingezogen sind. Amerika hat ihren Stil beim Einmarsch richtig zu spüren gegeben. Der Kern ist, dass alle für ihre Vorteile so oder so einmarschiert sind. Die Engländer haben wegen der kurdischen Politik die KPD in die Hand genommen, die USA nutzte die Talabani Karte, Deutschland hingegen wollte Nord-Kurdistan durch Kemal Burkay, also die PSK in die Hand nehmen.

Aus heutiger Sicht bereut das England nicht so sehr, auch die USA nicht. Sie sind ja in Süd-Kurdistan einflussreich. Ja und Deutschland? Es hat nicht mal das P von SPK, von Burkay weht nicht mal ein Windchen.

Wieso ist aber Burkay in dieser Si-

uation? Der Grund dafür liegt darin, dass in den 80er Jahren die stärkste und wirkungsvollste kurdische Freiheitsbewegung im Norden, also im Mittleren Norden-Westen Kurdistans, die PSK war. Sie hat has einflussreichste Kraft alle anderen zurückgebliebenen, feudalen und kleinbürgerlichen Organisationen aus dem Weg geschoben und das kurdische Volk um sich gescharrt und wurde zur dominanten Kraft. Deutschland hatte aber mit der PSK gespielt.

Hinzukommt, dass Deutschland viel Mühen dafür gebraucht hatte, die PKK unter ihre Kontrolle zu bekommen. War alles umsonst. Der Anschein trog, Burkay und seine Linie hatten die Prüfung nicht bestanden, Deutschland hat keine Eintrittskarte nach Kurdistan erhalten. Wer war der Verantwortliche, die PKK? Welche der imperialistischen Mächte hat das kleinste Stück der Torte in Kurdistan? Deutschland! Wer ist dafür verantwortlich? Die PKK! Wenn man mit dieser Logik voranschreitet ist es klar, dass der Terrorismus in den letzten 20-30 Jahren und die Kriminalisierung kein

Ende gefunden haben.

haben und das kurdische Volk hat sich für die PKK entschieden. Es gibt also keine Repräsentationsmöglichkeit mehr für Deutschland in Kurdistan. Der Kuchen bringt keinen Gewinn für Deutschland. Die Rechnung ist aber, dass sie heute die kurdische Freiheitsbewegung mehr noch als die Türken angreifen. Deswegen werden die Personen und Vereine, die der kurdischen Freiheitsbewegung nahe stehen, schikaniert.

Wir verstehen das. Wir verstehen sogar mehr. Aber Deutschland darf dies nicht vergessen: Dieses Volk ist nicht so verzweifelt. Vor allem ist es nicht so, dass dieses Volk

**Es ist verständlich,
wieso sie uns am
meisten verfluchen**

Es ist auch eine Antwort dafür, dass sie terroristischer, als der Terrorstaat gegen die kurdischen Jugendlichen vorgehen. Es ist verständlich, wieso sie die Bilder unserer Führung verbieten. Es ist verständlich, wieso sie unsere Fahnen nicht wehen lassen. Dies obwohl wir das in der Türkei und in Kurdistan trotz allem gemacht haben. Es ist verständlich, wieso sie uns am meisten verfluchen. Es ist auch verständlich, wieso Schröder, der dem schein nach Sozialdemokrat ist und in den letzten Wahlen Präsident geworden ist, dem türkischen Staat hilft. Es ist auch verständlich, wieso so viele kurdische Politiker angegriffen und verhaftet werden. Es ist verständlich, wieso die kurdischen Vereine und Patrioten unter Druck gesetzt werden. Es ist verständlich, wieso

sie die Unterstützungsgelder unseres Volkes beschlagnahmen.

**Das kurdische Volk
hat sich für die
PKK entschieden**

Weiss denn die deutsche BKA nicht, dass die PKK nichts mit Drogen zu tun hat? Dass sie kein Geld wäscht, keine Waren schmuggelt und nur mit den Geldern des kurdischen Volkes auf den Beinen bleibt? Wissen sie denn nicht, wie ihre eigenen Agenten sie informieren? Sie wissen das, aber wieso gehen sie, mit auf Lug und Trug basierenden demagogischen Ausdrücken, so auf unser Volk und unsere Jugendlichen los? Die Begründung ist oben aufgeführt. Sie wollen auf diese Weise in den Osten, nach Kurdistan einmarschieren. Die Karte ist aber leer ausgegangen. Eher gesagt, ist es durch die Entwicklung der PKK und der Guerilla nicht mehr möglich, so eine Chance zu

niemanden hat. Heute hat es überall im Mittleren Osten Verteidigungskräfte, sie haben die Kraft dazu, genug Verluste zu erteilen. Außerdem, ist es nicht mehr das Volk von vor 20-30 Jahren. Es ist nun auch organisiert. Beschwört nicht die starken Gegenreaktionen dieses organisierten Volkes herauf. Die kleinste Mitteilung an dieses Volk genügt, um die gleichen Zustände zu schaffen, wie in den Straßen von Paris, als ausländische Jugendliche es verwüsteten. Sie hat mehr Kraft dazu als nötig.

Wir haben nun alles angesprochen. Die, die verstehen wollen, werden es verstehen. Die, die es verstehen müssen, haben es ganz sicher gut verstanden. Es gibt ein Ausdruck, der besagt, dass man seinen Verstand mit Käse und Brot gegessen hat. Wir hoffen, dass Deutschland endlich damit aufhört, seinen Verstand mit Käse und Brot zu essen.

Ne Yoldaşlarımızı Ne de Kendimizi Yok Ettirmeyelim

**Ruzgar Dorşin
AKİF**

Bir insan için yaşadıkları büyük derslerle doludur. Hele ki ilişkilendiği yoldaşları ile yaşadıkları konuşmaları bunları bir kez daha düşündüğünde daha derinden hisseder. Ve yaşamının kalan kısmını ise girdiği bu ilişkilerle diyaloglar la anlamlı kılar.

PKK toplumsallığı içerisinde bir kuşağı ifade ediyoruz

Bir dönemler bunlar belki daha derindi. Derin toplumsallık hem bireyin gerçekten özgür bir birey olduğu hem de toplumun özgür bir toplum olduğu bir toplumsallık şu an yok. Bizler de bu nedenle yeni bir toplumsallaşma arayışı içerisine girdik. Bizler için bunun yeri PKK toplumsallığıydı.

Genel anlamda toplumsallık zaman ve mekan koşulları içindeki faktörlerin etkisi ile kuşaklar oluşturuyor. Bizlerde bilinen toplumsal ilişkilerden etkile-

nen bireyler olarak PKK toplumsallığı içerisinde bir kuşağı ifade ediyoruz.

PKK’de bugüne kadar birçok kuşak oluşmuş. Belki burada hepsinin sosyolojik incelemesini yapmayacağız ama bir kaç isim belirterek bir hatırlamada bulunabiliriz. İlk oluşumda ideolojik grup dönemi oluşmuş kuşak. Sonra gerillacılığın başlangıcı ile ‘80’lerde oluşan ve büyüyen gerilla dönemi kuşağı. Sonra ‘90’lar kuşağı, savaşın en yoğunlaştığı dönemde oluştu.

Daha sonra ‘99’da Önderliğimizin esareti sürecinde katılan kuşak. Ve son olarak 2000 sonrası katılımlar. Aslında burada daha çok 2000 sonrasında katılan kuşaktan bahsetmek istiyorum.

2000 sonrasında katılan gençlerin belki de en ağır yaşadığı psikoloji düşmanın çürütme politikası eklenmesinde ki saldırdır. Peki neydi bu saldırı? Kapitalizmin temelde yapmış oldu-

ğu saldırı, yavaş yavaş, gözle görülmeyen düşünsel ölümdür. Fiziksel olmadığı için gözle görülmez.

PKK toplumsallığı içinde en yakıcı olan yoldaşlıktır

Gözle görülür bir saldırı olduğunda, karşı mücadele daha keskin ve derinden gelişir. Biz bu kuşak ise savaşın yakıcılığını ve öldürücülüğünden daha ziyade kapitalizmin ağır ama derinden ölümü ile karşılaştık. Ve bu ölümü çok fark edemedik. Zihinlerimize saldırıları, özgür birey ve toplum olmamız önüne çekilen setleri göremedik. İlişkilerimizde bir birimizi ne kadar zorladığımızı anlayamadık.

Oysa ki her bireyin, birey olmasını sağlayan en önemli etkenlerden biri de bizim toplumsal ilişki sistemimizdir. Hele ki PKK toplumsallığında bu daha derinden yaşanır. Yani klasik deyimle yoldaşlık ilişkilerimiz.

“Şimdiye kadar bizler, şahadetleri en çok parti tarihinde okuduk, anlam vermeye çalıştık. Sonra çalışmalar dayken akşam haberlerinde izledik, birlikte çalışma yürütmemiştik tanıyamıyorduk. Ama biz PKK sempatizani, çalışanı ya da kadrosuyduk onlarda PKK gerillasıydı. Şahadetleri bizleri üzüyordu. Şimdi ise birlikte çalıştığımız yoldaşlarımız şehit düşüyorlar. Ve daha derinden üzülüyoruz”

PKK gerillası denildiğinde ilk akla gelende yoldaşlıktır

Bugün PKK toplumsallığı içinde en yakıcı olan yoldaşlık tır. Adlarına devrimci diyen örgütlerle farkımız da budur. Bugün düşmanın bile zorunlu olarak kabul ettiği Yoldaşlığımız.

PKK gerillası denildiğinde ilk akla gelen de yoldaşlık tır. Hele ki bir çatışma içindeyseler kendilerinden çok yoldaşlarını düşünürler.

Bu bizde en yoğun yaşanan gerçektir. Kimileri için belki bu çok tekrar veya sıradan gelebilir. Ama bizler bunu çok derinden yaşıyor, hissediyor ve hissettiriyoruz.

Yukarıda da anlatmaya çalıştığım gibi bizim kuşağımız sistem içerisinde yaşadığımız gerçekliğe çok anlam veremiyorduk.

Bu da kapitalizmin bizim kuşağımız üzerindeki etkilerinden biridir. Şimdi biz de, bizden önceki kuşakların yaşadığı duyguları yaşamaya başladık. Tabi buna daha derin anlam

vermeye ihtiyacımız var.

Bir çoğumuz toplumsal alanda mücadele ediyor. Bizler de uzun bir süre toplumsal alanda mücadele yürüttük. Yoldaşlıklarımız geliyordu. Bu yoldaşlığın yakıcılığı savaş için de derinleşmemiştir.

İlk yaşananlar insan yaşamında belirleyici olur

Fiziksel anlamda yok olma riskinden uzak, ama kapitalizmin düşünsel ve duygusal saldırılarını da göremiyorduk. Sadece ilişkilendiğimiz, değer verdiğimiz, sevdiğimiz, saygı duyduğumuz yoldaşlarımız vardı. Ama biz halen ölümün yakıcılığını, kaybetmenin derin acısını yaşamadığımız için belki birbirimizi çok anlamsız kırdığımız dönemlerde olmuştur. Evet 2000 sonrasında katılan gençlik kadroları açısından artık şahadetler de yaşanmaya başladı. Kimileriyle uzun bir dönem birlikte olduğu-

muz, kimileriyle ise kısa dönemlerde yan yana kaldığımız ama büyük paylaştığımız yoldaşlarımızı kaybetmeye başladık. Bu da yeni katılımlarda bence yeni bir süreci başlattı. Ş. Botan ve daha birçok yoldaşımız şahsında yaşıyoruz, belki daha çok da yaşayacağız.

Şimdiye kadar bizler, şahadetleri en çok Parti tarihinde okuduk, anlam vermeye çalıştık. Sonra çalışmalardayken akşam haberlerinde izledik, birlikte çalışma yürütmemiştik tanımiyorduk. Ama biz PKK sempaticisi, çalışanı ya da kadrosuyduk onlarda PKK gerillasıydı. Şahadetleri bizleri üzüyordu. Şimdi ise birlikte çalıştığımız yoldaşlarımız şehit düşüyorlar. Ve daha derinden üzüyoruz.

Yaşamın kendisi büyük bir mücadele meydanıdır

Her yaşadığımız şahadet acısı ile yaşamdaki paylaşımlarımız önemini artırıyor. Bazen çok uzun süre birlikte kalmasan da bir gerilla çayını birlikte yudumlamak bile etkiler, derinden sarsabilir.

Hele de gençsen kimi şeyler sende daha yeni yaşıyorsan bunun acısı daha da büyüktür. İlk yaşananlar insan yaşamında belirleyici olur. Son dönemlerde yaşadığımız şahadetler bizlerde böylesi bir etkiye yol açıyor.

Çünkü bu yoldaşlarımızla şu an gençlik hareketinde yer alan birçok arkadaş Avrupa da, İran'da Türkiye'de ya da özgürlük dağlarında birlikte birçok şeyi paylaştılar. Bazen polis-İtlaat (İran devlet istihbaratı) kovalamacısından birlikte kurtuldular, kimi zaman bir eylem planlamasını birlikte yaptılar. Kimileri büyük kongreleri birlikte hazırladılar. Bir gerilla çayını

birlikte yudumladılar. Bir acıyı, bir hüznü, bir zorlanmayı birlikte yaşadılar. Evet yeni bir nesil yetişiyor. Biz oluşturduğumuz nesil için önceleri şöyle bir tanımlamaya gitmiştik. Yaşamın yakıcılığını, çok derinden yaşamadık. Her şey daha normal yaşandı. Ve bu normalliğin içinde bizler yalnızdık. Çünkü Önderliğimiz esaret altına alınmıştı. Bizden önceki nesiller Önderlikle hem düşünsel olarak birlikteydipler.

Özgürlüğün oluşamayacağı bir yaşamın içinde bulunmak an an ölümdür

Ve başladıkları devrimci yürüyüşte fiziksel anlamda da Önderlikle birlikte olmuşlardı. Aynı zamanda savaşın ölümcül yakıcılığını da hissetmişlerdi. Bizse Önderlikten düşünsel anlamda beslenmeye çalışıyorduk. Ama fiziksel olarak birlikte olmadığımız için yalnız hissediyorduk kendimizi. Hele ki savaşın ölümcül yakıcılığını yaşamayışımız bizleri belki kimi yönlerimizle za-yıfta bıraktı.

Hani bizler savaşı sadece bildik çatışmalarda aramayız. Yaşamın kendisi büyük bir mücadele meydana. Özgürlüğün oluşamayacağı bir yaşamın içinde bulunmak, an an ölümdür. En azından biz böyle bir tanımlamaya gitmişiz.

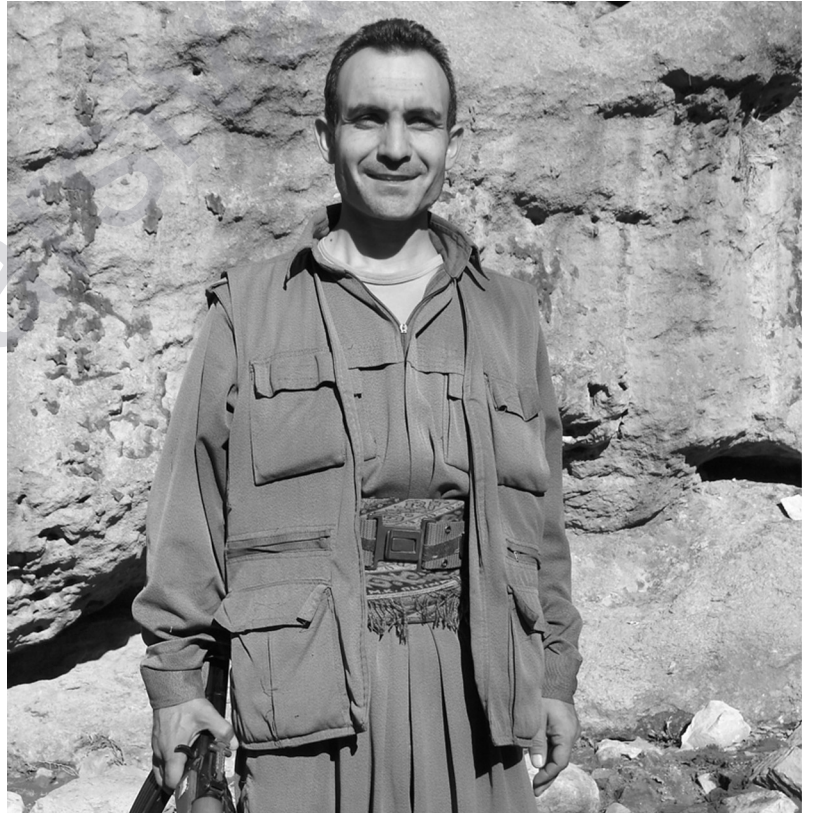
Özgürlük ideolojisi ile örgütlenmeyen bir yaşam, anlarda kapitalizmin kazandığı bir yaşamı oluşturur. Bu da özgürlüğün kaybettiği, kapitalizmin kazandığı bir yaşamdır. O yaşam ise özgürlük tutkunları için birer ölümdür. Bir devrimcinin buna izin vermesi yaşamda doğru savaşımı gerçekleştirememektir. Her an savaşta kaybetmektir değil mi? İşte

biz bunun yakıcılığını, son dönemlerde fark etmeye başladık. Doğru, sistemle girdiğimiz yaşam mücadelesinde kaybediyorduk. Ama işte bizler bunun yakıcılığını hissedemiyorduk. Neydi sorunumuz? Kapitalizm karşısındaki kaybedişlerimiz, bizden inceden alıp götürüyordu. Ve fark edemiyorduk. Bizden öncekilerin yaşamda kaybedişleri, ya bir yoldaşlarının kaybına oluyordu ya da bir mevziyi kaybetmeye oluyordu. Şimdi bizlerde bunları yaşıyoruz.

Savaşımız daha büyük olmalı

Botan yoldaşın şahadeti bir gençlik hareketi kadrosu olarak bende bu anlamlara neden oluyor. Çünkü Botan yoldaşın, Botan coğrafyası gibi sıcak, sevgi dolu, zor ama derin bir yoldaşlığı vardı.

Düşmanın her saldırısı karşısında zorlu dağ doruklarını açan Botan coğrafyası kadar büyük bir zihni ve yüreği vardı. Bu nedendir ki artık daha derin hissediyor ve hissettirme ihtiyacı duyuyorum. Belki kapitalizmin yaşamımızdan çaldıkları fark ettirmiyor. Ama yanımızdaki yoldaşlarımızı çalıyor. O yüzden savaşımız daha büyük olmalı. Özgür yaşamı örgütlemek için daha derin ilişkiler yaratmalıyız. Ve daha çok örgütlemeli, daha çok mücadele etmeliyiz. Savaşın yakıcılığı gün geçtikçe artıyor. Bu yakıcılık devrimin bütün alanlarında gerçekleşirken savaş daha da derinleşiyor. Bizlerde bu savaşın yaygınlığı içerisinde yoldaşlarımıza daha yoğun bir anlam vermeyi başarırız kişisel tarihimizde daha güçlü oluşurken, toplumsal devrim tarihimizde daha güçlü oluşur.

Şevên me Yên Zivistanê

**Fehîma
DEŞTAN**

Dema mirov di cihekî de mezin dibe û niştecihê wir be, di nava hiş, hest û cîhana xwe de li gora wir wêne û dirûvan ji xwe re avadike. Bi gelemperî em li beramberî xwezayê her dem bi sînor dimînin. Bedewbûn û hêza xwezayê nakeve pêş çavên me. Gelek mirov dema diçin baxçeyekî biçûk çend gul û daran dibînin; pêra efsûn dibin û coş jê digirin, lê nizanin ew coş û efsûn ji bo çi pê re çêdibe.

Em bi taybet gelê Kurd herî zêde têkiliya me bi xwezaya welatê me re di aliyê ruh, hest, derûnî, ramanî û ...heye lê belê di roja me ya îroyîn de gelek kes ji nava gelek sedemên siyasî, dagirkerî û jiyandê berê xwe didin derveyî welat û diçin bê ku li pey xwe binêrin. Neçarê jiyana biyanî bûnê dibin.

Lê ruxmî hemû zor û zehmetiyan jî, hest û ramanên me her dem bi yê xwezaya welatê me re geş dibe. Bi qêrîn û fixanên wê re em jî dinalin, bi bihara

wê re em şadibin, wekî çiyayên wê yên bilind her dem serê me jî bilinde.

Peywendiyên me û çiyayên weke evineke bêdawî her diçe fireh û geş dibe

Weke îro em gerîla çawa di nava çiyayên wê de dijîn û ew me di nava hemêza xwe de diparêze, weke dayîkekî me ber bi xwe de dikişîne. Peywendiyên me û çiyayên weke evineke bêdawî her diçe fireh û geş dibe.

Dema kesek ji derve tê û jî ime pirsîyar dibe “ma ev bû çend sal tu gerîlayî?” bersiva hevala bi giranî, panzdeh, bîst an deh salin, ji wan re seyr tê, lê ji me re asayî ye. ez dikarim bêjim gelek caran em bi xwe jî nizanin çawa evqas dem derbas bû. Ji ber ku her roj di nava wan çiyayên bilinde veguhurînan nû û ciwan çêdibin.

Em rasî gelek cihan tê ku di jiyana xwe ya berê de me dîmeneke wiha nedîtibû. Wê demê tenê tiştek

dikeve bîra mirov ew jî ev e, heta dawiya temenê xwe em li vir bin jî jiyaneke herî hêjaye. Bi rastî dema ku em biçûk bûn me her çar tiliyê xwe bilind dikir û lê temaşa dikir weke çawa em çar çiyayê bilind ber hev de bibînin. Ez dikarim bêjim yê min xeyalê min pêk hat. Jiber ku min Çarçêla dît û ew weke her çar tiliyê min bûn. Weke wan bedew û serbilind û reng bi reng bû. Lê govendê birastî jî weke xeyalekî ye. Dema mirov nebîne dibêje qey ew efsaneyekê kevnê.

Lê dema mirov dibîne wê demê ew efsane nûjen dibe û tê ber ekranê bîniya çav. Tu bixweze û nexwaze jî Govendê xwe dibe weke govendekî ji mirovên bedew û te neçar dihêle ku tu lê temaşe bike.

Jixwe ew girêdana ku bi bav û bapîran ve em jiyayî dikin. Ji bona dîtîna û jiyankirinê, em tevî ve şoreşê dibin. Tevî bûn tenê ji bo ku tu şer bike nîne, tevî bûn jiyaneke nava mercên azadiyê de jiyayî kirin. Her ciwanek

divê ku berî her tiştî çanda gelê xwe nasbike. Nasîn jî di nava wela-tê me de rêke wê tenê ew ku tu hem nasbikî, hem jî biparêzî. Ev tenê bi rêka tevî bûnê çêdibe. Tevlîbûn jî ew ku tu xizmetekî ji bo gelê xwe di dema ana de bikî.

Zagros zivistanan dibe bûk û cilên bûkanî li xwe dike

Bayê wan çiyayên me yê Zagrosê her çiqasî tund be jî, hêz û wê-rekiya mirov zêde dike. Li vir çiyayê me tenê rista dayikê nalîze. Ew weke pîreke zaniyar rêya rast şanî mirov dike. Carna jî weke ciwanekî bi me re dikeve pêşbaziyê. Di her demsalekî de, xwe bi rengê cewawaz dixemilîne.

Zivistanan dibe bûk û cilên bûkanî li xwe dike. Her ku em şefeqa sibê de radibin û berê xwe didin zagros, birastî jî em li ber bejin û bala wê efsûn dibin. Çavê me bar nagire ku em baş lê temaşe bikin.

Em bi sir û gupikên berfê re dilêrin, dest û piyên me dicemidin, lê dilê me ber bi xwe de direvîne. Bêveqetîn bi xwe ve dide girêdan. Em jî jê re dibin çav û kilê sibhanê. Dengê kenê me di nava xwe de vedşêre. Nizanim çawa bêjim bi rastî jî rengê wê çavên gerîla jî xweşik dike.

Li vir şevên çiyayê bi sebr û aramin. Ew finda ku em deh an panzeh heval li ber dirûnin û bi çavên xwe wê geş dikin, hêjayî cîhanekî bêsinore. Êrişên bayê êvara ku xwe li ser wê findê dikin, em bi destên xwe wê diparêzin.

Di nava agirê wê findê de pêşerojê bêmehma em xeyal dikin. Sibe ha beriya ku çûk ji xew rabin, evîndarên çiyayê radibin. Carekî din em

berê xwe didin wan rêçikên ber bi jar ve, dikevin rê û diçin. Ber bi jêr û jor de didome meşa me. Bi banga bilbil û şalûlan re em dizanin ku hemû hevalên me yên rê şiyarin û he-man demê de bi rê ketine. Em ne li gel hev bin jî, dilê me li gel heve.

Tiştêkî din jî em dizanin, dayikên me jî bi me re şiyarin û berê xwe didin ezmanan û ji bona me serkeftinê dixwazin. Wê demê tenê ev dikeve bîra me, em têbikoşîn û bi hev re azad jiyan bikin.

Çawa gerîla di dilê her kesê de ye, her kes jî di dilê gerîla deye. bi dilekî tijî bi hêvî em li benda biharê dimînin. Li ber çemekî em dest bi ve-

gotina hizrên xwe jî xwezayê re dikin. Xweşikbûna çiyayan ya bêhempa dilê me ji nû ve geş dike û mizgîniya rojekî nû dide me. Her kes piştî wê êvara sar berê xwe dide çiyayê. Bê ku kes hevpeyvîna gerîla û çiyayan bibhîze bi hev re diaxifin. Ev peywendî bi sala ne em û çiya bi hev re dijîn. Ew êvarên bi sira çiyayê re gerîla dikeve nava xeyalên roj derketinê re min xwestiye bînim ziman. Di çiyayê de ev şevên herî aramin. Çawa me gotibû xweza di nava veguhirînê de ye jiyana gerîla jî di nava tevgerêkî bêsekin de ye. ji ber ku li gorî şert û mercên ewlekariyê em xwe bi rêxistin dikin.

Siz Giderken ...

**Bedri
ADANIR**

Her şeye dair bir söz söylenebilir belki, her şeye dair bir tasavvur kurulabilir. Her şüire bir imge düşürülebilir belki, her resme bir renk dökülebilir.

Her zamana bir şeyler bahşedilebilir belki, her oluşa bir anlam yüklenebilir. Her doğuşta bir çığlık koparılabilir belki, her ölüme bir ağıt yakılabilir.

Ama bu başka bir şey. İzahatı güç bir matem değil, telaffuzu zor bir gerçeklik bu.

En acı ölümleri bile yaşamış bir halkın çocukları tarifsiz duygu alaşımlarını yaşadı siz giderken. Ölüm denen kalleşliği her gün yaşamış ve ölümü-öldürülmeyi olağan karşılamaya başlayan arkadaşlarımız olarak ilk kez üzüntü ötesini yaşıyoruz.

Çünkü, bu ölüm sizlere gitmedi. Çünkü bu ölüm, sizlerin umudu-heyecanı, arkadaşlığı, tepeden tırnağa insan olma gerçekliği karşısında cüce kaldı.

Kıyasıya yürütülen devrimci-demokratik mücadelenin ölüm ve şa-

hadet gerçekliğine hiç de yabancı olmadığını biliyorsunuz. Künyeleri nice arkadaş şahadetiyle dolu olan, yılların devrimci kadrolarının Diyarbakır'ın göbeğinde bu kadar büyük bir matem yaşamasının tek izahatı işte sizin abideleşen güzelliğiniz karşısında cüce kalan ölümdür belki de.

Yüreği ve yaşamı yüce siz iki arkadaşımızın, cüceleşen Azrail tarafından aramızdan götürülmesi acıtır içimizi.

**Ölümün sizlerden
dileyeceği bir özür
borcu var**

Ölümün sizlerden dileyeceği bir özür borcu var.

Çünkü sizler beklediğinizde o korkak davrandı. Ama hiç birimizin beklemediği bir anda, kendi yüzünü utanç peçesiyle örterek, korkakça, siz umut gülümlü arkadaşlarımızı alıp gitti.

Heval Cihan, heval Hüsnü. Sevgili Avarş ve Akgül. Daha uygulanacak nice düş varken, da-

ha yapımak için verilmiş nice söz varken... Sizleri yarım yaşadık işte. Geride bıraktıklarınız yarım kalmanın esrik tadını yarım yaşıyor işte. Şimdi kağıda dizilecek o kadar sözcük var ki... Ama sözcükler o kadar aciz kalıyor ki sizin yokluğunuzda... Nice "keşkeler" yükseliyor ülkenin dört bir yanında. Ve sözcükler çürüyor. Ağızlara "ölü cümlelerin çürümüş kelimeleri" birikiyor. Yüreklere sızgınlıklar artıyor.

**Diyarbakır
serhıldanının
çığılı çoğalıyor**

Siz giderken hep burada kalıyor anılarınız. Yeni yolda "referandum koşuşturmacısı" birikiyor. Bağlar'da Uğur için ilk eylem abideleşiyor. Xançepekte 2004'ün yenilgili ruhu tümenden ölüyor. Diyarbakır serhıldanının çığılı çoğalıyor. Siz giderken başlattığınız "Edî Bese" sonuç buluyor. Gidişinizle örgütlüyorsunuz on binleri. Siz gider-

"Asılı kalıyordu doymamış iki ömrün doyumsuz arkadaşlığında. Çağıldamaların hangisini hangi çürümüş sözcük karşılar ki... tutuk kalıyoruz birbirimizin karşısında. Avutmaların hangisine yaslansak, diyoruz. "farz edelim dersim dağlarına gönderdik" diyor bir arkadaş"

ken anılarının akınına uğruyor belleklerimiz. Koşuyolun'da sizi arıyordu tüm gözler. Herkesin yürek atışları her an bir yerlerden geleceymişsiniz gibi atıyordu. Gözlerimiz asılı kalıyordu gitmenize. Aslı kalıyordu didişmeler, yanlış arkadaşlıklar, ucuz yaklaşımlar.

Asılı kalıyordu doymamış iki ömrün doyumsuz arkadaşlığında. Çağıldamaların hangisini hangi çürümüş sözcük karşılar ki... tutuk kalıyor birbirimizin karşısında. Avutmaların hangisine yaslansak, diyoruz. "farz edelim dersim dağlarına gönderdik" diyor bir arkadaş.

Arkadaşlık ruhu siniyor hepimizin yüreğine

Ben farzet miyorum, öyle biliyorum. Öyle konuşmuştuk çünkü. Öyle sözleşmişsiniz tüm arkadaşlarla. Siz gülüyorsunuz giderken. Başarmının sevinci var dudaklarımızda. Başardınız Cihan heval, Hüsnü heval.

Başardınız sevgili Avaraş, sevgili Akgül; hep ölünce seven Kürtler geride kalanları sevmeyi öğreniyor. Birbirini sevmeyi öğreniyor herkes. Geride kalanlara son öğretini veriyorsunuz. Bütünleşmeyi bırakıyorsunuz bize. Arkadaşlık ruhu siniyor hepimizin yüreğine. Yakınlığımızdayken başarıyordunuz, uzaklara giderken de başardınız.

Görüşmek üzere

Yoldaş yitirdik, hawar!

*Çıkma artık karşımıza ölüm!
Çekme yıldızlarımızı göğün mavisinden!*

Çekme ki; aydınlansın karanlıklar!

Çekme ki; dönmesin çarkı kötülüklerin!

Çekme ki; sökülsün umudun şafağı!

Yine de sana yalvaracak değiliz;

ancak meydan okuyabiliriz bin bir suratlı cellatlarına!

Hala inanç muştulayabiliriz 'artık iflah olmam' dedirten 'makûs talihin' kanıksatıldığı yüreklere!

Tarih yazabiliriz, buruşmuş sayfalara kanımızla!

'Umudun sustuğu yerde' türkü söyleyebiliriz!

Alacalara kıvılcım, aydınlıklara selam çakabiliriz dağlarımızdan!

Ve sen eksilttikçe çoğalabiliriz en çok...

Gafilsin sen ölüm, gafil!

Bilesin ki, bu cihanda olmasa da bir ülkemiz, dağ gibi 'Cihan'ımız' var, 'doğmamış çocuklar ardılarımız' ...

Zavallısın sen ölüm, zavallı!

"Adın kalles olsun..." bu yüz den de!

Bin adın olsa da, bini de

kalles olsun...

Yoldaşlar!

Siz; karartılmış tarihi yeniden

*yazan tılsımın hiç sönmeyecek ışıkları,
inancı kırıldığı yerden toplayan ve dağıtan umut açıcıları,
gülümseyen yüzlerinizle, bitip tükenmek bilmeyen, inanç gözelerisiniz!*

*Gitmeseydiniz yoldaşlar; kalsaydı göğün mavisinde Güneş'e en yakın, en çok parlayan yıldızlarınız!
Gitmeseydiniz heval Hüsnü, gitmeseydiniz heval Cihan, hawar!*

*Kapanmasaydı gülümseyen gözleriniz,
hiç susmayacaksa da çığlığınız,
bir ses eksik bırakmasaydınız bizi...
Bir ses ağıt, bir ses acı, bir ses öfke fazla...*

*Yemin ediyoruz;
doğmamış çocuklar adına, söyleyecek daha çok sözü olanlar adına,
söylenmemiş son sözlerinizi haykırmak adına, ölümü utandırmak, umudu şahlandırmak adına,
"uğrunda ölecek kadar çok sevdiğimiz" yaşam adına yemin ediyoruz:
Dağarcıklarımıza kattığımız 'söylenmemiş son sözlerinizi' haykırmaya devam edeceğiz!
Avucumuzda sıktığımız taşları zulmün üstüne savurmaya devam edeceğiz!
Yoldaş yitirmenin acısı ve bilinciyle size layık asker, size layık yoldaş olacağız!*

Olmaz Sözü'nü Tanımayan Militan

Caferî SOR

"Gabar hep savaşıyla anılır, düşmana vurduğu darbeleriyle anılır. Ancak hep düşman tarafında özel politikalarla sarıldığı, kuşatıldığı unutulur. Düşman Gabarı bir nevi ekonomik ambargoya ilk gününden beri almıştır. Oraya erzak bırakmaz. İstisna olarak 93 yılı gösterilebilir, başka da Gabar da erzak sıkıntısı hep olmuştur. Öylesine bir dönemde Şervan imdada yetişmeye hazırdır. O 95-96 yılında, yıllardır kapanmış olan hatları açmasını bilmiştir. Yeni ilişkiler açarken eskileri tazelemiştir. Onda yok yoktur. Her konuya el atacak pozisyonda kendisini hazır görüyordu"

Botan daha doğrusu Mezra Botan hep kendi kendine yeten, kimseye ihtiyaç duymadan ayakta kalan bir halkın toprağına verilen adıdır.

Mezra Botan bunun için tarihinde düşmanlarının dikkatini ve öfkesini üzerine çekmiştir. Botan'a gelip hükmetmek isteyenler öncelikle kendi kendine idare eden yaşam tarzını tek başına ayakta kalışın imkanlarını yok etmeye çalışmışlardır.

Mezra Botanlılar coğrafik koşulların ağırlığı düşmanlarının, onlar çepeçevre kuşatmaları ve dünyayla bağlarını koparmalarından dolayı birazda setleşerek büyümüşlerdir.

Biraz da her şeye yetecek yetenekle donatılarak büyümüşlerdir, onlar doğal olarak yaşamın en ağırına cevaplar üretmek üzere yaşam yollarını çizmişlerdir.

Bunlar Botan özellikleri olarak adeta her Botanlıda bulunur. hele birey Botan'ın kalbi Gabar'da dünyaya gelmiş ise, taşların

içinde üzümleri yetiştirebiliyorsan, kayaları oarak su depolama kaynağı yaratıyor isen ve dağların Pire Sim gibi delerek bir günlük yolu beş dakikaya indire biliyorsun, orada tabiatın başka kuralları işliyordur.

Orada devrede olan tabiat anayla birleşerek, buluşarak yaşamak vardır ve orada yok yoktur.

Yaşam Şervan yoldaşı Botanlaştırmak büyütmüştür

Şervan yani Hakim Balkan arkadaşta bu top- raklarda yani Gabar ve köylerinden dünyaya gelmiştir. Yaşam şartları Şervan yoldaşı Botanlaştırmak büyütmüştür.

Şervan yoldaş ve ailesi Gabar'ı bırakmak zorunda kaldığında Cizre'ye yerleşirler, ancak yurtsever duygularından vazgeçmez o bu duygularını eyleme ge-

Şervan Derşev
Abdulhekim Balkan
Partiye Katılım 1989
Güney Kürdistan, Botan,
Gabar, Besta ve Zelê de
kalmış
Takım Komutanı
15 ağustos 1990'da
Cizre'deki eyleminden
dolayı tabanca ödülü
almış ve 1997 Garzan'da
(Siirt Baykan'da) şehit

çirmesini de bilir.

İlk kez Şervan yoldaşı 89 yılında Cizre'den Gabar'a milis olarak geldiğinde Birava Gire Cota yakınlarında gördüm. O dönemlerde kazalarda yanımıza gelen milis sayısı yok denilecek kadar azdı.

Bunun için Şervan yoldaş, yoldaşlarca değer görüyordu. Hem erzak sorunlarımızı çözmeye çalışıyor, hem de keşif çalışmalarını yürütüyordu. Ayrıca dönemin önde militanları olan Berivan Agal ve Adıl Aslanla Cizre'de çalışmalarında yer alarak birçok eylemi bizatihi gerçekleştiriyordu.

Onun kaldıraçağı silah büyük olmalıydı

Ulusal demokratik mücadelenin yükselişe geçtiği yıllardır. Düşman buna tahammül gösteremediği için Şirnak katliamına girişiyor ve önce milislere yöneliyor. Şervan yoldaş bu süreçte Zaxo'ya gidip yerleşiyor. Bu aralar evlenmiştir iki çocuğu da vardır. Zaxo da partiyle bağını koparmaz. Aktif milislik yapmaya devam eder. 92 yılında Güney savaşı öncesi süreçte milisliğin yetmediğini ve buna inanarak tümünden dağlardan inmemek üzere dağlara geliyor.

Güney savaşı bitiminde yapılan anlaşmalar temelinde Şervan yoldaşta bir kısım arkadaşla Zele'ye gidiyor. Ancak uzun sürmeden kendini dayatarak tekrar Haftanine oradan da Gabar'a geçiyor. Ben Şervan yoldaşı gerilla olarak Gabarın Şehit Osman tepesinde Haftanın de getirdiği grubun önünde heybetiyle karar gâha girerken gördüm.

Grup komutanı olmuştu. Belli tecrübeleri olmuştu. Ancak asıl komutanlaşmasını 93 yılında O Çiyaye Bızına'ya gönderilmesiyle yaşayacaktı. 93 ve 94 yılında yaşanan

Birçok çatışma, baskın ve eylemde başarı elde ediyor. O bu başarılarından dolayı birçok kez ödüle layık görülüyor. O küçük silah, yani tabanca taşımıyordu, kleş almıyordu. Onun kaldıraçağı silah, büyük olmalıydı. O BKC ve Karnas taşımayı dayatıyordu. Bunların olmadığı yerde G-3 taşırdı. O keskin nişanına güvendiği için çatışmalarda uzak mesafelerde de olsa düşmana isabet etmesinin de ustasıydı.

Onun gibi ender keskin nişancılar bulunuyordu. Belki de Botan yaşam tarzı doğuştan silahı hâkimiyeti Botan

evlatlarına veriyordu. O bilinmez ama Şervan yoldaş bir keskin nişancıydı. 94 Mayısında Gabar'da bayrak tepesine yapılan baskında istenilen sonuç elde edilmemişti. Tepe düşmemiştir. Onun için "niye böyle oldu" diye sorduğumda" ben tepeye eski G 3 yerine yeni bir G-3 almak için gitmiştim, bana mı soruyorsun" demiştir. Ashında onun nasıl işlerini sağlama alıp yaptığını bilen birisiydim, çünkü epeydir artık birlikteydik. Bazı kollar rollerini oynamayınca istenilen sonuç elde edilmemiştir.

Gabar savaşıyla düşmana vurduğu darbeleriyle anılır

Gabar hep savaşıyla anılır, düşmana vurduğu darbeleriyle anılır. Ancak hep düşman tarafında özel

politikalarla sarıldığı, kuşatıldığı unutulur. Düşman Gabarı bir nevi ekonomik ambargoya ilk gününden beri almıştır. Oraya erzak bırakmaz. İstisna olarak 93 yılı gösterilebilir, başka da Gabar da erzak sıkıntısı hep olmuştur. Öylesine bir dönemde Şervan imdada yetişmeye hazırdır. O 95-96 yılında, yıllardır kapanmış olan hatları açmasını bilmiştir. Yeni ilişkiler açarken eskileri tazelemiştir. Onda yok yoktur. Her konuya el atacak pozisyonda kendisini hazır görüyordu.

96 yılı Botan için özel yıllardır. Özelde de 96'nın ikinci yarısı Zap'ta yaşanan tasfiyeyi tümünden açığa çıkarmak için, Parmaksız Zeki'yi Önderlik Botan'a gönderir. Botan'a adım atar atmaz var olan erzakı hızla tüketmekte, arkadaşları sınır dışı-

Şehit Ahmet Repo

Şehit Şervan

na yoğunca çıkarmakta ve içeride kalınamayacağına gerekçe olarak erzaksızlığı göstererek parti yapısını buna ikna etmeye çalışarak, inançsızlaştırmaya çalışmaktadır. Gabar'da var olan -erzaktaki az buçuk bir şeydir-tüketilince (adada) kalınamaz bir yer olmuştur. Önderlik gelen raporlardan durumu netleştirerek tasfiyeci girişime hızla müdahale etmektedir.

Zeki denen savaş kaçınının oportünistin yerine Cemal ark yeniden Botan'a gönderiliyor o zaman Önderlik Cemal arkadaşına "yanına kimi alıyorsan al, bazılarını zaten ben göndermişim" demişti. Bazılarından bir tanesi de bendim. Önderlik sahasından yeni gelmiştim.

Cemal arkadaşla birlikte Haftanın'e geçtik. Genel durumlar çok vahimdi. Adeta içeri boşatılmış, kalanlar da gelme hazırlığındaydı. Ekim ayındayız yani sonbahar. O zaman Cemal arkadaş "bana git bak ne var ne yok, ne yapabiliriz" dedikten sonra ben Gabar'a gönderildim. Gabar'a gittiğimde Şervan arkadaş oradaydı. Durumlar hiçte iç açıcı değildi. Ne yapacaktık? Bunları Şer-

van'la tartıştıktan sonra, o bir değirmen yapabileceğini söyledi. Hızla çizimlerini yaparak işe başladı.

Şervan arkadaş fedakârlığıyla ödül olarak katılacaktı

Bizde Eruh'ta bederlerin üstünde buğdayları almıştık. Hem de 300 torba, dile kolay. Artık değirmemiz vardı çalışacaktı. Çünkü Şervanımız da vardı. Gurdelaya kurulan-ki sonradan düşman duyum alacak ve bunu imha etmek için operasyon yapacak bizde bırakmayarak değirmenimiz koruyacaktık. Buğdayımız vardı henüz başka bir şey yok. Bir taraftan hazırlık bir diğer taraftan eylemler peşindeyiz. Bir iki eylem çıkartıyoruz, yapı tekrar canlanıyor. Bu arada Cemal arkadaş aniden Botan karargâhıyla yanımıza çıkıverdi. Güç fazlaşmıştı.

Ne yapacaktık? Yanımızda Şervan vardı. Cemal arkadaş onunla tartıştıktan sonra bir ekonomi takımı oluşturdu, O'da bu takımın başına geçti. Gabar meyveleriyle tanıyordu. Artık Ekim ayının sonlarındayız hızla ceviz, badem, kuru üzüm, pekmez zey-

tin ve yağ derken, yetişen doğal ne varsa hızla toplanmaya başlandı. Zaman zaman da tüm güç çıkıp badem toplayacaktı. Bunlar yapılırken, Mişare köylerinden parasını vererek zoraki fasulye getirmiştik. O zaman orada görev yapan binbaşı "fasulyeyi aldınız ya yağla salçayı nereden getireceksiniz" diye kendince alay ediyordu. Bu söylem üzerine çetelelere ait 1000 koyun getirerek yağımızı da temin etmiştik. Herhalde binbaşı denen o adam çıldırması olacaktı. Çünkü salçayı da getirecektik, bulmasak ta karakoldan alacaktık. Ama bir yolunu bulup getirecektik. Ayakta kalabilecektik.

O bir fedakarlık timsaliydi O bir savaşçıydı

Artık kış olmuştu Botan'da ilk kez taktik eğitim devresi yani komutanların yetiştiği eğitim okulu açılmıştı. Şervan arkadaş çalışkanlığı, savaşkanlığı bir de fedakârlığıyla ödül olarak katılacaktı bu devreye. Tabii henüz devre başlamadan devrenin yerinin sağlam olması ve deşifre olmaması esas alınacaktı. İşte bu çalışma da ona verilmişti. kimsenin ruhu duymadan bir yeraltı hazırlayarak ödülünü kat be kat hak etmişti. Onun sarf ettiği yaratıcılıktan çok arkadaş yararlanmıştı, örgüt yararlanmıştı.

Botan konferansı yapıldıktan sonra güçler ve okulun öğrencileri yerlerine gittiler. Şervan arkadaş Bestler'e taşınan karargâhla orada kendi kendine yetecek ekonomi çalışmalarının başına geçecekti. Besta'da tüm güçlere yetecek buğday ekimi için tarla yeri sürülecekti.

Bunun için Gabar'a, beraberinde sabana yarayacak aletleri birlikte götürmüştü. Bahçeler ekti. Ve Botan'a

ilk sebze yetiştiren olarak tarihe isim yazacaktı. Doğaldır ki gerilla içerisinde, imkânsızlıklardan düşmanın yoğun saldırılarına rağmen bunlar yapılacaktı.

Patates vb şeyler düşmanın eline geçse de sonuç almaya-caktı. İşte zorlu bir süreci daha Şervan yoldaşla aşırıyorduk. Bu beceri ve yeteneğinden dolayı Cemal arkadaş bir ara bana “bir işi anlamadığı yoktur, her şeyi biliyor” diyerek ondan ne kadar etkilendiğini ifade edecekti. İşte Şervan buydu. O bir yaratıcılık efsanesiydi. O bir fedakârlık timsaliydi. O bir emek abidesiydi. O bir savaşçıydı.

Şervan bir yıldız olarak kayarken de ışınlarını saçarak gidiyordu

Savaşta sonuç olan keskin nişancıydı. Yaşamda sade olgun ve dürüst bir militandı. Yoldaşlıkta kusur etmeyen bir PKK’ li ve bağlılıkta sarsılmaz bir Apocu ydu.

Bu duruşuyla göz dolduran bir arkadaş olmuştu. Her yerde aranan militandı. Böyle olunca doğaldır ki herkes onu yanında isteyecekti. 97 yılında Garzan eyaleti Botan eyaletine -yaşanan kimi olumsuzluklardan dolayı- bağlanmıştı. Oraya X. isimdeki komutan arkadaş gidecekti. Cemal arkadaş “en iyilerini seç al, kimi istiyorsan götür” demişti. X. arkadaş kendi yönetimdeki arkadaşlarla önceliği Şervan yoldaşa vermişlerdi.

Onunla konuştuklarında O gönüllü kabul etmişti. Gidilecek saha çok zorluydu. Orada ayakta kalmak çok fazla önemliydi. Kato’ da yapılan düzenlemenin ardından tabur yola çıkmış, Garzan’a varıldığında ilk iş ilişkiler kurmaktı. Bu konuda usta olan Şervan yoldaş hemen görevlendirilmişti. Baykan’a gelmişlerdi, çetelerle ilişkilendikten sonra bir başka randevuya yine kendisi gitmişti. Ancak tarihi, ihanetçi, işbirlikçi Kürt’ün tekrar devreye girdiğini görecekti; kurdun, ağacı nasıl kurduğunu bir daha yaşayacaktık. Randevuya temiz duygularla, devrim için, halk için giden Şervan yoldaş, 97 yılında pusuya düşürülerek şehit edilecekti.

Yaşamda sade olgun ve dürüst bir militandı

Evet, olmazı olur yapan, yok yoktur diyen, her şeyi yapabileceğine güvenen ve bunu pratiğiyle hep ispatlayan Şervan, artık yoktu O şehitler kervanına katılmıştı. Artık bir yıldız, hem de en gürlü parlayanlardan olan biri daha kayıyordu. Kayarken de ışınlarını saçarak gidiyordu. Güzel yoldaş, unutulmaz yoldaş, yaratıcılığın sembolü yoldaş, yoldaşlığın yoldaşı. Seni hep anacağız, seni her yeni yaratımda anacağız. Seni hep sohbetlerimizde “yok yoktur” davranışıyla anacağız ve sana söz olsun ki, seni Kürdistan’ a abide olarak dizeceğiz.

Seni unutmayacağız!

‘Şehitlerimizin her biri bir parça vatan, her biri bir kahraman... onlar, özgür Kürdistan’ın vatanın çiçekleridir... Onlar, yeni özgür toplumda bir gül gibi dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi toplumun her bir köşesini süsleyecek ve özgürlük ateşinin sürekli aydınlatan alevleri olacaklar...’

Önder Apo

Gülten Kışanak En Interview ...

**Berçem
ADAR**

Née en 1961 à Elazığ, Gülten Kışanak est diplômée du secondaire à Xerpût (Elazığ) et entre, en 1978, à l'Université d'Amed (Diyarbakir) pour étudier le turc.

-Arrêtée à la suite du coup d'Etat de 1980, elle fait trois ans de prison à Amed

-Diplômée en journalisme, elle exerce la profession pendant plusieurs années et devient responsable du mouvement féministe.

-2003, elle est chargée des projets sociaux à la mairie Bağlar à Amed

-2007: elle est élue députée à Amed et entre au sein de l'Assemblée nationale turc en tant que membre du DTP.

-Votre vie étudiante a lieu au moment de fortes tensions politiques. Commençons par vos années passées au Öğretmen Lisesi d'Elazığ (équivalent de l'IUFM en France), si vous le voulez bien.

A l'époque de ma vie

lycéenne et universitaire, il y avait en Turquie le début des confrontations civiles. A Öğretmen Lisesi d'Elazığ, les groupes fascistes entraient en lutte avec le groupe de gauches et de communistes. L'établissement se fermait alors pour une semaine. A son ouverture, dès le deuxième jour de classe, les chaises volaient de tout part et l'établissement fermait de nouveau.

-La ville d'Elazığ est, depuis longtemps, connue pour être la ville de la contre-guérilla...

C'est vrai... Elazığ est une ville qui, à la fois, regroupait des forces d'oppositions, de gauches puissantes et efficaces mais où il y avait une contre-guérilla et des mouvements fascistes tout aussi importants. Raison pour laquelle de violentes confrontations avaient lieu. D'autant plus que l'on voulait y installer une confrontation entre Alevi et Sünni. Nous ressemblions davantage à

des acteurs politiques qu'à des étudiants, il faut le dire.

A Diyarbakir (Amed), on se concentrait toujours plus à l'identification des problèmes de la société et à la recherche de solutions. Lorsque j'étais étudiante à Diyarbakir, j'ai eu l'occasion d'approcher cette conscience kurde et de la sentir avec profondeur. A Elazığ, on parlait de la question kurde mais elle n'était abordée que de manière théorique. A Diyarbakir, j'ai eu l'occasion de l'aborder d'une autre manière. J'ai pu constater les difficultés et les conditions de vie à laquelle étaient confrontés les Kurdes en raison de leur identité. En d'autres termes, lors de ma vie universitaire à Diyarbakir, j'ai pu confronter les discussions théoriques qui avaient lieu au sein de la gauche à la vie réelle.

-Vous êtes aujourd'hui députée de Diyarbakir. Votre attachement à cette ville date-t-il de 1978?

Oui, mon attachement à

Diyarbakir date de 1978. Cette ville m'a beaucoup appris. Elle m'a appris la vie. J'ai été directement confrontée à la conscience kurde. Comme vous le savez, avant 1980, la politique se basait essentiellement sur des discussions d'ordres théoriques. On discutait et tentait d'apprendre la philosophie marxiste, leniniste. On lisait puis débattait.

À l'Université, j'avais tenté de lire "Capitale". Dans cette lutte, notre position exigeait une connaissance idéologique complète, parfaite et une capacité à définir les choses. Pas pour les changer. À Diyarbakir, je me suis rendue compte que cela ne suffisait pas, qu'il fallait passer à l'action et changer les choses. Ces discussions, ces débats idéologiques et théoriques devaient être confrontés à la vie réelle, il devait y avoir un retour parmi le peuple.

-Après vos années en prison, vo-

us avez étudié à l'université Ege et vous êtes lancée dans le journalisme. Pourquoi le journalisme?

C'est par simple hasard que je me suis retrouvée à étudier le journalisme à l'université d'Ege. La torture explique sans doute la chose je ne sais pas mais j'ai pu entrer à l'Université avec un bon résultat sans que je n'ai eu à avoir de cours privés et sans même aucune révision. L'entrée à la Fac était un hasard mais le choix du journalisme, lui, ne l'était pas. C'était une matière dans laquelle je pensais pouvoir dire ce que je pense et continuer le combat. J'avais une approche quelque peu idéaliste. Je pensais qu'une fois devenue journaliste, je pourrais dire tout ce que je pense, écrire tout ce que j'ai à dire, être lu et écouté. Trois mois de stages au Journal Güneş et mon idéal n'était plus...

-Par la suite, vous avez pris pla-

ce au sein de la presse kurde. Pouvez-vous nous raconter cette période?

Oui, à l'époque, le développement des mouvements sociaux et la mobilisation des Kurdes étant, des amis et moi avons mis au point le journal Toplumsal Direniş et j'ai continué dans le journalisme moi qui au départ voulait arrêter. J'ai été ensuite à Istanbul où j'ai travaillé pour le journal Yeni Ülke (nouveau pays). Puis j'ai travaillé à la création du journal Gündem et j'y ai exercé des fonctions dans la ville d'Adana. Je suis retournée sur Istanbul quelques temps plus tard et suis devenue rédactrice en chef du journal Özgür Ülke. En parallèle, avec le développement du mouvement féministe, j'ai commencé à préparer des rubriques pour la femme au sein du journal.

En 97, le mouvement de libération de la femme s'est amplifié et j'ai commencé à prendre part à leur combat. En ce sens, plus qu'une femme politique, je me définirais comme femme de presse et féministe. Plus tard, je suis partie à Diyarbakir pour continuer mon combat au sein du mouvement féministe.

-Percevez-vous des différences entre les journaux d'oppositions de l'époque et ceux d'aujourd'hui?

Je perçois les difficultés à lesquelles sont confrontées aujourd'hui les journalistes d'oppositions. Le journal sort à peine que les procès judiciaires sont enclenchés et le journal est contraint à la fermeture. Il n'y a que peu de temps entre chaque étape. Au moins, autrefois, nous pouvi-

ons faire vivre le journal pendant 7-8 mois. Ils ordonnaient la saisie des journaux imprimés, les procès s'ouvraient mais nous diffusions quand même le journal jusque la décision judiciaire. Ca prenait 7-8 mois. Seuls un ou deux de nos journaux avaient pu être sauvés de la censure. Aujourd'hui, la presse est davantage malmenée. La réaction de la Turquie par rapport à la question kurde, la liberté d'expression et de pensée dans ce domaine ont régressé, comparé aux années 90. Je travaillais au sein de la presse kurde lors de ces années critiques.

La plupart du temps, nous ne trouvions pas d'imprimerie pour publier nos journaux. Mais malgré toutes les difficultés, nous n'hésitions pas à faire les titres du genre "Ma fille s'est mariée au Kurdistan"...etc. Nos bureaux de presses fonctionnaient à la manière des associations civiles. Nous ne faisons pas simplement du journalisme. Ceux qui avaient des réunions diplomatiques ou voulaient prendre contact avec la ville entraient et sortaient de nos bureaux. Nos journalistes étaient comme des acteurs politiques. Ce qui n'empêchait pas l'existence du journal *Yeni Ülke*.

Le bombardement des bureaux de presse *Özgür Ülke* avait ouvert une nouvelle période. La censure y devenait beaucoup plus effective. A cette période, la justice contrôlait nos parutions. Le juge ordonnait, au soir, la saisie des journaux par un document officiel... document sur lequel il laissait quelques blancs puis le remettait aux forces de l'ordre. Les policiers allaient attendre près de l'imprimerie. Dès la sortie des journaux, ils remplissaient les blancs.

Du genre "En raison de telle une, vos journaux sont saisis". Puis les saisissaient Un soir, jusque 5h 00 du matin, nous avons reçu 7 interdictions successives. Nous, nous attendions. A 18h00, une première saisine avait été ordonnée puis elles se sont succédées. Jusque 05h00 du matin.

La dernière nous interdisait la publication de la photo d' *Öcalan*. Alors nous avons retiré la photo et avons quand même demandé le tirage du journal malgré des rubriques vides.

On pouvait à l'époque affronter la justice et tenter de passer entre les mailles du filet. Aujourd'hui, ce n'est plus possible. La sanction est immédiate.

-Vous vous êtes lancée ensuite dans la politique. Pourquoi?

A vrai dire, je ne sais pas vraiment comment m'est venue l'idée. Toute ma vie, je me suis demandée comment je voulais vivre et de quel avenir je voulais mais la politique est un domaine autre. Se mettre à nu dans la représentation politique est vraiment très différent. Je pense que le mouvement féministe a eu son effet. Le féminisme a eu un large impact sur les femmes kurdes. Les femmes kurdes sont au premier plan lorsqu'il s'agit de manifestations et de luttes.

Le problème c'est qu'elles rentrent chez elles ensuite. Ce fut également le cas dans l'essai du socia-

lisme. Le mouvement de libération du peuple kurde a besoin de la présence des femmes kurdes dans la rue, lors des manifestations. Il a besoin de leurs paroles, de leurs expressions et de leurs volontés. Et il y a, à ce titre, un véritable soulèvement. Aujourd'hui, les femmes kurdes sont dans l'arène en tant qu'actrices politiques. Il faut souligner ce point qui me semble important.

-Devenir députée était une de vos idées?

Non, si ça ne tenait qu'à moi je n'aurais pas choisi la scène politique. Mais ayant été encouragée par l'ensemble du mouvement féministe, je me suis proposée comme candidate. J'ai pris part à la politique avec l'idée finalement que les féministes et plus largement les femmes devaient être représentées sur la scène politique. Comme je l'ai indiqué précédemment, je me définirais plus comme une femme de presse et une féministe qu'à une politicienne.

-Et comment le peuple a-t-il perçu votre statut politique?

Lors des précédentes élections, il y avait des débats et des discussions qui portaient sur l'efficacité de la femme en politique. Certains disaient que les élections seraient perdues si une candidate se présentait, que la population locale n'acceptait pas les femmes en politique. Lors de ces dernières élections, de tels propos n'étaient plus vraiment et ces penseurs étaient quelque peu confus. Parce qu'au contraire il y avait une réelle confiance à l'égard des candidates. Je raconterais une anecdote.

C'était juste après les élections, nous étions partis rendre visite aux électeurs dans les circonscriptions pour les remercier de leurs confiances et leurs votes.

J'ai été à Silvan. Là bas, un très vieil homme s'est approché et m'a dit "Je viens de faire mes ablutions mais tant pis je vais quand même t'embrasser et te féliciter". Il m'a pris dans ses bras et a ajouté "Extraordinaire ce combat. Il m'a fait voté pour une femme à mon âge". C'est qu'il y a un point d'accord entre le combat générale et le combat de la femme et les gens, quelques soient leurs jugements personnels, n'ont pas de préjugés à l'égard de la femme parce qu'ils ont confiance en ce combat général.

Et il y a un avantage à être une candidate. Lors des élections, vous vous rendez dans les villages et les places publics sont essentiellement occupés par les hommes. Ce sont eux qui s'occupent de la politique, qui rencontrent et discutent avec les acteurs politiques.

Mais lorsque vous êtes une femme politique, vous voyez qu'à la première fenêtre, une femme observe derrière le rideau, vous en voyez une autre devant sa porte et deux minutes plus tard vous vous rendez compte que toutes les femmes se sont rassemblées sur la place.

-La présence des députées kurdes au sein de l'Assemblée nationale turc a-t-elle marqué un tournant?

A l'heure actuelle, 40% des députés membres du DTP sont des femmes. C'est un taux qui n'avait jamais été atteint dans l'Histoire de la

République turque. Et l'on peut dire que la présence des femmes kurdes dans l'activité politique a posé une contrainte aux autres partis politiques qui ont dû adopter la même attitude et mettre en avant des femmes politiques. En terme de qualité, les députées kurdes ont fait un certain effet. Dans les coulisses de l'Assemblée, les journalistes disaient "Nous les femmes pensions que nous ne serions que des vitrines au sein de l'Assemblée mais ce n'est pas du tout le cas. C'est pratiquement les femmes qui dirigent le DTP".

En effet, les députées membres des autres partis politiques ne sont pas vraiment actives. Elles viennent et s'assoient. Elles ne disent pas grand chose au sein de leur propre parti politique, non plus.

Mais les femmes kurdes interviennent sur tous les sujets. Qu'il s'agisse du budget, de la finance ou tout autre sujet... nous prenons la parole, critiquons, analysons, nous n'hésitons à dire ce que nous pensons...

-Pour finir, avez-vous quelque chose à rajouter?

Etre aussi actif pourrait être perçu comme difficile pour les gens mais c'est réellement plaisant. Penser l'avenir, s'exprimer à son sujet, c'est comme être une simple goutte d'eau dans un océan et c'est très intéressant. J'appelle les femmes à participer à l'activité politique malgré toutes les difficultés et vous souhaite une bonne continuation.

Interview accordé à Murat Alpa-
vut, d'Ozgur Politika. Traduit par
Berçem Adar.

Kürt Gençliğinin Saldırlara Karşı Duyduğu Öfke Festivalin Coşkusuyla Birleşti

**Ciwanen
AZAD**

Almanya'nın Köln kentinde bu yıl 11.'si gerçekleştirilen Mazlum Doğan Gençlik ve Spor Festivali'ne Almanya, Hollanda ve Belçika gibi Avrupa ülkelerinde yaşayan binlerce Kürt genci akın etti. Kürt gençlerinin büyük coşkusuna sahne olan festival alanında Avrupa devletlerinin Kürtlere yönelik baskı ve ikiyüzlü politikaları da öfkeyle kınandı.

Köln kentinde bulunan Süd Station'da "Azadi Jibo Serok Apo" sloganı ile gerçekleşen 11. Mazlum Doğan Gençlik ve Spor Festivali'nde Kürt gençleri yasaklar ve saldırılara karşı tepkilerini bu yıl en öfkeli sloganlarıyla ve coşkularıyla gösterdi. Festival boyunca, "Bijî Serok Apo", "Be Serok jîyan nabe", "Terörist Türki" sloganları atan gençler, Almanya'nın ROJ TV'yi yasaklamasını kınadı. Festival stadi gençlerin sloganlarıyla adeta inledi.

Saat 11:30'da gençlerin

resmi geçiş töreni ile başlayan festivalin yapıldığı stadın etrafında Mazlum Doğan ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde şehit düşen bir çok devrim şehidinin posterleri asıldı. Son dönemde şehit düşen Adıl, Kurtay, Botan, Cihan, Hüsnü, Devrim, ve daha bir çok öncü şehidin posterinin yanısıra "Apocu gençliğin devrimci direnişi zaferin teminatıdır", "Dağlarda arama Apocular her yerde", "Feddaileşelim Başkan Apo'yu özgürleştirelim", "Her tişt Jibo Reber Apo" yazılı pankartlar sahanın dört bir tarafına asıldı.

En önde çocukları Koma Civakên Kurdistan (KCK) Önderi Abdullah Öcalan'ın posterlerini taşıdığı geçiş töreninde futbol, karate, kickbox, boks, atletizm, salon oyunları, masa tenisi, santranç gibi dallarda yarışan sporcular da yer aldı. Almanya İçişleri Bakanlığı'nın ROJ TV'yi yasaklama kararını da protesto eden gençler, üstünde

ROJ TV ambleminin bulunduğu "Verboten in BRD" yazılı dövizleri havaya kaldırdı. Festivale yoğun ilgi gösteren Alman medyası, gençlerle ROJ TV yasağına karşı röportajlar yaptı.

Yağmurlu havaya rağmen coşkunun eksilmediği festivalde, Alman polisi de yoğun önlemler aldı. Ancak gençlerin coşkusu karşısında polisin oluşturmaya çalıştığı psikolojik baskı neredeyse hissedilmedi ve polisin varlığı gençlerin daha coşkulu ve şiddetli slogan atmalarına, PKK ve Önderliği daha güçlü sahiplenmelerine, her tarafta Önder Apo ve PKK bayrakları sallamalarına yol açtı.

Koma Civakên Kurdistan KCK festivale bir mesaj gönderdi. Mesajda tüm yaşam alanlarında Kürt gençliğinin kendi asli mücadele görevlerine sahip çıkması çağrısı yer alırken aynı zamanda Alman devletinin ROJ TV yasağı da şiddetle kınandı

“Almanya’nın aldığı bu hukuksuzluk kararıyla birlikte Avrupa ülkeleri de, Kürtler’e karşı ikiyüzlü davranmaya başladı. Bu insan hakları ve demokrasi ayıbıdır. Buna son verilmelidir.” denilen mesajda devamlı “iyilik ve kötülük sürecini yaşıyoruz. Tarihte olduğu gibi iyilikten yana olan biz özgürlük hareketi kısa bir süre içinde zafere gideceğimize inanıyoruz. Bütün Kürt gençleri, bu iyilik ve doğruluktan yana olan mücadelemizin etrafında birleşmeli ve mücadele etmelidir. Gün her zamankiden daha fazla mücadeleye katılma ve özgürlükte ısrarlı olma gündür” denildi.

Kürt gençlerinin canla, başla mücadeleye katılmalılar

Mazlum Doğan Gençlik ve Spor Festivali’ne HPG tarafından da mesaj gönderildi. Okunan HPG mesajında, Ocalan’ın üzerindeki tecride dikkat

çekilerek, tecride derhal son verilmesi için tüm Kürt gençlerinin canla, başla mücadeleye katılmaları gerektiği belirtildi. Mesajda “Türk ordusu, hükümeti ve bütün kurumları adeta çıldırmaşçasına hiçbir savaş hukukuna uymamakta, her türlü insanlık dışı faşizan ve ırkçı yöntemle halkımıza, hareketimize ve Önderliğimize saldırmaktadır. Buna karşı Kürt halkının direnen onuru, onun gençliği, geleceği ve özgürlüğünün teminatı olarak kutsal meşru savunma savaşımızı daha fazla geliştirmekten başka seçeneğimiz yoktur” denildi. Mesajın devamında “Bu insanlık dışı saldırılara karşı direnmek ve halkımızı zafere götürmenin yolu Erdalca, Kemal Pirce, Beritan ve Zilanca direnmekten geçer. Kürt gençliği olarak daha fazla Agitleşmeli, Kurtay ve Adil yoldaşların emrinde halkın özgürlük savaşımına kendisini adayan birer gerilla olmayı başarmalıyız” denildi.

Festival alanı bir çok çadır ve

şanda ev sahipliği yaptı. Yine her yıl olduğu gibi şandların önü festival boyunca kalabalıktı.

Festival aynı zamanda Kürt gençleri açısından bir buluşma sahası oldu

Festivalde kültür programının yanında çeşitli dallarda spor aktiviteleri de iç içe gerçekleştirildi. Kültür programı çerçevesinde bir çok sanatçı sahneye çıktı. İlk olarak Şıvan Erdal sahne aldı. Daha sonra sırasıyla İbrahim Rojhilat, Koma Rewşen, Koma Hemdem, Serhado-Eiskalt grubu, Zozan ile Amed ve Grup Seyran sırasıyla sahne alarak, söyledikleri farklı müzik tarzlarıyla gençleri coşturdu. Tüm sanatçılar içinde kitleyi bu yılda en fazla coşturan Kürtçe hip-ap tarzında müzik yapan sanatçı Serhado oldu. Bütün gençlerin bir anda “Biji Serok Apo!” sloganları eşliğinde programını sunan

Serhado başari bir performans gösterdi. Festivalde Baran Kültür Evi bünyesinde çalışmalarını yürüten halk oyunları ekibi de Amed yöresine ait figürleri sergiledi.

Festival boyunca birçok dalda yarışmalar gerçekleştirildi. Festival öncesinde Almanya, Hollanda ve Belçika'da gerçekleştirilen ve onlarca Kürt takımının katıldığı turnuvalarda tüm rakiplerini eleyerek finale kalan Fortuna Kurden Spor (Berlin) ile Mezopotamya Gençlik Spor (Den Haag) şampiyonluk için karşılaştı. Yağan yağmur altında yapılan karşılaşma büyük bir mücadeleye sahne oldu. Fortuna Kurden Sporun güçlü bir performans sergilemesine rağmen Mezopotamya Gençlik Spor, Fortuna Kurden Spor'u 3-2 yenerek, bu yılın şampiyonu oldu. Fortuna Kurden Spor ise ikincilik kupasını aldı. Üçüncülük kupası ise festivale Frankfurt'tan katılan Serhildan Spor'un oldu. Festivalde en centilmen takım Kurdistan-Eckenförder,

en iyi futbolcu Azadispor'dan Ercan Arslan, en iyi kaleci Köln Botanspor'dan Cevdet Yıldırım seçildi.

Festivalde futbol dışındaki spor dallarında yarışan ve ödül almaya hak kazanan sporculara da ödülleri verildi

Festivalde bu yıl da spor karşılaşmalarında kimi amatörliklere rastlandı. Bu konuda görüşlerine başvurduğumuz Festival Tertip Komitesinden Gernas Herekol şunları söyledi: "Bu festivali kendi öz gücümüze dayanarak halkımızın desteğiyle yapıyoruz. Biz zaten sistemin yaptığı gibi Spora büyük sermayeler yatırarak onu bir rant ve çıkar kapısı haline getirmek amacında değiliz. O anlamda tekelleşme biçimindeki profesyonelleşmeye de karşıyız. Amatörlüğün belki de sporun gerçek amacına uygun yapılmasına daha fazla katkı sunduğunu düşünüyoruz.

Mevcut durumda kapitalist sistem

sporun bir güç gösterisi alanı, rant ve çıkar kavgası, milliyetçilik ve şovenist kapışmaların aracı haline getirmiştir. Yine kitleleri gerçek gündemlerinden koparmanın en önemli aracı olarak adeta bir uyuşturucu silah gibi kullanılıyor. Bizde ise sporun amacı ne ünlenmek, ne para kazanmak ve ne de milliyetçilik yapmak ya da güç gösterisinde bulunmaktır. Temel amacımız başta sporun kardeşlik, birlik ve dayanışma özelliğini açığa çıkarmak, sporu, gençlerimizin halkımızın temel sorunları etrafında bir araya gelmesini ve mücadeleye akmasını sağlayan bir vesile olarak ele almaktır. Aynı zamanda gençlerin bedensel ve ruhsal eğitimini geliştirdiği ve kolektif kültürün şekillendirildiği bir alan olarak sporu gerçek anlamına ve amacına kavuşturmak. Kısacası sistemin spor anlayışına karşı alternatif bir spor anlayışını bu mütevazı çabalarımızla geliştirmeye çalışıyoruz bir anlamda. Bu anlamda bu festivalin her dalında yarışan sporcular

zaten gönüllüce ve istekle bilinçli bir biçimde katılmaktadırlar. Ancak bu durum yine de yaşanan kimi yetersizlikleri haklı göstermiyor.

Bu yılki festival bizim gelecek yılki festivali daha güçlü, daha hazırlıklı ve daha sorunsuz yapmamız için güçlü derslerle doludur. Festivalin tüm ayrıntılarını dosya haline getiriyoruz, önümüzdeki yıla güçlü dersler bırakıyoruz. Ama yetersizliklerine rağmen festivalimiz başarılı ve güzel bir festival olmuştur. katılan herkese, tüm sporculara bize güç kattıklarından olayı teşekkür ediyoruz, ülke topraklarımızda, özgür günlerde nice nice festivallere diyoruz. “

Festivalde Kürt sanatçılarından oluşan Akademispor ile şampiyon Mezopotamya Gençlik Sporun dostluk maçı büyük ilgi topladı. Hozan Şemdinin antrenörlüğünde sahaya çıkan Akademi Sporun oyuncuları arasında Kawa, Diyar ve Peywan gibi sanatçılar da vardı. 30 dakika süren maçta Akademispor, Mezopo-

tamya Gençlik Spor’u 4-2 yendi.

Festivalin coşkusu belirlenen program süresini aşarak akşam saat 20 dolaylarında çekilen halaylarla son buldu. Bu yıl da festivale katılan gençler bir kez daha tüm değerlerine bağlılıklarını festivalin şiarı ve sloganlarıyla güçlü bir şekilde dile ge-

tirirdiler. Yine tertip komitesinin de belirttiği gibi 11. Mazlum Doğan Gençlik Spor ve Kültür Festivali Avrupa’daki Kürt gençliği açısından 2. Edi Bese hamlesinin ilk önemli kitlesel eylemi oldu. 3 Alman turistin HPG tarafından gözaltına alınması sürecine denk gelen festival kitlesel anlamda son yılların en kalabalık festivali oldu.

Alman medyasının tüm dikkatini üzerine çekti

Özellikle Almanya’da Son dönemde yoğunlaşan ve ROJ TV yasağıyla zirveleşen Kürt karşıtı politikalar karşısında Kürt gençliğinin oldukça anlamlı bir cevabı oldu ve önemli mesajlar verdi. Bild gibi Hürriyet gazetesinin ikizi olan kimi yayın organlarının tek yanlı yayın ve çarpıtmalarına rağmen 11. Mazlum Doğan Gençlik Festivali siyasal bakımdan da önemli etkiler bıraktı ve gelecek yıllara dair tecrübelerimizi ve başarı umutlarımızı büyüterek amacına ulaştı.

Gerillanın Başarısı Festivali Coşturdu

Cem KAYA:

İlk defa geliyorum bu festivale, bence katılım da süper gençler de çoğunlukta. Katıldığım için çok memnunum. Organizasyonda halay çekmek için boş alan ayarlansaydı biraz daha iyi olurdu çünkü gençler hepsi süper. Her şey çok güzel geçiyor. Bir dahaki festivalde görüşmek üzere.

Garip ÖGE

Mazlum Doğan festivali gençler için kültür ve dillerini unutmamaları ve Kürdistan'a sahip çıkmaları için kendilerini Avrupa da kaybetmemeleri için büyük bir etkinlik. Çok coşkulu, her kes sevinçli her kes ne için katıldığının farkında. Önderlik ve Kürdistan için buradayız. PKK'yi terör listesinden çıkmasını istiyoruz. Ayrıca ROJ TV kanalı üzerine olan baskıları kınıyoruz. ROJ TV gerçeklerin kanalıdır.

Ciwan:

Saarbrücken'den katılıyorum Mazlum Doğan Kültür Gençlik Festivalini bütün coşkuyla biz de kutlamaya geldik. Çok coşkulu geçiyor. Bütün arkadaşlarım çok canlı, çok sıcak bir atmosferde devam ediyor. Gerillanın Zap'ta ve Oramar'da ve en son Bezele karakolunda bütün gerillanın hamseli ve başarısı bura-

ya da yansıtıyor. Ve biz bunu burada da görüyoruz. Kürt gençleri her zaman ayaktadır ve ayakta olacaktır. Ve buna inancım sonsuzdur.

Festival benim gördüğüm kadarıyla şu ana kadar ciddi bir sorun yok. Yani organize iyidir. Yalnız spor etkinlikleri biraz daha sistemli olsaydı katılım daha çok olurdu onun dışında ciddi bir eksiklik yok. Organize iyidir. Her yıl biraz daha özgürlüğe yaklaştığımızı inanıyorum içimizde ve kanımızda yaşıyoruz. Ve Başkan Apo'yu kurtaracak olanlar bu gençler olacak. Ve buna inancımız her zaman yüksektir. Bu gençler Başkan Apo'yu ve Kürdistan'ı da özgürlüğe kavuşturacaklardır.

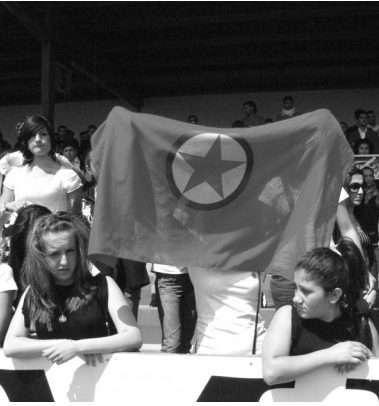

Güler AYAZ:

Festival geçen senekinden daha güzel daha canlı ve daha iyi geçiyor. Tam Alman devletinin bize yaptığı

baskılardan dolayı gençlerimiz buna tepki gösteriyorlar. Biz buna tepki gösteriyoruz. Tabi ki ROJ TV kapanmasın, ROJ TV bizim güneşimiz ve bizim her şeyimizdir. ROJ TV'nin sayesinde gerçekleri görüyoruz. ROJ TV olmasaydı bugün düşman basını ile hala kandırılacaktık.

Festival çok güzel geçiyor aslında geçen senekinden daha çok insan genç var ve bence daha çok insanlar gelebilirdi.

Bahar Çelik:

Gerçekten Kürt gençleri çok coşkulu Mazlum Doğan festivali her sene olduğu gibi yine coşkulu geçiyor. Her genç zaten kendi ülkesinden kendi kültüründen uzak yaşadığı için burada tabi ki çok daha özveriyle duygusal açıdan daha güzel oluyor. Buradaki gençlik zaten kendi ülkesinden ayrı yaşıyor kendi insanlarından topraklarından ayrı yaşadığı için en buruk tarafı da burada. Kürt festivallerimiz çok daha güzel geçiyor.

Ben gerçekten buraya gelmekle gurur duyuyorum. Kendi insanlarıyla kendi gençlerimizle gurur duyuyorum. Çünkü çok güzel gerçekten duygulanmamak elde değil. Yani bunları diyebilirim. Gerçekten çok güzel bir ortam. Her Kürt gençinin yaşamasını da isterim.

Avrupa'daki Kürt gençlerimiz farklı kesimlere takılıp kendi yürütmelerini kaybediyorlar gençlerimizin asimile olmamaları için çalışmamız gerekiyor. Böyle günlerde de asimile olmayıp kendi kültürümüzle, kendi insanlarımızla ve Serok Apo çağrısıyla burada olmamız bize güzel duygular yaşıttırıyor.

Sami TURAN:

Mannheim'den katılıyorum. Gerçekten her seneninki gibi çok coşkulu geçiyor. Her sene Fransa da katılmasına rağmen daha önce böyle bir coşku görmedik. Kürt halkında böyle bir coşku gördüğümüzden itibaren kendimizde güvencemiz artıyor.

Biz de mutlu oluyoruz. Ama tek bir eksikimiz vardı. Avrupa'daki gençlik biraz eğitimden uzak kendisi bireysel anlamda yetiştirmemiş bu anlamda bir eksiklik var. Umarım bundan sonraki gençlik çalışmalarlarıyla birlikte bu tür eksiklikleri giderileceğine inanıyoruz.

Festival her seneninkinden daha farklı olması gerekir yani bizim istemimiz hep değişik bir şeyin olması, her şeyin daha güzel, bir şeyin daha değişik olması gerektiğine inanıyoruz. Ama tabi ki her seneye rağmen bu sene farkı biraz fark edebiliyoruz. Özellikle sahne içerisinde insanların bulunmaması böyle düzenli bir şekilde yürürlüğe girmesi bu bir nevi bizi mutlu ediyor geçen seneye göre. Bu sene biraz daha farklıdır. Yani bu farkın olması da organizasyonun düzenli olmasına bağlıdır. Umarım gelecek sene daha da düzgün olacağına inanıyorum. Bu da bizim çalışmalarımıza bağlı olan bir şeydir.

Biz Avrupa gençliği olarak bir çok etkinlik yapmamız gerekiyor. Avrupa gençliği iki kültür arasında büyüyen bir kesimdir. Şimdi bu

gençliği sahipsiz bırakmamak gerekir. Genel anlamda Avrupa'da bu gençlik sahipsiz bırakılmıştır. Bu gençliğe bir şeyler verilmesi içinde özellikle böylesi çalışmalar içerisinde dahil edilmelidir.

Derya TURAN:

Duisburg'tan katılıyorum. Ortam çok güzel, ben daha fazla insan bekliyordum ama az olması havanın yağışlı olmasından kaynaklanıyor. yine de çok güzel buluyoruz. Her zaman böyle katılımsağlıyoruz.

Bizim mesajımız sadece şu olabilir her zaman kendi insanlarımızın arkasında olmamız gerekiyor. Hele hele genç bir insan olarak kesinlikle her şeyi ayakta tutmamızı tercih ediyorum.

Berivan

Köln'den katılıyorum. Gençlik festivaline katıldım, bu gün çok güzel daha da insanların daha da gençlerin katılmasını isteriz. Çok güzel geçiyor şimdiye kadar. ROJ TV'mizin her zaman açık olmasını istiyoruz kapatıl-

masını istemiyoruz. Gençler daha da çok katılsın. Bunu söyleyebilirim.

Atanof KAVAK:

Heidelberg'den katılıyorum.

Bence çok güzel iyi çok güzel buldum ortamı bir dahakinde bir daha gelmeyi düşünüyorum. Ortam çok güzeldi. Gençler kendi kültürlerini unutmasınlar. Her zamanki gibi kendi kültürünü korusun. Her zaman böyle el ele olsunlar böyle devam etsinler. Teşekkürler.

Berfin

*Bir bahar sabahına serpiştirdiğim
yolculuğa
Berfin'ler ekiyorum
Açılması adına sana verdiğim emeğimi
yağmalıyorum giderken.
Gitmeden son bir umut kırıntısına
yeşertmek istedim Berfin'imi!*

*Ellerim avuçlarında
Sana diyememişliğimle ortasında
kalıyorum yalnızlığımızın
Şimdi sadece sana dair susuşlar
biriktiriyorum heybemde
Yüzüme düşen emek buğusu ile uyandır
beni bu sabah
Açmaya geldim*

*Bedbaht iklimlerin akşam ayazında
astım
yüzünü yüreğime
Bir iç mahkemenin illegal kararını
veriyorum şimdi;
Açıla duran Berfin'i susuşumuza
mahkûm
ediyorum.*

*Ve her sabah ben okuyacağım
yağmalanmış
türkülerimizi
Bastığın toprağında notaladığım
sözlerine inat*

*Duyumsuyor musun beni
Öyleyse titret yüreğimi
Söyle türkümüzü
Dillendir bizi
Susma sakın!
Her susuş bir yok oluş olur körpe
bedenlerde
Toprağın rengiyle okşuyorum tüm
sessiz notaları
Dinle...*

*Bir daha görüşememenin tasvire uygun
bir
yanı yok
Doğruluğuna kanaat getirdiğim yola
düşüyorum
Biliyorum, gidişim fermanıdır
pişmanlığının*

*Boyun eğip gidişine mor yemişçesine
sustum
Sustum ve bir daha hiç konuşmadım
Unuttum sandığım tüm sözlerim saklı
durur
yürek mahzenimde
Adı yasaklı bir seveda olursun içimde
/Ürperdik*

*Üçüncü halin imkânsızlığı ilkesiyle
bağdaşıyor yaşamım
Ya özgürlüğe adanacak bu yürek
Ya da aşkın perçeminde kesilecek uzun
soluklu beyaz kuşların.
Geç olmadan varmalıyım ruhumun
patikalarına.
Türküleri dillendirecek zamanım
kalmadı.*

*iç kanatırcasına varıyorum yamacına
Dar bir yol ağzında yüreğime
yakalanıyorum
hsss...sessiz ol...
İçine hüzünsün bu sevişin*

*Kalırsan aşkın perçeminde
terk eder bizi kuşları sevedanın
ortasına düşüyorum patikalarının
izleri sende kalsın
anımsa beni üç renkli sevedayla*

*Saygın Sosyal
Zeynep Zaycı*

(: Mizah :)

Papa şoför olursa

Bir gün Papa vaaz vermek üzere Amerika ya gitmiş. Havaalanında şoförünü bulamayınca taksiye binmeye karar vermiş. İyice geç kalmış olan papa trafikte de sıkışınca sinirlenip taksi şoförüne "Geç arkaya ben kullanırım" demiş. Trafik kurallarına uymadan epey yol kat eden papa yı biraz sonra polisler çevirivermiş.

Papayı anında tanıyan polis memuru "Sizin için ne yapabilirim papa hazretleri" diyince papa durumu izah etmiş. Hemen telsizle 50 polislik bir eskort yardımı isteyen polis memuruna sormuşlar "Kimin için istiyorsun bu eskortu?" Polis de "Vallaha bilmiyorum ama şoförlüğünü papa yaptığına göre önemli birisi olmalı" demiş.

Çoban ve Pomak

Birgün adamın biri köyüne giderken bir koyun sürüsü görmüş. Sürünün çobanına ben burada kaç tane koyun olduğunu bilirsem bana bir koyun verir misin demiş. Çoban veririm demiş burada 180 tane koyun var demiş. Çoban şaşırarak istediğin birini al demiş.

Adam sırtlanmış hayvanı giderken çoban ben senin kimlerden olduğunu bilirsem aldığın koyunu verir misin demiş. Adam tamam demiş. Sen demiş Pomak mı? Nerden anladın demiş. Çoban demiş ki: 180 tane koyunun içinde uyuz köpeği sırtlandın gidiyorsun da ondan demiş.

İşin Formülü

Yahudinin biri pazara topal eşeği satmak için götürür, fakat alıcıyı kandırır diye eşeğin tırnağına çivi çakar eşeğe bir Kayserili müşteri çıkar Kayserili ayakta ki çiviği görür

İçinden 'çiviği çıkarırım düzelir' diye düşünür eşeği alır.

Yahudi ertesi gün sağda solda övünür

siz Kayserililer akıllıyız diye övünürsünüz çiviği çaktım anadan doğma sakat eşeği sattım der.

duyanlar bunu Kayseriliye anlatırlar

54

Kayserili elini dizine vurur tüh yahu verdiğim para sahte olmasaydı bayağı kandırılmıştık desene der

ÇILDIRTAN MÜŞTERİ

WordPerfect yardım hattı, buyrun, nasıl yardımcı olabilirim.

-WordPerfect`te bir sorun oldu.

-Nasıl bir sorun?

-Yazı yazıyordum, birden bütün kelimeler gitti.

-Gitti mi?

-Yokoldu!

-Ekranda şu anda ne görüyorsunuz?

-Hiç bir şey.

-Hiç bir şey mi?

-Yazdığım hiç bir şey ekrana çıkmıyor.

-Hala WordPerfect programında mısınız yoksa programdan çıktınız mı?

-Bunu nereden bileyim.

-Ekranda bir "C" harfi görüyorsunuzuz?

-Bir "hece" mi..

-Boşverin. Ekranda yanıp sönen bir çizgi var mı?

-Söyledim ya hiç bir şey yazmıyor.

-Monitor üstünde yanan bir lamba var mı?

-Monitör ne?

-Ekranı olan yer, televizyon gibi.. Çalıştığını gösteren küçük bir lamba var mı?

-Bilmiyorum.

-Monitörün arkasına bakın, oraya bir elektrik kablosu giriyor olması lazım. Görebiliyor musunuz?

-Evet.

-Harika, o kabloyu takip edin duvarda elektriğe bağlı mı bana söyleyin.

-Bağlı.

-Harika. Monitörün arkasına bakınca bağlı olan tek kablo mu gördünüz, yoksa iki tane mi?

-Görmedim.

-Tekrar bakar mısınız, ikinci bir kablonda bağlı olması lazım.

-Evet buldum.

-Tamam, şimdi onu takip edin bilgisayara bağlı mı diye bakın.

-Kabloya ulaşamıyorum.

-Ulaşmayın, bağlı mı diye bakabilir misiniz?

-Olmuyor.

-Bir şeyden destek alıp eğilip bilgisayarın arkasına baksanız...

-Eğilmek dert değil, karanlık olduğu için bakamıyorum.

-Karanlık?

-Ofisin ışıkları kapalı, pencereden gelen ışık yetmiyor.

-Ofisin ışıklarını yakın.

-Yanmaz.

-Neden?

-Elektrikler kesik.

-Elektrikler mi kesik. Tanırım..! (kısa bir sessizlik) Bilgisayarın kutusu, kitapları herşeyi duruyor mu?

-Evet dolapta.

-Şimdi bilgisayarı sökün, aynen aldığımızdaki gibi paketleyin ve aldığınız dükkana iade edin.

-Durum bu kadar kötü mü?

-Korkarım öyle!

-Peki tamam. Onlara ne diyeceğim?

-"Ben bilgisayar kullanamayacak kadar aptalım" diyeceksiniz. işte böyle, kolay gelsin...."

Avrupalı Ressam

Bir gün Avrupa'nın ünlü sanat merkezi kentlerinden birin de gezen çocuğun biri bir vitrinde çok hoş bir tablo görür. Tablo bedeli oldukça pahalıdır.

Çocuk bu tabloyu bir sonra ki sene abisinin doğum gününe almayı ister ve bir iş bulup kıt kanaat geçinerek biriktirdiği tüm para ile mağazaya gider.

Şanslıdır tablo hala satılmamıştır. İçeri girer ve tabloyu bir süre yakından izledikten sonra resmi yapan sanatçıyı bulur ve "Abimin doğum günü için bu resmi satın almak istiyorum, tüm paramda bu kadar" der.

Ressam bir süre düşündükten sonra. Resmi paketler ve resmi satar. Çocuk paketini alır ve teşekkür ederek çıkar.

Mağazada ressamın arkadaşları da vardır ve şaşkın şaşkın sorarlar:

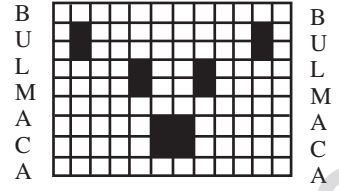
"Sen ne yaptın o resmin değeri milyonlar ederdi. Neden bu kadar cüzi bir rakama sattın?"

Ressam cevap verir:

"Evet ben bu resme milyonlarını verecek bir sürü insan bulabilirdim, ancak tüm servetini bu resme verecek kaç kişi bulabilirdim?..."

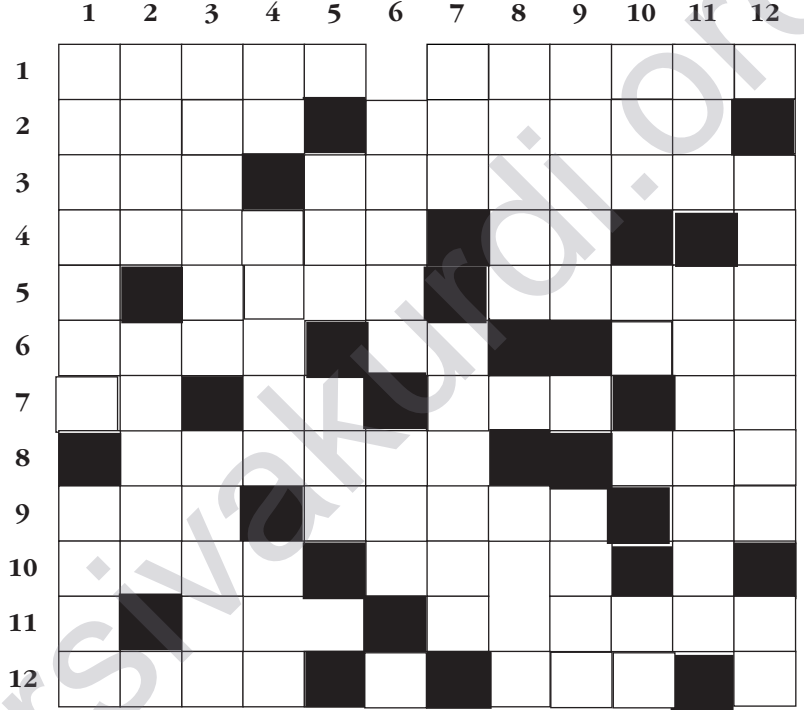
Bulmaca

BULMACA

Soldan Sağa

- 1- Türk Basınına onurlu yaşama dil uzatılınca "yaşamın hakkını vererek yaşamak gerekir" diyerek 23 Kasım 2004'te Tekirdağ'da bulunduğu cezaevinde kendini asarak şehit düşen HPG militanı
- 2- Kedi, köpek yavrusu - mitoloji de bir tanrıça
- 3- Hak Kelimesinin Kürtçesi- Suç
- 4- (Tersi) Osmanlı İmparatorluğu tarafından derisi yüzülerek katledilen şair- Bağışlama
- 5- (Tersi) Buyruk - Zazaki'de salanmak
- 6- Mısır'da bir tanrıça - Bir kürk hayvanı - Yunanistan'da büyük bir popülariteye sahip olan bir spor kulübü
- 7- Kürtçe'de saman - Notada durak işareti - Kürtçe'de yoğunlaşmış - Milimetre
- 8- Toprak veya başka malzemeyle elde edilen, bir duvarla desteklenen yüksek düzlük - Bir tarikat
- 9- Alevi dedelerine verilen ad - Çürümekte olan karbonlu maddelerden çıkan, renksiz bir gaz- Bir tarikat
- 10- Kürdistan'da bir nehir - Yabani bir hayvan
- 11- Kadın - Asetilen gazı çıkarmakta kullanılan, karbonla kalsiyum birleşimi bir madde
- 12- Bir erkek ismi - Potasyum - Bir ağaç çeşidi

Yukarıdan Aşağıya

- 1- Amorit - Kedigillerden, genellikle Asya ve Afrika'nın sıcak bölgelerinde yaşaya postu benekli, bazen de düz siyah, çevik, yırtıcı, etçil memeli hayvan, Leopar
- 2- Kuran'da bir sure - Bir kimseyi, bir toplumu, bi düşünceyi veya bir göreneği yemek için yazılmış yazı veya söylenmiş söz, hiciv
- 3- Kapkara - Yeryüzü parçası, yerey, yer, toprak
- 4- Beyaz - Garzan'da bir dağ- Zehir, ağı
- 5- Kötü - Çöl rüzgarı
- 6- Gözün bir kısmı- Tahıl yığını
- 7- İsyankar - Hareketi olmayan, değişime direnen, duruk
- 8- Zazaki'de evin yüzü - "Nurullah" (yazar)
- 9- Belirli bir günün, bir bayramın bir gün öncesi - Bağırış
- 10- Garez- Eski Mısır'da tanrı- Prometyumun kısaltılışı
- 11- ABD'nin İngilizce kısaltılışı - Kışın en şiddetli zamanı
- 12- Dinin siyasetten bağımsız olmasını sağlayan öğretisi- Boru sesi